

Giao Giao

Mùa Hoa Dã Quỳ

Tập 1

Thương gia Khải Tân làm ăn sinh sống ở Sài Gòn nhưng vẫn có hẳn 1 căn biệt thự nguy nga thơ mộng trên đồi thông ở Đà Lạt để nghỉ mát .

Sáng nay, vừa ăn điểm tâm xong, bà Trâm Anh - mẹ ông Khải Tân - nói với Mẫn Khuê:

– Bảo ông chủ, ta muốn đi nghỉ mát Đà Lạt .

Mẫn Khuê rớt rít:

– Vâng ạ!

Rồi Mẫn Khuê chạy như bay đến báo tin cho ông Khải Tân .

Sau khi nghe Mẫn Khuê truyền đạt lệnh của bà Trâm Anh, ông Khải Tân nói nhanh:

– Cháu gọi Khoa Trung đến đây cho ta . Còn cháu lo chuẩn bị các thứ cho bà đi!

Mẫn Khuê lễ phép:

– Dạ .

Biết tính bà Trâm Anh, ông Khải Tân nhắc:

– Cháu nhanh lên, bà không thích chậm trễ đâu . Để ta gọi tài xế chuẩn bị .

Mẫn Khuê phóng đi, thoăn thoắt từ nơi này sang nơi khác như con thoi .

Đến gõ cửa phòng của Khoa Trung, Mẫn Khuê nói vọng vào, giọng khẩn cấp:

– Bác sĩ Khoa Trung đến gặp ông chủ ngay nhé!

Khi Khoa Trung thò đầu ra cửa thì Mẫn Khuê đã biến mất . Anh lắc đầu mỉm cười . Mẫn Khuê là con thần gió hay sao mà nhanh thế .

Mẫn Khuê không phải con thần gió, mà là 1 cô bé mồ côi cha mẹ và đang sống cùng 1 mái nhà với Khoa Trung, nhưng lại là nhà của ông chủ, 1 ngôi biệt thự nguy nga sang trọng .

Khoa Trung là bác sĩ riêng của bà Trâm Anh . Khoa Trung quê ở Đà Lạt, anh vào Sài Gòn học tập, có chí tự lập cao, vừa đi học vừa đi làm .

Sau khi tốt nghiệp Đại học Y khoa, Khoa Trung được ông Khải Tân thuê về chăm sóc sức khỏe bà Trâm Anh . Ông Khải Tân vốn là bạn thạc với cha Khoa Trung là ông Khoa Nam nên cũng có phần ưu ái anh . Ông cho Khoa Trung ở trong 1 căn phòng nhỏ cạnh ga-ra để xe du lịch của nhà ông .

Căn phòng nhỏ gọn cũng là phòng tranh mini của Khoa Trung . Anh chàng bác sĩ mê vẽ, mê thơ, Khoa Trung thường vẽ tranh phong cảnh .

Khoa Trung thích làm việc ở bệnh viện và được đi đây đó hơn là ở 1 chỗ hầu hạ chăm sóc 1 bệnh nhân khó tính . Nhưng biết sao được, hoàn cảnh mà . Có công việc làm đúng năng lực là may .

Trong hoàn cảnh này, Khoa Trung vẫn sống theo ý thích của mình . Khoa Trung thích cuộc sống tự do, thoải mái để tìm cảnh đẹp . Bởi vậy, việc đi Đà Lạt phục vụ bà Trâm Anh cũng làm cho Khoa Trung thích thú . Anh có dịp du lịch Đà Lạt để vẽ tranh phong cảnh .

Thế là Khoa Trung chuẩn bị các thứ để tháp tùng bà Trâm Anh đi Đà Lạt .

Đà Lạt quê nhà

Đà Lạt thông reo

Đà Lạt trong mơ

Đà Lạt 1 chốn đi về ...

o O o

Vạt dã quỳ vàng nở hoa óng ả lung linh trong ánh nắng tơ mềm thật quyến rũ .

Đôi dã quỳ vàng ngút mắt nghiêng nghiêng trong gió chiều . Màu hoa dã quỳ vàng ánh rực rỡ kiêu sa .

Khoa Trung đưa mắt nhìn quanh . Đâu đâu cũng vàng rực dã quỳ . Những đóa hoa mon morn bông bênh trong nắng . Hoa vàng nắng vàng rủ rê bày bướm . Lũ bướm đủ màu trắng, tím, vàng ... bông sắc sỡ xôn xao kéo nhau về dự hội trên sườn đồi . Ngày hội tung bừng bên hoa dã quỳ rộn rã khoe sắc đưa hương .

Không biết tự bao giờ, Khoa Trung đã yêu hoa dã quỳ vàng rực . Loại hoa hoang dại ven sườn đồi cạnh dòng suối nhỏ, với Khoa Trung thật kiêu sa, quý phái .

Khoa Trung yêu dã quỳ và thương nhớ khôn nguôi . Những ngày sống ở thành phố vắng xa .

Tương tư dã quỳ . Ra đến Đà Lạt, anh tranh thủ lúc rảnh rồi lang thang lên đồi hoa quỳ .

1 mình trước thảm hoa vàng óng mượt, Khoa Trung xao xuyến lạ thường .

Khoa Trung muốn chia sẻ tình yêu dã quỳ cháy bỏng trong tim nhưng biết chia sẻ cùng ai ?

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chốn xưa chừ bờ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai ?

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở
Bao năm đời đa đoan ...
Ta bây chừ cô đơn
Lối xưa quỳ vẫn nở
Con đường vàng rực rỡ
Gió đưa mùa hương về
Xua ngày dài lê thê .
Lung linh đời đã quỳ
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi ... có hay
Đã quỳ nở cho ai ?"
Đã quỳ nở cho ai ? Cho 1 mình Khoa Trung lặng ngắm giữa buổi chiều
mênh mông vắng vẻ . Ôi! Đã quỳ ...
Ký ức xa xăm bỗng hiện về . Khoa Trung chợt nhớ cô bé tên Dã Quỳ bầu
bĩnh sáng rỡ như đóa hoa .
Đến bây giờ, Khoa Trung không thể hình dung được khuôn mặt bé thơ đó
như thế nào .
Khoa Trung cúi húi vẽ thắm đã quỳ vàng sáng trong nắng chiều nghiêng
nghiêng, rồi mang bức phác thảo trở về .
Ngôi biệt thự của ông Khải Tân có 1 hoa viên rộng rãi đủ các loài hoa khoe
sắc tỏa hương, nhưng Khoa Trung không thích lắm cảnh "hoa chăm, lối
phẳng, cỏ xén, cây trồng" . Anh thấy sự hoang dã rùng rợn của đã quỳ có sức
thu hút hơn .
Về đến nhà, Khoa Trung chuẩn bị thăm khám, chỉch thuốc cho bà Trâm Anh
. Anh soạn thuốc đưa cho Mẫn Khuê .
– Cô cho bà uống hết những thứ thuốc này .

Mẫn Khuê cầm gói thuốc:

– Uống hết 1 lần hả bác sĩ ?

Khoa Trung gật:

– 1 lần thôi . Sáng mai tôi chuẩn bị thuốc khác .

Mẫn Khuê le lưỡi:

– Cho bà uống thuốc hoài, bà cứ hay cần nhằn la em đó .

Khoa Trung mỉm cười:

– Biết sao được, bà bệnh phải uống thuốc chứ . Mẫn Khuê ráng thuyết phục bà . Cô có tài đó mà .

– Em đâu có tài năng gì đâu, bác sĩ .

Khoa Trung lắc đầu phàn nàn:

– Sao Mẫn Khuê cứ gọi tôi là bác sĩ hoài vậy ?

– Thì anh là bác sĩ đang chăm sóc sức khỏe cho bà mà .

Khoa Trung nhe răng cười:

– Tôi chỉ là bác sĩ của bệnh nhân . Còn đối với mọi người, tôi bình thường .

Mẫn Khuê tinh nghịch phân trần:

– Em chỉ gọi anh là bác sĩ chứ đâu có nói anh khác người thường .

Nói xong, Mẫn Khuê thúc giục:

– À! Anh tắm rửa rồi đi ăn cơm đi!

Cảm động vì thấy Mẫn Khuê lo cho mình như lo cho người nhà, Khoa Trung hỏi:

– Mẫn Khuê ăn chưa ?

Mẫn Khuê hồn nhiên đáp nhanh:

– Lo cho bà ăn xong, em cũng tranh thủ ăn để về phòng với bà .

Nghe thế, Khoa Trung yên tâm, chỉ sợ Mẫn Khuê chờ đợi anh thì nguy to .

Anh cười nhẹ, nói:

– Cảm ơn Mẫn Khuê . Lát nữa tôi ăn .

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung dò hỏi:

- Anh đi đâu mới về vậy ?
- Tôi đi dạo lang thang trên đồi hoa quỳ .

Mẫn Khuê phân bì:

- Anh sướng ghê, có thời gian dạo chơi ngắm cảnh Đà Lạt . Còn em phải luôn ở bên bà .

Nhìn Mẫn Khuê với ánh mắt hiền từ, Khoa Trung lộ vẻ thông cảm:

- Vậy để chiều mai, tôi trông bà cho Mẫn Khuê đi dạo nhé!

Mẫn Khuê lắc đầu:

- Chăm sóc bà là nhiệm vụ của em . Em không thể rời bà nửa bước, đâu thể giao cho anh được .

Khoa Trung bật cười:

- Mẫn Khuê tưởng tôi không chăm sóc bà được sao ?

Mẫn Khuê phân bua:

- Anh đã chăm sóc sức khỏe, lo điều trị cho bà khỏi bệnh . Em đâu dám nhọc lòng anh nữa .
- Có gì đâu, tôi tình nguyện mà .
- Cho dù anh tình nguyện, em cũng không dám đâu .

Khoa Trung cắt lời cô, pha trò:

- Không dám giao bà cho tôi hả ?
- Bà rất khó tính, lúc nào cũng phải có em bên cạnh bà .

Nói xong, Mẫn Khuê cầm thuốc chạy về phòng bà Trâm Anh . Trong phòng của bà mọi tiện nghi đều đầy đủ . Mẫn Khuê rót nước cho bà uống thuốc .

Bà cầu nhàu:

- Đáng quá!

Mẫn Khuê thăm nhủ: "Có mấy viên thuốc mà bà cũng than đáng" .

Giọng bà Trâm Anh tiếp tục than:

– Chích thuốc, uống thuốc hoài, không biết đến bao giờ ?

Mẫn Khuê nhẹ nhàng động viên bà:

– Chính thuốc, uống thuốc bà sẽ mau khỏi bệnh .

Bà Trâm Anh nhăn trán:

– Khỏi đâu! Cứ bệnh hoài, không đi đâu được . Ta chán muốn chết .

– Ngày mai, con sẽ đưa bà đi dạo chơi nghe bà .

Bà Trâm Anh gật đầu:

– Mang tiếng đi du lịch mà ta ở trong nhà hoài, làm sao chịu nổi .

Bà Trâm Anh là người đàn bà sang trọng con nhà quyền quý giàu có ngày xưa . Bị bệnh, tính bà trở nên gắt gỏng . Suốt ngày ngồi xe lăn, được Mẫn Khuê đẩy đi khắp nhà, bà vẫn không vừa ý . Suốt ngày ca cẩm mãi .

Mẫn Khuê cũng quá quen thuộc với tính khí của bà, cô chẳng buồn phiền làm gì, lấy việc chăm sóc bà làm niềm vui .

Mấy ngày ở Đà Lạt, Mẫn Khuê và Khoa Trung thuê xe đưa bà Trâm Anh đi chơi 1 số nơi . Bà Trâm Anh rất thích thú khi tham quan thắng cảnh Đà Lạt .

Ngày xưa, chân bà là chân hay đi, bây giờ ngồi 1 chỗ bó buộc, bà bức dọc lắm . Và bà làm như mọi người xung quanh gây ra bệnh tật cho bà vậy .

Mẫn Khuê rất mệt sau mỗi lần đi chơi về . Khoa Trung châm chọc:

– Bây giờ Mẫn Khuê không phân bì với tôi nữa nhé!

– Em có phân bì gì với anh đâu .

– Mẫn Khuê cho là tôi được đi dạo chơi ngắm cảnh Đà Lạt, còn cô thì ở nhà .

Mẫn Khuê cười, vẫn phân bì:

– Em đi là để phục vụ bà . Còn anh mới thật sự dạo cảnh Đà Lạt và vẽ tranh .

Môi Khoa Trung điểm nụ cười, anh thanh minh:

– Vẽ tranh cho vui thôi, chứ tôi và Mẫn Khuê có cùng chung 1 nhiệm vụ là

chăm sóc sức khỏe cho bà .

2 người cùng cười . Tiếng cười trong vắt như những chuỗi pha lê ...

Ở Đà Lạt được 10 ngày, ông Khải Tân gọi điện bảo Khoa Trung và Mẫn Khuê thu xếp đưa bà Trâm Anh về Sài Gòn gấp . Con gái của ông là Khải My ở Úc về . Tất nhiên là ông sẽ cho chú Tam tài xế đem xe đến đón .
Chuyến trở về, mọi người thực hiện theo yêu cầu của ông Khải Tân .

o O o

Biệt thự Khải Tân đêm nay tung bừng dạ tiệc . Tiểu thư Khải My con gái ông Khải Tân du học tự túc về khoa giải phẫu thẩm mỹ ở Úc về .

Chủ nhân buổi dạ tiệc là Khải My, là cô gái đài các sang trọng lại học khoa giải phẫu thẩm mỹ, nên Khải My biết làm đẹp cho mình . Cô là trung tâm nổi bật nhất trong buổi tiệc đêm nay .

Chiếc robe dạ hội vai trần dài tới gót màu lửa đỏ rực ôm sát thân hình thon thả càng tôn vinh nước da trắng mịn hơn sữa . 2 cánh tay tròn lẳn mềm mại trắng ngần như 2 chiếc ngà voi .

Khách mời tham dự đều là giới thượng lưu sang trọng . Bạn của ông Khải Tân là giáo sư, bác sĩ, thương gia ...

Khách của Khải My là các nhiếp ảnh thời trang, các đạo diễn, ca sĩ nổi danh . Khải My giao tiếp với giới làm nghệ thuật vì cô là 1 người mẫu thời trang sáng giá, ngôi sao của các buổi biểu diễn .

Mẫn Khuê chuẩn bị quần áo mới cho bà Trâm Anh . Bà mặc chiếc áo dài gấm đỏ, cổ đeo chiếc kiềng vàng óng ánh . Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà đến dự buổi dạ tiệc mừng cháu gái học thành tài trở về nước .

Khách đến dự đã đông đủ . Buổi tiệc sắp bắt đầu, thế mà chẳng thấy Khoa Trung . Ông Khải Tân đích thân đến gõ cửa phòng Khoa Trung .

Thấy Khoa Trung thản nhiên bên máy bức vẽ, ông Khải Tân ngạc nhiên tột độ .

– Trời đất! Giờ này mà cậu vẫn ở đây "bình chân như vại" vậy ?

Khoa Trung ngó ra:

– Dạ, chuyện gì hả bác ?

Ông Khải Tân phát câu:

– Chuyện gì à ? Tiệc tùng, khách khứa đầy trong nhà .

Khoa Trung lúng túng gãi đầu:

– Cháu tưởng ...

Nhìn Khoa Trung trân trân, ông Khải Tân nhăn mặt:

– Tưởng gì ? Cậu như người nhà rồi . Hãy phụ với tôi và Khải My tiếp khách chứ .

Rồi ông hối thúc Khoa Trung:

– Thôi, chuẩn bị nhanh lên, cùng tôi tiếp khách!

Không mặng mà với lời đề nghị của ông Khải Tân, nhưng Khoa Trung chẳng thể từ chối được vì anh đã được ông giúp đỡ từng chút và đang ở trong nhà của ông . Thôi thì phụ với ông tiếp khách quý, Khoa Trung cứ xem như mình là 1 tiếp viên nhà hàng vậy .

Thoáng chốc, Khoa Trung đã thay đồ xong, trông khá tươm tất chững chạc . Tuy Khoa Trung không ăn mặc thời trang và hào nhoáng như các vị khách quý của Khải My, nhưng anh vẫn là 1 chàng trai điềm đạm, khá ấn tượng . Khoa Trung bước theo ông Khải Tân vào trong . Nhạc xập xình, tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt .

Bàn tiệc được đặt trong hoa viên, dưới các tàn cây xanh . Đèn màu lấp lánh .

Khách đã ngồi vào bàn tiệc . Khoa Trung niềm nở rót rượu mời chào .

Khách của ông Khải Tân và cô chủ Khải My, Khoa Trung không hề biết 1 ai .

Bà Thúy Sa vợ ông Khải Tân đang ngồi bên mấy bà bạn . Họ cười nói vui vẻ với nhau . Hầu như ai cũng muốn phô trương quần áo và những đồ trang sức

đắt giá trên người .

Mẫn Khuê ở bên cạnh bà Trâm Anh . Thỉnh thoảng sửa chiếc khăn, vuốt lại tà áo cho bà .

Mẫn Khuê như đang lạc vào 1 thế giới xa lạ . Cô ngỡ ngác trước buổi dạ tiệc rình rang, trước những người khách sang trọng nhưng lòe loẹt diêm dúa .

Phía bên trong sàn nhảy bóng lộn, Khải My và bạn bè cô đang khiêu vũ .

Nhạc trời lên, điệu luân vũ bắt đầu . Từng cặp tay trong tay quay cuồng nhau theo từng bước nhảy . Những bước chân của họ hòa điệu nhịp nhàng với nhau thật sôi nổi .

Họ nhảy liên tục hết bài này đến bài khác, ai cũng dạt dào hưng phấn . Chủ nhân - ngôi sao Khải My được nhiều người mời khiêu vũ . Niềm kiêu hành dâng cao, Khải My tưởng chừng cô là trung tâm của vũ trụ .

– Xin mời bà hoàng Khải My!

– Xin mời ngôi sao Khải My!

– Mời nữ hoàng!

Tiếng 2 gã thanh niên cãi nhau:

Ca sĩ Phong Đình uốn éo nhảy nhót và cất tiếng hát như muôn gào thét lên:

"Anh bắt đầu từ em

Ngày bắt đầu từ đêm

Mưa bắt đầu từ nắng

Nhớ bắt đầu từ quên ...

Anh bắt đầu từ em

Mây lãng du tìm gió

Tình yêu xanh như cỏ

Bắt đầu bằng non tươi ..."

Ca sĩ Phong Đình vừa dứt, những tiếng vỗ tay vang rền tán thưởng . Những nắm giấy hoa được ném lên tung tóe khắp người anh lấm tẩm như trận mưa

hoa .

Sau màn khiêu vũ hát ca, mọi người bắt đầu ngồi vào bàn nhập tiệc . Nhạc đã tắt, tiếng cười nói giòn tan vang lên .

Mọi người đang ăn uống vui vẻ, bỗng ông Khải Tân bước lên sân khấu kéo luôn cả Khoa Trung và Khải My . Ông cầm micro chậm rãi nói lớn:

– Kính thưa quý vị quan khách! Tiếp theo, tôi xin long trọng giới thiệu 1 tiết mục vô cùng đặc biệt . Lễ ra tiết mục này phải được công bố trước tiên, nhưng tôi muốn để cho quý vị 1 sự ngạc nhiên thú vị . Đó là ...

Quả thật màn giới thiệu của ông Khải Tân vô cùng cuốn hút . Mọi ánh mắt tò mò đều đổ dồn về phía ông .

Vô cùng phấn chấn, ông Khải Tân cười tươi nói tiếp:

– Tôi xin tuyên bố buổi tiệc hôm nay là lễ đính hôn của con gái tôi - người mẫu Khải My với bác sĩ Khoa Trung .

Những tràng vỗ tay vang lên muốn nổ tung tòa biệt thự khi lời ông Khải Tân vừa chấm dứt .

Khoa Trung ngỡ ngàng như Từ Hải chết đứng . Quả đất này có nổ tung, Khoa Trung cũng không kinh ngạc bằng những lời ông Khải Tân vừa tuyên bố trước mọi người .

1 trò đùa ngoạn mục thật, Khoa Trung đưa mắt nhìn ông Khải Tân . Ông phớt lờ . Anh đang tự hỏi: đùa hay thật đây ? Tại sao họ đem anh ra làm trò đùa ?

Tiếp theo là những lời bình phẩm, những âm thanh òa vỡ xôn xao . Sau những phút sững sờ bất động, Khoa Trung trấn tĩnh lại ngược nhìn ông Khải Tân chất vấn:

– Tại sao bác làm như vậy ?

Ông Khải Tân nheo mắt và nói nhỏ vào tai Khoa Trung:

– Bất ngờ hả ? Bác giữ lời hôn ước với ba con cho Khải My kết hôn với con

Khoa Trung nhăn mặt rên rĩ:

– Trời ơi! Sao bác không nói gì với con cả vậy ?

Thấy thái độ của Khoa Trung, ông Khải Tân cười khì xoa dịu:

– Bác dành bất ngờ cho con mà . Đừng lo gì cả!

Còn Khải My nhìn Khoa Trung với ánh mắt kẻ chì sắc như dao .

– Gì mà rên dữ vậy ? Không chịu hả ?

Ôi! Tại sao người ta đặt cho Khoa Trung vào chuyện đã rồi thế nhỉ ? Anh lắc đầu muốn hét lên phản đối:

– Chuyện này tôi không biết gì cả .

Nhún vai, Khải My cong cớn đôi môi màu sô-cô-la:

– Nói cho anh biết, tôi đồng ý vì ba tôi chứ không phải vì anh đâu . Đừng tưởng nhé! Tôi có cả khối đàn ông theo, toàn là địa vị danh giá .

Không muốn chứng kiến cảnh gây sự, ông Khải Tân giảng hòa bằng 1 câu êm ái:

– Xin mời ca sĩ lên hát mừng buổi lễ đính hôn .

Chỉ chờ có thế, Khoa Trung bay xuống khỏi sân khấu . Ôi! 1 trò đùa ngoạn mục! 1 trò đùa quái đản!

Ông Khải Tân bảo đến tiếp khách cùng ông, tại sao lúc đó ông không cho Khoa Trung biết tin động trời này ? Cơn giận ứ lên tận cổ, Khoa Trung tối sầm mặt mũi . Ông Khải Tân muốn thử thần kinh Khoa Trung ?

Giữa bao người khách xa lạ, Khoa Trung bối rối tột cùng . Bị đặt trong 1 hoàn cảnh khó xử, Khoa Trung chẳng biết phải làm gì . Ai cũng nhìn Khoa Trung, có lẽ đang so sánh xem Khoa Trung có xứng với Khải My không .

Ôi, Khải My! Cô người mẫu thời trang đồng đánh kiêu hành của buổi dạ tiệc, Khoa Trung nào có ấn tượng gì . Anh mới bước vào gia đình ông Khải Tân để chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, anh có biết gì về Khải My .

Lời hứa hôn quái quỷ mà ông Khải Tân nói là do ai hứa ? Hứa hôn nào ? Có thật không ?

Khoa Trung muốn điên đầu . Anh ngỡ ngác như từ trên trời rơi xuống .

Chuyện xảy ra với anh kỳ quặc và đột ngột quá . Khoa Trung không thể nào chấp nhận được .

Giờ này Khoa Trung chỉ muốn về phòng ngay để tránh những ánh mắt xa lạ của mọi người đang dán chặt vào anh .

Dường như đã đọc được ý nghĩ của Khoa Trung, ông Khải Tân cứ kè kè theo anh .

Giọng của ông kè vào tai Khoa Trung khẽ khàng nhưng đầy quyền lực:

– Cậu phải tham dự đến kết thúc buổi lễ đính hôn .

Mặt Khoa Trung căng như dây đàn sắp đứt .

– Nhưng mà tôi không thể ...

Ông Khải Tân căn dặn:

– Từ giờ đến tan buổi tiệc, cậu cứ theo tôi và đừng nói tiếng không thể nữa .

Chưa bao giờ Khoa Trung trông cho buổi tiệc mau tàn như lúc này . Và trong đời anh, đây là lần đầu tiên anh ghét tiệc tùng .

o O o

Trông thấy ông Khải Tân, Khoa Trung nói ngay không cần rào đón:

– Bác bày trò này ra làm gì ? Cháu không thể nào hiểu nổi .

Ông Khải Tân bình thản trả lời:

– Chuyện thật chứ bác đâu có bày trò .

– Cháu không biết gì hết, không thể nào hiểu được .

– Đơn giản là bác giữ lời hôn ước với ba cháu .

Khoa Trung lắc đầu:

– Tại sao có chuyện hôn ước đó ? Cháu chưa từng nghe ba cháu nói đến .

Ông Khải Tân cười hề hề:

– Thì bây giờ bác nói đến cho cháu biết đây .

Khoa Trung vẫn không thể chấp nhận được:

– Cháu thấy chuyện này rất kỳ quặc .

Ông Khải Tân vội trấn an:

– Không có gì kỳ quặc đâu, tại đột ngột quá cháu ngỡ ngàng thôi . Đây là ý muốn tốt đẹp của người lớn, giờ bác thực hiện .

Đưa mắt hăm hực nhìn chung quanh, Khoa Trung khó chịu trả lời:

– Nhưng tại sao bác không nói gì với cháu vậy ?

Ông Khải Tân nghiêm giọng:

– Bác không thích nói trước điều gì cả .

Chuyện hệ trọng 1 đời người mà sao ông Khải Tân không chịu nói trước .

Ông xem như 1 trò đùa . Bỗng dưng tuyên bố 1 tin chấn động địa cầu . Cả thánh nhân hiền từ cũng không chịu được nữa là Khoa Trung .

Mặt mày Khoa Trung nhăn nhó như ăn phải 1 ký lô ớt . Giọng anh rần rỏ:

– Bác tuyên bố 1 câu khó ai có thể chấp nhận được .

Đặt bàn tay hộ pháp lên vai Khoa Trung, ông Khải Tân cười cầu hòa:

– Cậu là chàng trai mà tôi rất hài lòng . Hiền lành mẫu mực có tài năng .

Hãy chấp nhận chuyện này 1 cách vui vẻ!

– Cháu phân vân vô cùng .

– Đừng phân vân, đừng hoang mang gì cả . Tôi sẽ lo cho cậu và Khải My tất cả .

– Tại sao bác phải lo ?

Liếc nhìn Khoa Trung, ông Khải Tân mỉm cười:

– Câu hỏi thật vớ vẩn . Tôi lo là vì con gái tôi chứ sao .

Rồi ông phác họa tương lai tươi sáng cho Khoa Trung:

– Tôi sẽ mở bệnh viện tư cho cậu và Khải My trông nom . Riêng Khải My thì có phòng giải phẫu thẩm mỹ .

Khoa Trung ngó ngần hỏi:

– Tại sao bác làm thế ?

Ông Khải Tân nhăn trán:

– Cậu đừng hỏi tại sao nữa! Cậu là 1 bác sĩ có tài năng, cậu phải có nơi làm việc phù hợp với năng lực .

"Đâu nhất thiết là bác phải lo" . Khoa Trung định phản đối nhưng thôi . Anh có nói gì thì ông Khải Tân cũng giải thích trơn tru .

Nhìn Khoa Trung, ông Khải Tân vui vẻ giải thích thêm:

– Cháu thấy lũ bạn của Khải My đó, nó giao du chứ bác chẳng hài lòng chút nào . Chúng xô bồ ào ạt quá, không trầm tĩnh như cháu . Chính cháu mới thích hợp với Khải My . Cháu mẫu mực, có tâm hồn nhạy cảm sâu sắc, Khải My cần người chồng điềm đạm như cháu . mấy thằng nhóc kia là bạn với nhau thì được, chứ bác chọn người chồng trăm năm cho nó thì bác không chấp nhận .

Nghe ông Khải Tân tuôn 1 hơi dài mà Khoa Trung muốn lùng bùng lổ tai .

Khoa Trung đâu yêu cầu ông làm điều đó . Ra trường làm bác sĩ thì Khoa Trung mong làm đúng năng lực của mình và hiện tại anh đã làm điều đó .

Ông Khải Tân nhấn mạnh thêm:

– Cháu là 1 bác sĩ, cháu phải có chỗ đứng đúng vị trí của mình . Không phải cháu chỉ là mỗi 1 việc chăm sóc sức khỏe cho mẹ tôi .

Khoa Trung khẳng khái đáp:

– Cháu định là khi nào bà khỏe, cháu sẽ tìm việc nơi khác .

Ông Khải Tân cười sáng khoái:

– Đi đâu nữa! Bác đã tính cho cháu rồi đó . Kết hôn với Khải My, 2 đứa sẽ hợp tác làm ăn .

Bà Thúy Sa và Khải My cùng xuất hiện .

Giọng bà đưa đẩy với Khoa Trung, tiếp lời chồng:

– Ông nhà tôi nói phải đó, cậu đừng phân vân nữa . Mọi chuyện ông ấy lo .
Được làm con rể của nhà này là cậu tốt số lắm đó .

Tốt số ư ? Khoa Trung đâu cần biết điều đó . Anh chỉ muốn thoát khỏi sự
sắp đặt của ông Khải Tân .

Khoa Trung nói với giọng phàn nàn:

– Cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều này .

Liếc Khoa Trung bằng ánh mắt sắc như cắt anh ra hàng trăm mảnh, Khải My
chế giễu:

– Anh cần nghĩ gì nữa, ba tôi lo mà .

Khoa Trung nhăn nhó:

– Nhưng ...

Hất mái tóc ra sau, Khải My nhếch môi hỏi:

– Anh không đồng ý phải không ? Bây giờ rút lui vẫn còn kịp, không ai bắt
buộc anh đâu .

Ông Khải Tân gờ tay ngăn:

– Khải My đừng nói thế, Khoa Trung đã đồng ý rồi!

Khoa Trung phân trần:

– Cháu chưa suy nghĩ về vấn đề này .

Đoán biết Khoa Trung nói gì, ông Khải Tân phẩy tay:

– Cậu đừng nói gì với tôi, hãy trò chuyện với Khải My đi!

Bà Thúy Sa cũng đứng lên nói với Khải My, giọng vui đùa:

– Ba mẹ ra công ty đây . 2 cô cậu ở nhà cứ trao đổi thoải mái nhé!

Nói rồi, bà Thúy Sa khoác túi xách lên vai cùng ông Khải Tân đi ra ngoài .

Còn lại 2 người, Khoa Trung chỉ muốn bay về phòng .

Nhưng khi anh vừa dậm đứng lên thì Khải My cười khẩy, bắt đầu khiêu
khích:

– Định đi à ? Anh sợ tôi ư ?

Máu nóng dồn lên mặt, Khoa Trung tức khí:

– Cô có phải là con cạp hung dữ đâu mà sợ .

Mắt Khải My chột long lên, cô tuyên bố 1 câu xanh rờn:

– Là cạp thì tôi sẽ vồ anh đầu tiên đấy .

Khoa Trung nhìn thẳng vào Khải My:

– Cô đã vồ bao nhiêu người rồi, nhưng với tôi thì đừng hòng .

Môi Khải My nở nụ cười chế giễu:

– Kẻ nào cũng tuyên bố khí khái lắm, nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi móng vuốt êm ái của ... cạp .

Khoa Trung nhạo báng:

– Vậy cô công nhận cô là cạp hả ?

Vênh mặt lên, Khải My đáp mạnh mẽ:

– Anh đã gán ghép cho tôi là cạp thì sợ gì mà không nhận .

Rồi cô dài giọng khoe:

– Nói cho anh biết, có bao gã đàn ông sẵn sàng để cho cạp vồ đấy .

Khoa Trung nhún vai, khí khái đáp:

– Tôi thì không muốn bị cạp vồ .

– Thật ra anh bị chê chứ chẳng đáng để vồ đâu . Anh đừng tưởng mình ngon lắm .

Khoa Trung cầu nhàu:

– Cô nói mới lạ, tôi có tưởng gì đâu ?

Khải My nhìn lướt Khoa Trung phê phán:

– Nghe anh phàn nàn với ba tôi là tôi thấy anh không tốt rồi .

Đôi mày đậm của Khoa Trung khẽ cau lại:

– Cô bảo tôi dễ dàng chấp nhận điều tuyên bố của bác Khải Tân nói sao ?

Khải My rất thản nhiên:

– Lẽ ra anh phải chấp nhận vô điều kiện .

– Trời đất!

– "Chuột sa hũ nếp rồi", anh còn rên rĩ gì nữa ?

Lắc đầu cả chục cái, Khoa Trung đốp chát lại:

– Tôi không phải là chuột .

Khải My buông chuỗi cười lạnh lót:

– Tôi biết anh là bác sĩ Khoa Trung .

– Thế sao cô chế nhạo tôi ?

– Tôi có chế nhạo anh đâu, chỉ nhắc cho anh nhớ 1 điều .

Giọng Khoa Trung nặng nề khó chịu:

– Tôi không cần cô nhắc điều gì cả .

Khải My nói với giọng ngang bướng:

– Tôi vẫn cứ nhắc .

– Còn tôi chẳng muốn nghe .

Khải My buông câu bình luận:

– Nhiều lúc tôi nghi ngờ tấm bằng bác sĩ của anh là bằng giả đó .

Như chiếc lò xo giật bắn lên, Khoa Trung trừng mắt ngó Khải My:

– Cô không được nói năng bừa bãi kiểu đó nha! Tôi đã khổ công học tập bao nhiêu năm trời mới thành bác sĩ .

Khải My trề môi:

– Bác sĩ gì như anh .

– Tôi sao ?

– Trông anh què mùa xuê xòa quá, ăn mặc chẳng thời trang . Anh không thấy những người bạn trai của tôi sao ? Người nào cũng lịch lãm và hợp thời trang .

Khoa Trung nóng mũi nạt ngang:

– Tôi không quan trọng hình thức bề ngoài .

Khải My hất mặt lên ra vẻ ta đây:

– Anh nên nhớ hình thức quyết định nội dung .

– Tôi thấy tôi là 1 bác sĩ biết lo cho bệnh nhân là đủ rồi .

Giọng Khải My vang lên lạnh lạnh như đay nghiến Khoa Trung:

– Anh định làm mất mặt tôi đấy à ? Không khéo mọi người bảo tôi là người giúp việc của anh .

– Tôi thế nào cũng không có ảnh hưởng đến cô .

Khải My cau kinh:

– Không ảnh hưởng nhưng anh làm mất danh tiếng tôi đó .

Khoa Trung bực dọc kêu lên:

– Trời ạ! Cô nói mới lạ . Danh tiếng cô, tôi có làm mất đâu .

Nhìn Khoa Trung chằm chằm, Khải My kiêu hãnh trả lời:

– Tôi tốt nghiệp khoa giải phẫu thẩm mỹ ở Úc về sẽ mở thẩm mỹ viện, lại là người mẫu thời trang sáng giá nữa . Anh thấy tôi có danh tiếng không ? Còn anh, hãy nhìn lại mình đi!

Bức bối vì bị Khải My bắt bẻ mãi, Khoa Trung ưỡn ngực đáp lời:

– Tôi chẳng làm gì sai trái pháp luật cả .

Khải My bĩu môi chế giễu:

– Trời ơi! Đúng là chậm hiểu! Điều tôi nói là vấn đề địa vị, tiếng tăm ... Anh đúng là cù lần .

Rồi cô tức khí nói tiếp:

– Không hiểu sao ba tôi lại giới thiệu cho tôi 1 người như anh ?

Khoa Trung hắng giọng:

– Tôi phải hỏi cô điều đó .

– Anh hỏi cái gì ?

– 1 người đi du học ở nước ngoài về như cô mà lại nghe lời ba cô dễ dàng thế ư ?

Khải My trả lời tỉnh bơ:

– Tôi muốn cho cả thế giới này thấy rằng tôi là người biết nghe lời cha .

Khoa Trung hần học hỏi lại:

– Và cùng với bác Khải Tân thực hiện trò đùa ngoạn mục .

Hất mặt lên, Khải My hỏi:

– Anh cho là trò đùa cũng được .

– Cô thật quá đáng!

– Anh có thấy bạn bè tôi đều lịch lãm sang trọng không ? Ai cũng ăn mặc hợp thời trang trẻ trung . Còn anh, sao giống thằng khờ ra tỉnh .

Nghe những lời ngạo mạn khinh thường của Khải My, Khoa Trung giận sôi gan:

– Mỗi người có cách sống riêng, tôi không thể bắt chước những người bạn của cô .

Khải My hậm hực:

– Nhưng anh phải nghĩ đến sĩ diện của tôi chứ . Tôi là người mẫu và là chuyên gia chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ . Cái nghề của tôi là chú trọng đến ngoại hình thì anh cũng phải chăm chút bên ngoài cho xứng với tôi chứ . Sao anh lèng phèng quá vậy ?

Khoa Trung nhếch môi cười giễu cợt:

– Thì ra là thế! Nhưng cô là cô, tôi là tôi . Tại sao tôi phải chạy theo thời trang như cô và bạn cô ?

Nhìn Khoa Trung từ đầu đến chân, Khải My nhún vai nhận định:

– Anh phải theo kịp thời đại văn minh tiến bộ chứ lệt đệt phía sau ư ?

Khoa Trung nghiêm giọng tranh luận:

– Quan niệm của tôi khác cô . Tôi là 1 bác sĩ chữa bệnh cho bệnh nhân, tôi cần gì phải chạy theo thời trang, miễn tôi không ăn mặc xuề xòa luộm thuộm, cầu thả là được .

Khải My buột miệng:

– Nhưng quê mùa, anh không thấy sao ?

Khoa Trung nóng mũi:

– Yêu cầu cô đừng xúc phạm đến người khác như vậy!

Khải My thản nhiên:

– Tôi chỉ nói đến anh thôi .

Khoa Trung nhấn mạnh:

– Tôi càng không để cô xúc phạm đến tôi .

– Tôi không xúc phạm mà chỉ yêu cầu anh thay đổi cái quan niệm cổ lỗ sĩ của anh đi!

Khoa Trung khẳng khái đáp:

– Tôi luôn giữ vững lập trường của mình . Cô đừng bắt tôi phải chạy theo thời trang diêm dúa hời hợt .

Khải My chỉ trích Khoa Trung:

– Thời trang là cái đẹp mà anh chê, đúng là không có mắt thẩm mỹ, là lạc hậu .

Khoa Trung than phiền:

– Mỗi người có cách suy nghĩ riêng, cô không được chỉ trích tôi .

Khải My lắc đầu:

– Tôi không có thời gian chỉ trích anh đâu . Tôi chỉ yêu cầu anh từ nay phải thực hiện theo mệnh lệnh của tôi .

1 yêu cầu trịch thượng, Khoa Trung tròn mắt nhìn Khải My:

– Cô không phải là chủ nhân của tôi mà bắt tôi thực hiện yêu cầu mệnh lệnh của cô .

Khải My giải thích:

– Nghĩa là anh phải làm theo ý tôi .

– Không có lý do gì tôi phải làm theo ý cô .

– Có lý do đó chứ, anh quên rồi sao ?

Biết Khải My sắp nói gì, Khoa Trung chặn trước:

– Tôi không biết lý do gì cả . Mong cô chấm dứt trò đùa!

– Tôi không có thời gian nói chuyện với anh . Còn thắc mắc điều gì, anh cứ hỏi ba tôi .

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không còn điều gì để hỏi bác ấy nữa . Tôi có thể giới của tôi .

Nói xong, Khoa Trung đi nhanh về phòng .

Khải My rút chiếc điện thoại di động trong túi áo ra gọi cho ai đó, cô cười khanh khách ra vẻ thích thú lắm .

o O o

Ca sĩ Phong Đình nhấn chuông cửa inh ỏi . Chị Năm giúp việc đi chợ vắng .

Mẫn Khuê nhào ra mở cửa .

Phong Đình nháy mắt với Mẫn Khuê 1 cái:

– Cô chủ có nhà không em ?

Mẫn Khuê vừa đóng cổng vừa nói:

– Cô chủ đang ở phòng khách .

Nhìn dáng điệu Phong Đình, Mẫn Khuê không ưa được . Mái tóc dài phủ vai lập dị khác thường . Anh ta ăn mặc cũng khác thường . Quần Jeans, áo thun đen, ngoài khác chiếc áo sơ mi ngắn tay không cài nút, gió bay phát phơ, giống lúc biểu diễn ca hát .

Trông thấy những ca sĩ ăn mặc thời trang thế này biểu diễn trên đài là ông

Tư Đạm - ông nội Mẫn Khuê - hay phê phán là những kẻ lố lăng .

Phong Đình ung dung chạy xe bon bon vào sân, nhấn kèn "tin tin ..." rồi mới dừng đậu hẳn nơi chậu kiềng .

Bất lịch sự! Đã vào nhà rồi còn nhấn kèn inh ỏi . Mẫn Khuê thầm trách

Phong Đình . Nhưng có lẽ đó là tín hiệu hẳn gọi Khải My .

Khải My từ trong nhà bước ra nở nụ cười tươi rói trên đôi môi màu sô-cô-la

– Anh đến đón em đi chụp ảnh thời trang à ?

Phong Đình nhe răng cười toe:

– Có tiết mục đó nữa sao ? Anh định rủ em đi chơi .

Khải My hớn hờ đáp lời:

– Thì đi cả 2!

– Vậy lên xe đi, nữ hoàng!

Khải My liếc mắt nhìn Phong Đình:

– Chờ em thay đồ chứ .

Phong Đình ngăm ngía Khải My nheo mắt:

– Người mẫu ăn mặc thế này cũng đẹp chán rồi .

Khải My phán lệnh:

– Không nói lời thôi, vào nhà chờ em!

– OK . 5 phút nhé!

Quay sang Mẫn Khuê, Khải My nói:

– Vào gọi chị Năm đem nước giải khát ra .

Mẫn Khuê đáp nhỏ:

– Dì Năm đi chợ rồi .

Khải My buông gọn:

– Thì mày làm, nhanh lên! Tụi tao còn đi chơi nữa .

Mẫn Khuê âm ức . Cô chỉ phục vụ hầu hạ bà Trâm Anh . Từ ngày Khải My trở về, có ta hay sai vặt Mẫn Khuê . Thật đáng ghét! Nhưng biết sao ?

Không biết họ uống gì, Mẫn Khuê lừng khừng hỏi:

– Làm nước gì đây cô ?

Khải My ân cần hỏi Phong Đình:

– Anh uống gì hả ca sĩ Phong Đình ?

Ánh mắt nồng cháy của Phong Đình đậu trên đôi môi mọng của Khải My,

giọng cọt nhả:

– Uống môi em ngọt .

Khải My véo vào vai Phong Đình:

– Quỷ nè!

Quay qua Mẫn Khuê, cô nói:

– Làm nước trái cây đi!

Mặt mày khó chịu, Mẫn Khuê bước nhanh vào trong .

Khải My giải thích với Phong Đình:

– Con nhỏ ở của bà nội em, em chỉ sai vặt nó chút thôi . Anh ngồi đây chờ em nhé!

Nói xong, cô thoăn thoắt vào trong . Phong Đình ngồi ngả người trên xa lông, chân vắt chéo, mắt đảo quanh căn phòng khách .

Lát sau Khải My trở ra thật rực rỡ và gợi cảm . Chiếc váy đỏ cực ngắn để lộ đôi chân dài thon trắng mịn cùng chiếc áo thun trắng hở lưng .

Phong Đình hau háu mắt nhìn, giọng bồn cọt:

– Trông em như 1 quả bom ...

– Sắp nổ .

Khải My tiếp lời anh với ánh mắt lúng liếng . Cô đến ngồi cạnh Phong Đình .

Tay Phong Đình khều khều sợi dây chuyền nhỏ xíu nơi chiếc cổ trắng ngần như tuyết của Khải My, môi nở nụ cười tinh quái .

Phong Đình nheo 1 bên mắt nhìn Khải My:

– Anh thấy anh chàng bác sĩ đính hôn với em hiền khô hà . Anh ta khác lĩnh vực với chúng ta .

Khải My hất đầu hỏi:

– Thì sao ?

– Thì đâu có hiểu nhau . Anh với em cùng lĩnh vực nghệ thuật mới thông

cảm .

Khải My lộ vẻ kiêu kỳ:

– Tôi đâu có cần sự thông cảm .

Phong Đình giở giọng trơ tráo:

– Làm người mẫu thời trang như em phải có những người như anh thông cảm chứ .

Phẩy phẩy bàn tay, Khải My nói nhanh:

– Khỏi, khỏi!

– Nhưng anh rất thích được quan tâm và thông cảm em .

Khải My cao ngạo đáp:

– Tôi có cả khối người quan tâm thông cảm .

Liếc nhìn Khải My chằm chằm, Phong Đình thắc mắc hỏi:

– Có cả khối mà sao em đính hôn với tên bác sĩ quê mùa thô kệch đó ?

Khải My buông gọn:

– Đó là chuyện riêng của tôi .

– Anh không thể nào hiểu được .

– Anh không cần phải hiểu .

– Anh muốn biết .

– Chuyện đâu có liên quan đến anh .

Môi điểm nụ cười, Phong Đình buông lời nhận xét:

– Em là 1 người mẫu cực kỳ bí hiểm .

Nghiêng nghiêng đầu, Khải My điệu dàng hỏi lại:

– Thì sao ?

Phong Đình cao ngạo đáp lại:

– Anh đâu có ngán, anh sẵn sàng khám phá ... khu vườn bí hiểm .

– Anh vừa bảo em là quả táo, bây giờ nói khu vườn, không biết anh còn gọi em là gì nữa đây ?

Phong Đình thì thầm:

– Em là tiên nữ của chốn bồng lai .

Khải My lắc đầu nguầy nguậy:

– Thôi, đừng đưa em lên tận mây xanh .

– Em thích ở dưới trần phải không ? Vậy chúng ta vào vườn địa đàng nhé!

Khải My đẩy nhẹ vai Phong Đình:

– Chẳng địa đàng địa ngục gì cả! Đưa em đi chụp ảnh thời trang đi!

Phong Đình gật nhẹ:

– Anh cũng được tay nhiếp ảnh Khôi Tú hẹn chụp . Chúng mình cùng biểu diễn thời trang cho nhà thiết kế Việt Thanh đây .

Khải My cười tươi:

– Em sẽ lên báo, lên lịch . Còn anh ?

– Anh xuất hiện bên cạnh em .

– Anh đừng có ham!

Phong Đình ồm ờ:

– Ham sao không! Được ở cạnh người mẫu xinh đẹp tuyệt trần như em, anh có chết cũng cam lòng .

Khải My cười chế nhạo:

– Anh ca cái lương đây à ? Em nhớ anh là ca sĩ nhạc Rock mà .

Phong Đình nháy mắt cười thú vị:

– Ở bên em thì ca gì anh cũng ca cả .

Mẫn Khuê mang nước ra . Thấy 2 người chuyện trò đùa vui thoải mái với nhau, cô rút rè khựng lại 1 lúc, rồi quả quyết tiến đến đặt chiếc khay xuống bàn .

– Mời cô cậu dùng!

Xong, Mẫn Khuê quay bước thật nhanh . Cô sợ đứng đấy sẽ bị Khải My bắt bẻ . Mẫn Khuê ở đây phục vụ bà Trâm Anh, thế mà giờ phải phục vụ cô chủ

đồng đánh kiêu kỳ này nữa, thật là ngao ngán!

Mẫn Khuê vừa đi ra, Phong Đình tự nhiên bung ly nước trái cây nhấm nháp rồi kê ly vào môi Khải My:

– Mời chủ nhà dùng chung! Uống 1 ly cho thấm tình .

Khải My ngúng nguẩy:

– Ai có tình với anh đâu mà thấm chứ ?

Phong Đình đầy vẻ tự tin:

– Bây giờ thì chưa, nhưng rồi sẽ có .

Phong Đình vẫn kiên nhẫn cầm ly trái cây kê vào môi Khải My:

– Uống đi! Nếu không, anh uống đó .

Khải My thản nhiên:

– Thì anh cứ uống, em có giật ly đâu .

Chỉ vào môi Khải My, Phong Đình bốn cột:

– Anh đâu có uống nước, anh uống thứ khác kia .

Biết ngay Phong Đình nói gì, Khải My hút nhanh 1 ngụm nước trái cây rồi hé môi chờ anh . Môi cô ướt nước trái cây ngọt thơm hơn quả táo gọi mời .

Khải My đã làm cho Phong Đình ngây ngất .

Lát sau, 2 người tay trong tay bước ra khỏi nhà .

Mẫn Khuê chạy ra đóng cổng cho họ . Vừa quay vào, cô đã thấy ông Tư Đạm đang tưới hoa kiềng .

– Nãy giờ nội ở đây hả ?

Nghe cháu gái hỏi, ông Tư Đạm ngược lên cười:

– Nội vẫn làm việc ở đây .

Mẫn Khuê hạ giọng:

– Nội có thấy gì không ?

– Thấy gì ?

– Cô tiểu thư Khải My đi với anh chàng ca sĩ, nội không thấy hay sao ?

Ông Tư Đạm vẫn cầm vòi phun:

– Nội lo làm công việc, có để ý đến ai đâu . Mà con hỏi chi vậy ?

Mẫn Khuê chép miệng:

– Con thấy chuyện này lạ quá!

– Lạ là sao ? Con thì lúc nào cũng thắc mắc chuyện này chuyện nọ .

Mẫn Khuê cười vô tư:

– Tại con thấy cô ta đi với anh ca sĩ kỳ quá .

Ông Tư Đạm hấp háy mắt với cháu gái:

– Có gì đâu mà kỳ . Người ta cùng làm việc, thì cùng đi chơi chung với nhau .

.

– Tại nội không thấy chứ họ làm những chuyện kỳ quái lắm .

Ông Tư Đạm đưa tay ngăn:

– Thôi, con đừng phê phán, cô ấy nghe được là phiền lắm .

Mẫn Khuê âm ức làm bầm:

– Con thấy làm vậy là bất công với anh Khoa Trung .

Ông Tư Đạm cau trán:

– Chuyện của người ta, con đừng có nói!

Mẫn Khuê bướng bỉnh:

– Con tức giùm cho anh Khoa Trung .

– Không ai mượn con tức giùm .

– Thế buổi lễ đính hôn hôm nọ để làm gì ? Sao cô ta không đi chung với anh Khoa Trung mà lại ...

Ông phẩy tay lia lịa:

– Chuyện của người ta, đừng có xía vô con ơi! Lo phận mình đi, không khéo con bị bà chủ la đó!

Mẫn Khuê phân trần:

– Con có làm gì đâu mà bà chủ la .

- Con bỏ bà ấy trogn phòng ra đây tào lao .
- Con đóng cổng cho cô Khải My chứ bộ .
- Đóng xong rồi vào với bà chủ đi .

Mẫn Khuê tuyên bố 1 câu làm ông Tư Đạm giật mình:

- Con sẽ kể chuyện này cho anh Khoa Trung biết .

Ông Tư Đạm giơ tay lên kêu trời:

- Đừng nghe chưa! Chuyện của người ta, con biết gì mà nói .

Giọng Mẫn Khuê tỉnh queo:

- Con thấy sao nói vậy .
- Con đừng bày đặt "thêm mắm thêm muối".

Mẫn Khuê nghiêng đầu nhìn ông Tư Đạm:

- Nội làm như con nhiều chuyện lắm vậy .

Ông Tư Đạm hắng giọng:

- Chuyện bình thường của người ta, con nói làm chi .
- Con thấy khác thường mới nói .

Thấy cháu gái cứ bướng bỉnh, ông Tư Đạm nghiêm mặt căn dặn:

- Con đừng n oi gì với cậu Khoa Trung . Phiền phức lắm nghe chưa .

Mẫn Khuê cầm lấy chiếc vôi tưới:

- Con tưới cây phụ nội .

Ông Tư Đạm ngăn lại:

- Việc của nội, không mượn . Con vào nhà với bà chủ đi . Bà ấy gọi kia!

Chỉ có đem bà Trâm Anh ra, Mẫn Khuê mới nao núng .

Mẫn Khuê quay bước vào, ông Tư Đạm căn dặn thêm:

- Con nhớ từ nay đừng để ý chuyện nhà chủ . Chỉ để ý công việc của mình làm .
- Con biết rồi .

Trả lời cho ông nội yên lòng, chứ Mẫn Khuê chẳng thấy hài lòng chút nào .

Bước vào phòng của Khoa Trung, Mẫn Khuê kêu lên vẻ thích thú:

– Ô! Anh đang vẽ tranh hả ? Đẹp quá!

Rồi cô nhẹ giọng như phân minh:

– Em có gõ cửa phòng nghe . Tại anh lo vẽ không nghe .

Khoa Trung quay về niềm nở với Mẫn Khuê:

– Anh có trách đâu mà em đánh chính .

Đưa mắt ngắm nghía bức vẽ của Khoa Trung, Mẫn Khuê tò mò hỏi:

– Anh vẽ cảnh gì vậy ?

Khoa Trung tươi cười:

– 1 người ...

– Người phụ nữ phải không ?

Mẫn Khuê chăm chú nhìn vào bức vẽ:

– Để em xem có giống cô Khải My không ? Anh tài ghê không có người mẫu vẫn vẽ được .

Đến lượt Khoa Trung phân trần:

– Anh có vẽ ai đâu mà giống .

Nhìn thấy có mấy nét phác họa sơ sài, Mẫn Khuê kêu ca:

– Em không thấy cô gái nào trong tranh cả .

Khoa Trung cười khi:

– Không thấy hả ? Em nhìn kỹ xem!

Mẫn Khuê quay ra lắc đầu:

– Anh đừng vẽ tranh trừu tượng nghe, em không hình dung nổi đâu .

– Anh vẽ tranh phong cảnh không hà .

Mẫn Khuê vội đứng lên:

– Xem tranh phong cảnh dễ hiểu hơn . Anh có bức nào xong, đưa em xem với!

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Rồi em làm nhà bình luận tranh cho anh nhé!

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Em "bình loạn" tranh anh mất .

Nói rồi không đợi Khoa Trung lấy tranh, Mẫn Khuê lại chỗ anh để mấy bức tranh lấy xem .

Bức vẽ hoa dã quỳ đập vào mắt Mẫn Khuê .

– Ô! Anh vẽ hoa dã quỳ đẹp quá! Dã quỳ ở Đà Lạt phải không ?

Môi nở nụ cười, Khoa Trung thuyết minh cho Mẫn Khuê:

– Anh vẽ lúc anh em mình đi "du lịch" Đà Lạt với bà đó . Buổi chiều lên đồi dã quỳ, anh tranh thủ phác họa .

Mẫn Khuê buột miệng khen:

– Anh tài ghê! Làm bác sĩ mà làm họa sĩ nữa .

Khoa Trung cười khiêm tốn:

– Có tài gì đâu em . Anh thích nên vẽ cho vui vậy mà .

Đưa tay chỉ bức vẽ, Mẫn Khuê nhận định:

– Anh vẽ đồi dã quỳ đẹp như thật thế mà không tài à ?

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Đáng lẽ phải có 1 cô bé hái hoa nữa đó .

– Hoa không cũng đẹp rồi anh!

– Em thấy thế à ?

Mẫn Khuê nhẹ giọng kể:

– Hồi nhỏ em thích dã quỳ lắm, lúc nào em cũng muốn có dã quỳ nở đầy nhà . Bây giờ lớn rồi, xa dã quỳ .

Khoa Trung cười xúi giục:

– Mẫn Khuê hãy rủ bà đi Đà Lạt nữa để được ngắm dã quỳ!

Mẫn Khuê le lưỡi:

– Em mà dám rủ bà à ? Em chỉ nghe lệnh của bà ban ra thôi .

- Bà khó tánh ghê há Mẫn Khuê ?
- Nhưng em thấy hầu hạ bà vẫn thoải mái hơn cô Khải My của anh đấy .
- Cái gì ?

Mẫn Khuê từ tốn giải thích:

- Em ớn cô Khải My của anh lắm .
- Tại sao ớn ?
- Anh không thấy cô ta thế nào sao ? Em sợ va chạm với cô ta lắm .

Khoa Trung buông giọng tỉnh bơ:

- Thì em đừng va chạm!

Mẫn Khuê chép miệng:

- Ở chung nhà khó tránh khỏi va chạm anh ơi! Í mà quên! Em phàn nàn cô ta mãi làm anh khó chịu . Người đẹp của anh ...

Khoa Trung nhăn mũi:

- Sao cứ nói cô ta của anh hoài vậy ?

Lướt mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê nhún vai:

- Khéo hỏi ? Thì anh đã dính hôn rồi .

Khoa Trung nghiêm mặt lắc đầu:

- Thôi, đừng nói chuyện đó, anh sắp phát khùng đây này .

Tại sao ? Mẫn Khuê không sao hiểu nổi thái độ của Khoa Trung . Anh dính hôn với Khải My ngay khi cô ta du học trở về, thế mà trước đó Mẫn Khuê chưa hề nghe anh nhắc đến tên cô . Có lẽ tại Mẫn Khuê không thân thiết để nghe anh tâm sự, chuyện vui thế mà Khoa Trung lại muốn đổ quạu cần nhằn .

Thản nhiên, Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung cười châm chọc:

- Anh có phát khùng thì không phải tại em đâu nhé!

Khoa Trung mỉm cười:

- Yên tâm đi, anh không đổ thừa bừa bãi đâu .

– Em thấy anh cũng hay đổ quạu đó .

Mẫn Khuê sắp xếp lại các bức tranh trả lại cho Khoa Trung . Rồi tiện tay cô dọn dẹp các thứ trên bàn, giọng xuýt xoa:

– Phòng của anh sạch sẽ ngăn nắp quá . Đúng là phòng của bác sĩ .

Khoa Trung pha trò:

– Bác sĩ ngăn nắp để bệnh nhân bắt chước theo .

Mẫn Khuê cười khúc khích:

– Tiếc là anh không có bệnh nhân để họ bắt chước .

Khoa Trung vỗ đầu Mẫn Khuê:

– Đừng nói anh không có bệnh nhân nghe!

– Anh nói bệnh nhân Trâm Anh hả ? Bà chủ nhé!

– Chủ nhà!

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung chằm chọc anh .

– Nhà này có nhiều chủ quá .

– Nhưng cô Khải My mới chính thực là chủ anh đó .

Khoa Trung phản nản:

– Chủ nợ thì có!

Rồi anh lại phân trần:

– Khổ nỗi, anh có vay nợ của cô ta đâu .

Mẫn Khuê phán gọn:

– Anh có vay nợ đời đó .

Khoa Trung lắc đầu quả quyết:

– Nợ đời anh cũng chẳng vay của ai .

Mẫn Khuê vẫn phán:

– Anh không vay thì cô Khải My vay và phải trả cho anh .

– Em đừng có nói cái kiêu của mấy ông thầy bói, anh ngán lắm rồi .

Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Em nói kiểu của em đó chứ .

Khoa Trung nhăn trán:

– Kiểu của em, anh cũng không chấp nhận .

Mẫn Khuê chất vấn:

– Được cô người mẫu, kiêm nhà thẩm mỹ trả nợ đòi cho anh, tại sao lại không chấp nhận ?

Khoa Trung bỗng hỏi Mẫn Khuê:

– Em thấy anh với cô ta có hợp nhau không ?

– Đó là chuyện của anh .

– Nhưng em phải thấy chứ .

Mẫn Khuê triết lý:

– Có hợp anh mới đính hôn chứ .

Khoa Trung hỏi lại:

– Em không thấy người ta đùa với anh sao ?

Mẫn Khuê từ tốn giải thích:

– Trước mặt bà nội già, trước mặt bao nhiêu quan khách mà anh cho là đùa ư ?

Mặt Khoa Trung nhăn nhó thảm hại:

– Anh cho là chuyện này không có thật .

– Chẳng lẽ anh bảo mọi người đóng phim ?

– Đúng! Họ đang đóng phim đấy, và tất cả đều là đạo diễn .

Mẫn Khuê bĩu môi chế nhạo:

– Chuyện đòi anh mà anh cho là phim ảnh .

Khoa Trung nhăn mặt:

– Chuyện đòi anh, anh phải biết . Còn đây là chuyện của họ .

– Nhưng liên quan đến anh ?

– Anh chẳng cần biết điều đó .

– Em thấy chuyện này lạ ghê!

– Lạ gì ?

– Cả anh và cô Khải My khó hiểu quá! Em thấy cô ta ...

Chợt nhớ lời ông nội dặn không được xen vào chuyện của chủ nhà, Mẫn

Khuê ngưng bật . Khoa Trung hỏi dồn:

– Cô ta thế nào ?

Mẫn Khuê nói trớ:

– Đẹp nhưng kiêu kỳ, khó gần quá!

Khoa Trung nhận định:

– Em còn thấy khó gần huống chi anh .

– Anh khác phái lại là hôn phu phải dễ gần hơn chứ .

Khoa Trung cất giọng hỏi:

– Vậy là phụ nữ với phụ nữ khó gần phải không ?

Mẫn Khuê bực dọc bảo:

– Cô ta quan niệm chủ tớ xem em như con hầu, ra lệnh sai vặt đủ thứ, trong khi em chỉ là người chăm sóc cho bà .

– Cô ta được nuông chiều quen thói rồi, gặp ai cũng đòi làm chủ .

Mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê quả quyết:

– Anh cũng vậy thôi . Mai một làm cậu chủ với cô ta rồi cũng ra lệnh hoành hợ người khác cho xem .

Khoa Trung hừ giọng:

– Không bao giờ có mai một đó đâu . Anh với cô ta không bao giờ đi chung đường chung hướng .

– Anh đã đính hôn rồi, sẽ chung nhà nữa kia .

– Yêu cầu Mẫn Khuê đừng đề cập đến chuyện này nữa .

Giọng Khoa Trung vang lên nặng nề . Nói xong, anh dùng dùng bỏ ra khỏi phòng . Mẫn Khuê hơi bất ngờ trước thái độ của anh . Cô cũng vội bước ra

ngoài .

o O o

Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh đi dạo lòng vòng hoa viên của ngôi biệt thự nguy nga .

Ông Tư Đạm đang cắt xén mấy cây kiểng định lần ra phía sau khi thấy bà Trâm Anh . Nhưng chưa kịp vì bà đã lên tiếng:

– Chú xén kiểng đây à ?

Ông Tư Đạm gạt đầu và cắt tiếng:

– Chào bà chủ!

Bà Trâm Anh đưa ý kiến:

– Chậu kiểng này tôi thấy cần phải uốn lại .

Mẫn Khuê nhăn mặt nhưng muốn bật cười . Chắc hẳn ông Tư Đạm phàn nàn trong bụng . Mẫn Khuê biết tính ông nội, ông không thích ai chen vào công việc của ông khi ông đã làm rồi . Nhất là người đó là gia chủ kênh kiệu . Bình thường ông đã làm theo yêu cầu của gia chủ rồi .

Ông trả lời bà Trâm Anh:

– Thế bà muốn uốn theo kiểu nào nữa ?

Rồi ông thông thêm:

– Trước nay ông chủ đã đồng ý với kiểu uốn này rồi .

Giọng bà Trâm Anh như không mấy quan tâm đến nữa:

– Ôi! Nó thích kiểu gì cứ uốn, tôi chẳng muốn biết làm gì . Tôi già rồi, ai làm đẹp thì coi chơi .

Nói xong, bà bảo Mẫn Khuê đẩy bà lại chỗ mấy luống hoa hồng đỏ rực . Bà với tay hái 1 đóa hoa đưa lên mũi ngửi rồi bình phẩm:

– Hoa hồng đẹp kiêu sa, xứng đáng là chúa các loài hoa . Giống các cô gái đẹp là hoa hậu, hoa khôi .

Bà già đau bệnh thế này mà cũng thích bình phẩm cái đẹp, cũng lạ .

Mẫn Khuê im lặng nãy giờ bỗng cất tiếng hỏi:

- Bà thích hoa gì, hả bà ?
- Hoa hồng - chúa tể loài hoa .

Bà Trâm Anh trả lời rồi kiêu hãnh nói tiếp:

- Thời ta còn xuân sắc, biết bao người đàn ông yêu thích và tặng hoa hồng .

Mẫn Khuê trầm trồ:

- Thời xuân sắc chắc bà đẹp lắm hả bà ?

Mắt bà Trâm Anh ánh nét mơ màng:

- Thời xuân sắc là thời đẹp nhất, rực rỡ nhất . Nhưng tất cả đã qua rồi . Bệnh tật thật chán chường ... Ta ghét nhất phải ngồi xe lăn thế này .

Mẫn Khuê nhỏ nhẹ xoa dịu bà:

- Thật ra tại bà yếu sức thôi, chứ luyện tập mãi thì bà cũng đi lại được .

Bà Trâm Anh nhăn mặt:

- Ta chán việc tập đi như đứa con nít lắm .

Mẫn Khuê biết bà là người bệnh khó tính, khó động viên . Bà không chịu nghe theo lời khuyên của ai cả, chỉ làm theo ý mình . Bà quyền uy tối thượng nên sợ bị lệ thuộc vào người khác . Mẫn Khuê chăm sóc bà nhưng phải nghe lời bà từng chút . Còn việc thuốc thang thì do Khoa Trung chỉ định . Chỉ những lúc bà mệt là người mới để cho ai làm gì thì làm .

Bà Trâm Anh nói với giọng tiếc rẻ:

- Mi với Khải My sướng thật, tuổi đời xuân sắc tươi đẹp .

Mẫn Khuê lắc đầu:

- Cô Khải My tươi đẹp chứ cháu chẳng là gì đâu bà .

Không giấu vẻ hãnh diện, bà Trâm Anh khoe khoang:

- Khải My giống ta, cũng yêu hoa hồng rực rỡ . Nó đẹp kiêu sa như hoa hồng .

Mẫn Khuê buột miệng:

– Bởi vậy cô ấy mời làm người mẫu thời trang .

Bà Trâm Anh cười đắc ý:

– Còn phải nói! Ta còn muốn nó làm hoa hậu nữa kìa .

Bà Trâm Anh già rồi mà vẫn thích tiếng tăm . Chắc hồi xưa bà cũng hào
thắng lắm . Bà nói với Mẫn Khuê:

– Chừng nào ở thành phố tổ chức thi hoa hậu, ta bảo Khải My dự thi .

Mẫn Khuê nói cho vui lòng bà:

– Chắc chắn cô ấy sẽ đoạt giải .

Mắt bà Trâm Anh sáng ngời lên như chính bà là người dự thi và đoạt giải
vậy .

May lúc đó tiếng chuông cửa vang lên . Mẫn Khuê phóng ra mở cổng .

Người có chiều cao và vóc dáng lý tưởng xuất hiện cùng với ca sĩ Phong
Đình .

Giọng Khải My vang lên sắc gọn không biết khen hay chê Mẫn Khuê:

– Mà cũng hay thật! Tao vừa nhấn chuông đã có mặt rồi .

Chỉ vào trong, Mẫn Khuê bảo:

– Tôi đang đưa bà đi dạo chơi .

Nói rồi, Mẫn Khuê nhanh chóng đóng cổng và chạy lại chỗ xe lăn của bà
Trâm Anh báo cáo:

– Cô Khải My về!

– À! Nó đi biểu diễn thời trang về đó hả ?

Khải My sà xuống phía bà Trâm Anh vờ hỏi:

– Bà khỏe hả bà ?

Bà Trâm Anh chưa trả lời thì cô đã quay qua Mẫn Khuê, la ngay:

– Tối rồi sao không đưa bà vào nhà cho bà nghỉ ngơi, ở đây làm gì ?

Mẫn Khuê phân trần:

– Ở ngoài này thoáng, không khí dễ chịu, tốt chứ có sao đâu .

Khải My trừng mắt:

– Mà còn trả lời với tao nữa à ? Mà kiếm chuyện ra đây chơi thì có .
Chăm sóc cho bà già bệnh, làm gì mà đi chơi được . Mẫn Khuê nổi đóa trước câu nói của Khải My nhưng không nói gì .

Khải My lại hoạch hộc tiếp:

– Giờ này đã cho bà ăn uống gì chưa ?
– Bà đã ăn rồi .

Khải My phán gọn:

– Đưa bà vào nhà đi!

Rồi cô quay qua ngọt ngào với bà Trâm Anh:

– Nội vào nghỉ ngơi đi nội .

Bà Trâm Anh gật:

– Ủ . Nội vào nghỉ đây . Già yếu cũng khó ngủ .
– Bảo nó mở tivi cho nội xem .

Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh vào trong . Khải My còn nói với theo:

– Nhớ đấm bóp cho bà nghe chưa!

Nghe nhưng không trả lời, Mẫn Khuê chỉ muốn đi nhanh cho khuất mắt để khỏi nghe những lời lải nhải của Khải My .

Khải My cùng Phong Đình ung dung bước vào nhà .

Phong Đình ngồi ngả người trên xa lông, chân vắt chéo nhìn Khải My pha trò:

– Trông em như 1 vị tướng chỉ huy .

Khải My vênh cằm lên:

– Em chỉ huy luôn anh đó .

Phong Đình nheo nheo mắt với Khải My:

– Thế này thì ai bảo là người mẫu dịu dàng đâu .

Khải My lý giải:

– Ở sàn diển, em là người mẫu dịu dàng, nhưng về nhà phải có uy với người ăn kẻ ở chứ anh .

Phong Đình châm chích:

– Để tỏ ra mình là chủ à ?

Khải My nghiêng đầu nhìn Phong Đình:

– Nếu không làm thế, họ quên em là chủ .

– Lại còn đòi làm chủ với cả anh nữa chứ .

– Không làm chủ sao chỉ huy được anh .

– Anh sợ em luôn .

– Đừng sợ! Người ta nói em dữ dằn .

– Nói em dữ cũng đâu có oan . Em có thua gì bà La Sát đâu .

Khải My giận dỗi:

– Anh nói thế à ?

Phong Đình nhéo mũi Khải My:

– Nói thế cũng không phải sao cung ?

Phong Đình dành cho Khải My cái hứ dài . Anh lại nói thêm xoa dịu:

– Nhưng mà không sao, em dữ vẫn là thần tượng của tuổi trẻ mà .

Khải My bỗng gật gù:

– Em dữ để người giúp việc nể phục tuân lệnh và quan trọng là để giữ chồng .

Phong Đình chế nhạo:

– Chưa cưới chồng mà đã lo xa rồi .

– Phải lo xa chứ anh . Đàn ông khó mà tin lắm .

– Em có nói anh không ?

Khải My bĩu môi:

– Tính luôn anh đó .

Phong Đình nhìn Khải My cười bồn chột:

- Anh nghĩ là gã chồng em, em khỏi giữ .
- Tại sao không ?
- Anh ta được em như gặp tiên rồi . Dám hó hê à ?

Khải My cười khẩy:

- Đúng anh ta không dám hó hê, nhưng em phải luôn cảnh báo anh ta .

Phong Đình buông câu nhận xét:

- Nói chung là em thích chỉ huy và điều khiển chồng .

Khải My thản nhiên giải thích:

- Điều khiển để lái anh ta theo hướng của mình cho dễ làm việc .

Phong Đình tắc lưỡi:

- Em thật là lợi hại . Thế có tính điều khiển anh theo hướng của em không ?
- Anh là người ngoài cuộc .
- Thế anh không là gì của em sao ?

Bằng giọng thản nhiên, Khải My giải thích:

- Chẳng là gì quan trọng cả . Chúng ta thích thì đến với nhau, cùng vui chơi cùng hợp tác làm ăn .
- Và cùng yêu nhau .

Phong Đình tiếp lời Khải My 1 cách trơ tráo . Khải My thích thú bảo:

- Em phải cho "lão" bác sĩ nhà em 1 bài học .

Phong Đình cười phá lên:

- Người ta dạy vợ từ thuở ban sơ mới về . Còn em dạy chồng từ lúc chưa cưới . Hay thật!
- Em phải cho anh ta thấy giá trị của em . Để anh ta tưởng chỉ mình anh ta tài năng, có mảnh bằng bác sĩ .

Phong Đình châm chọc:

- Em mà cũng hơn thua với chồng về tài năng sao ?

Khải My giải thích:

– Em chỉ muốn chứng tỏ cho anh ta thấy tài năng, nếu không sẽ bị hấn khinh thường .

– Ai mà dám khinh thường em .

– Bởi vậy nếu ai khinh thường em thì em sẽ cho biết tay .

Phong Đình chụp bàn tay Khải My siết nhẹ giọng bông đùa:

– Tay em ai mà không biết .

Rồi anh chàng đưa bàn tay nồn nà của Khải My lên môi hôn đắm đuối .

Khải My ỡng ẹo:

– Bàn tay em sẽ làm đẹp cho phụ nữ . Mai một viện thẩm mỹ đi vào hoạt động, anh đưa người thân đến em cắt mi mắt, xăm lông mày cho nhé!

Vuốt mặt mũi Khải My, Phong Đình cười:

– Trước tiên em hãy cắt mi, độn mũi, bơm ngực của em trước để quảng cáo .

Khải My hừ giọng:

– Em đẹp sẵn rồi, khỏi quảng cáo .

Phong Đình xúi giục:

– Vậy em phải trưng bày người mẫu Khải My trước và sau khi giải phẫu thẩm mỹ, anh bảo đảm viện thẩm mỹ của em sẽ đắt như tôm tươi .

Khải My kiêu hãnh trả lời:

– Cần gì trưng ảnh em, chỉ cần đề tên người mẫu Khải My là bác sĩ viện thẩm mỹ du học ở Úc về thì các bà, các cô sẽ đua nhau đến làm đẹp .

Phong Đình nháy mắt với Khải My:

– Các ông cũng đua nhau đến viện thẩm mỹ .

Khải My gật gù:

– Đàn ông làm đẹp cũng tốt chứ .

– Anh sợ là quý ông không cắt mắt, cắt mũi mà đến chỉ để ngắm nhìn bác sĩ thẩm mỹ .

Môi Khải My nở nụ cười tươi như đóa hoa hồng rạng rỡ:

– Ngắm nhìn, em cũng tính tiền .

Phong Đình châm chích:

– Xem ra em có nhiều dịch vụ vô tiền quá hả!

– Sống để kiếm tiền mà anh .

– Nghề người mẫu em đủ hái ra tiền rồi .

Khải My bẻ lại Phong Đình:

– Thế còn anh làm ca sĩ đủ rồi, sao còn làm người mẫu quảng cáo ?

Phong Đình cười khì khì:

– Để kiếm nhiều tiền nuôi vợ con chứ em .

– Chưa có vợ con mà lo rồi .

– Em làm vợ anh đi, anh lo tất cả . Em khỏi làm gì cực thân .

Khải My lắc đầu:

– Thôi đi anh, em thích độc lập tự do!

Phong Đình cao giọng hứa hẹn:

– Thì anh để em độc lập tự do .

– Em muốn là ngôi sao nổi tiếng mãi mãi .

– Thì em vẫn là ngôi sao nổi tiếng .

Khải My vặn lại:

– Không là gì sao là ngôi sao nổi tiếng được .

– Ngôi sao giả!

Khải My đâm túi bụi vào vai, vào lưng Phong Đình:

– Anh dám nói em là ngôi sao giả hả ? Chính anh đó .

Phong Đình ưỡn ngực cải chính:

– Anh là ngôi sao thật trăm phần trăm .

Khải My dài giọng giễu cợt:

– Phải rồi . Sao thật ... Thần tượng của mấy đứa con nít .

Ngẩng đầu kiêu hãnh, Phong Đình phô 2 hàm răng trắng đẹp, cất giọng khoe

khoang:

– Anh là thần tượng ngưỡng mộ của các cô gái, các bà nữa nhé! Em không thấy là mỗi lần anh hát là hàng tá cô leo lên sân khấu tặng hoa, tặng gấu bông cho anh sao ?

Ngừng 1 chút, Phong Đình khoe tiếp:

– Có nhiều cô còn viết thư tỏ tình với anh nữa đó .

Khải My châm chích:

– Hay lắm! Người ta trêu chọc mà anh tưởng thật à ?

– Thật đó chứ ?

– Thật sao không cưới 1 cô đi ?

Choàng tay qua vai Khải My, Phong Đình thì thầm:

– Có em rồi, anh còn cưới ai!

Khải My uốn ẹo trong tay Phong Đình:

– Thôi nghe, đừng bày trò! Anh hãy cưới vợ đi!

– Chưa phải lúc .

– Còn chờ lúc nào nữa ?

– Anh mà cưới vợ thì làm sao anh chịu nổi móng tay ghen của em .

Phong Đình vừa dứt thì Khải My thưởng ngay cho anh 1 cái véo vại vai .

– Biết điều đó! Thử xem anh có chịu nổi cái véo này không .

Ngay lúc đó, Khoa Trung xăm xăm đi vào phòng khách . Thấy cảnh tượng trên, anh khựng lại .

Vô tình Khải My quay ra thấy Khoa Trung, cô bẽn lễn đỏ mặt nhưng giữ lại được vẻ điềm tĩnh, và hỏi:

– Anh đi đâu đây ?

– Tôi đi tiêm thuốc cho bà .

Khoa Trung trả lời rồi bước đi nhanh . Nếu còn đứng đây, anh biết Khải My sẽ tìm cách hoạch hợc nữa . Thăm khám bệnh cho bà Trâm Anh là nhiệm vụ

thường nhật của anh, không cần gì phải giải thích với Khải My .

Khoa Trung đi khuất, Khải My kiêu hãnh giới thiệu với Phong Đình:

– Anh ta là bác sĩ riêng của nội em .

Phong Đình cười khùng khục:

– Vậy thì còn ai hơn nữa . Em là bác sĩ thẩm mỹ, anh là bác sĩ chữa bệnh . 2 người tha hồ hốt bạc nhĩ!

Khải My hỏi khiêu khích Phong Đình:

– Và anh ganh tỵ phải không ?

– Ai thèm ganh tỵ . Anh cũng có cách kiếm tiền chứ bộ .

Ánh mắt Khải My hướng vào trong rồi cô lại nói với Phong Đình:

– Chắc Khoa Trung sắp ra!

Phong Đình nheo mắt:

– Anh muốn tiếp xúc với anh ta .

Khải My lắc đầu:

– Anh hãy về đi, kéo anh ta hiểu lầm!

Ánh mắt nhìn Khải My đầy vẻ mon trớn, Phong Đình cất giọng chế nhạo:

– Hiểu đúng chứ đâu có lầm .

– Hừ! Anh thật là ...

Nói thế chứ Phong Đình cũng đứng dậy ra về . Hôm nay anh và Khải My đã ở bên nhau suốt ngày . Anh theo Khải My chụp ảnh thời trang, Khải My theo anh diễn sô quảng cáo .

– Anh về đây, còn đi diễn mấy tụ điểm ca nhạc nữa .

Khải My vẫn ngồi yên:

– Anh về nhé .

– Em không tiễn anh à ?

– Để em gọi chị Năm!

Vừa nói, Khải My vừa nhấn chuông gọi chị Năm giúp việc .

Trong tích tắc là chị Năm ra tới . Khải My hất mặt bảo:

– Chị tiễn cậu Phong Đình về rồi vào đây tôi bảo .

Phong Đình về, chị Năm đóng cổng xong trở vào hỏi Khải My:

– Cô bảo gì tôi ạ ?

– Chị vào phòng nội tôi gọi con Mẫn Khuê ra đây!

Chị Năm vừa bước đi, Khải My kêu với theo:

– Chị bảo bác sĩ Khoa Trung khám bệnh cho bà xong ghé tôi có chút việc .

– Vâng!

Chị Năm đi rồi, Khải My sửa lại cử chỉ đáng ngồi cho ra vẻ cô chủ đường bệ

.

Vừa thấy Mẫn Khuê xuất hiện, Khải My hắng giọng phán lệnh:

– Mày đi pha cà phê tuyệt ngon cho tao với cậu Khoa Trung dùng .

Mẫn Khuê âm ức trong bụng . Khải My gọi cô không muốn ra cũng không được . Ra để cô ta sai vặt . Đây có phải là nhiệm vụ của Mẫn Khuê đâu .

Khải My muốn sai ai thì sai . Đúng là cô chủ thích tỏ quyền lực .

Mẫn Khuê bước đi cũng không yên với cô ta được . Khải My gọi giật Mẫn Khuê lại:

– Tao chưa nói hết đã vội đi!

Quay lại, mắt Mẫn Khuê nhìn thẳng vào Khải My như muốn hỏi xem cô ta muốn gì .

Khải My vênh mặt ra đáp trả cái nhìn của Mẫn Khuê, hách dịch hỏi:

– Mày có biết pha cà phê không đây ? Pha dở là tao đổ đấy nhé!

Vô duyên! Thế mà cũng hăm dọa . Mẫn Khuê suýt bật cười trước cái thói hống hách của Khải My . Cũng may cô ta hăm dọa chứ không đòi tạt vô mặt Mẫn Khuê .

Làm gì Mẫn Khuê cũng làm được, chẳng lẽ lại không biết pha cà phê ?

Mặc cho Khải My nói, Mẫn Khuê bước nhanh vào trong .

Khoa Trung đi ra cố tình lờ Khải My để về phòng riêng, nhưng cô ta réo lại với giọng ngọt như ướp mấy lít mật:

– Anh ngồi lại đây, em bàn chút chuyện đi .

Khoa Trung cau trán:

– Giữa tôi và cô có việc gì để bàn đâu .

Khải My đổi giọng ngay:

– Anh là vị hôn phu của em mà bảo không có gì bàn à ?

Khoa Trung vẫn đứng yên trả lời Khải My:

– Cho dù tôi có là vị hôn phu thật của cô, tôi cũng không có gì bàn .

– Tại sao ?

– Tôi thấy mọi chuyện cô đều quyết định thì có gì bàn với tôi .

Khải My vẫn ngọt giọng:

– Nhưng em muốn bàn với anh .

Khoa Trung phẩy tay:

– Đừng bàn gì với tôi cả .

Đôi mày tía mỏng được chăm chút kỹ của Khải My nhú lại:

– Anh ngồi xuống đi, tôi có ăn thịt anh đâu mà sợ .

Khoa Trung hừ giọng:

– Cô mà ăn thịt được tôi thì cô đâu phải người ta .

Khải My hứ dài:

– Vậy anh nói tôi là gì ?

Bực dọc Khoa Trung đáp nhanh .

– Là gì thì cô biết .

– Nói chuyện với anh tức chết đi được .

– Tức chết thì cô đừng nói .

Khải My nhìn Khoa Trung gườm gườm:

– Tôi yêu cầu anh phải nói chuyện nghiêm túc với tôi!

Không thể nhân nhượng với Khải My, Khoa Trung giở giọng khiêu khích:

– Tôi không hiểu tại sao cô lại thích nói chuyện với tôi ?

Khải My cúi kính gắt lên:

– Tôi mà thích nói chuyện với anh ư ? Còn lâu! Vì hoàn cảnh thôi .

Khoa Trung hạ 1 câu:

– Chẳng có hoàn cảnh nào bắt buộc cô phải nói chuyện với tôi .

Như 1 vị chỉ huy, Khải My nghiêm giọng phán lệnh:

– Tôi nói có thì anh phải nghe .

Khoa Trung cựa quậy trên ghế:

– Cô thật là vô lý .

– Anh mới vô lý . Anh là vị hôn phu của tôi mà anh dửng dưng như người ngoài vậy .

Khoa Trung gật đầu khẳng định:

– Đúng, tôi là người ngoài .

Khải My cất giọng lạnh lạnh hỏi:

– Anh đã đính hôn với tôi rồi, anh có biết điều đó không ?

– Chuyện đó là do cha cô và cô đạo diễn, tôi không biết gì cả .

– Không biết thì bây giờ anh nên biết .

Mặt Khoa Trung nhăn lại như quả bóng xì hơi:

– Tôi nghĩ mọi trò đùa nên chấm dứt đi!

Khải My gắt giọng:

– Anh lúc nào bảo là đùa . Ba tôi đang thành lập bệnh viện tư cho anh quản lý đó .

Khoa Trung nhún vai phớt lờ:

– Tôi nghĩ thành lập viện thẩm mỹ cho cô quản lý thì đúng hơn .

Choàng tay qua vai Khoa Trung, Khải My ngọt ngào âu yếm:

– Bệnh viện tu do anh và em cùng quản lý . Chúng ta sẽ hợp tác làm giàu .

Khoa Trung rung mình gỡ tay Khải My ra, nhưng 2 cánh tay trần trắng mịn mềm mại như 2 con rắn càng quấn chặt cổ anh .

Mẫn Khuê bung khay cà phê lên, cố hắng giọng đánh tiếng:

– Mời cô chủ và bác sĩ dùng cà phê!

Khải My quay lại ngượng ngùng quát lên:

– Để đó cho tao! Mày vào phòng lo cho bà ngủ đi! Trời tối rồi, mày có biết không ?

Ấm ức vì Khải My hạch sách, Mẫn Khuê phàn nàn:

– Tại tôi phải pha cà phê cho cô .

Khải My nạt ngang:

– Mày làm chậm như rùa còn lý sự hả ? Đi đi!

Khoa Trung lên tiếng hòa giải:

– Cô ấy phải lo chăm sóc bà, sao cô sai bảo lung tung vậy ?

Khải My kiêu kỳ đốp chát lại Khoa Trung:

– Sai đầy tớ là quyền của tôi, anh không được xía vào!

Rồi cô chắt vắn anh:

– Anh bệnh nó hả ?

Khoa Trung vội giải thích:

– Tôi thấy cô lạm dụng quyền làm chủ quá . Cô ấy đang chăm sóc sức khỏe cho bà phải làm ở bên cạnh mà cô lại bảo làm chuyện này chuyện nọ .

Khải My nhếch môi gằn giọng:

– Anh nên nhớ, làm đầy tớ là phải làm tất cả .

– Nhưng nhà này cần ai làm việc gì thì ba cô cũng đã quy định rồi .

– Đó là việc của ba tôi, còn tôi thì khác .

Rồi cô đồng dục tuyên bố:

– Ai giúp việc nhà này, tôi sai bảo bất cứ việc gì cũng phải làm . Anh hãy nói cho nó biết như thế .

Cũng may Mẫn Khuê đã đi rồi nhưng không nghe những lời Khải My miệt thị với vẻ quyền uy .

Khoa Trung nóng mũi bảo:

– Cả với tôi, cô cũng làm thế phải không ?

Ánh mắt long lanh nhìn Khoa Trung, Khải My cười mon với anh:

– Anh khác . Anh là vị hôn phu của em mà! Em đâu dám sai anh .

Khoa Trung đứng lên:

– Cô biết vậy là tốt!

Rồi anh cao giọng đính chính:

– Xin nói rõ, tôi không phải là hôn phu của cô .

Đôi môi màu sô-cô-la áp vào ngực áo Khoa Trung, Khải My cười cười:

– Anh có từ chối cũng không được . Quan khách đã chứng kiến long trọng buổi lễ đính hôn rồi .

– Mặc họ!

Ánh mắt Khải My nhìn Khoa Trung sắc lạnh, còn giọng thì chắc nịch vang lên:

– Anh phải chấp nhận vì đó là điều tốt đẹp cho anh .

Khoa Trung mạnh mẽ đốp chát lại:

– Tự tôi tìm điều tốt đẹp cho mình, chứ tôi không thích ai ban bố đâu .

Khải My khinh khỉnh:

– Anh mà làm được gì chứ ? Nếu ba tôi không cưới mang anh thì anh cũng chẳng làm được bác sĩ ở cái nhà này . Hừ!

– Không làm ở nhà này thì tôi làm ở nhà khác .

Nói rồi, Khoa Trung bước nhanh ra ngoài, bỏ lại Khải My với 1 núi tức tối đê lên .

o O o

Mẫn Khuê cất giọng phàn nàn:

– Cô Khải My thật khó chịu, em không muốn va chạm mà cứ bị hoài . Cô ta muốn gì cứ việc "quay" anh .

Khoa Trung kêu ca:

– Trời đất! Sao lại "quay" anh ? Anh chỉ muốn né tránh .

Mẫn Khuê nói với vẻ thản nhiên:

– Anh là hôn phu của cô ta mà né tránh gì ?

– Hôn phu gì ? Em không thấy chiến tranh xảy ra liên tục sao .

Ra vẻ hiểu biết, Mẫn Khuê nhận xét:

– Tính cô ta như thế . Thích gây, thích sai, thích la rầy quát tháo .

Thở dài thậm thượt, Khoa Trung bộc lộ:

– Bởi vậy anh chỉ muốn rời khỏi nơi đây . Anh chán ngấy rồi .

Mắt nhìn Khoa Trung lom lom, Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Anh có gì mà chán . Em đây mới chán vì bị khinh khi, xem thường . Em chỉ muốn rời khỏi đây .

Khoa Trung gật nhẹ:

– Anh cũng vậy thôi . Ngay sau buổi lễ đính hôn, anh chỉ muốn rời khỏi đây ngay .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Anh không đi được đâu .

– Tại sao ?

– Ai cho mà đi!

Vừa trả lời, Mẫn Khuê vừa sắp xếp lại mấy bức tranh và phòng làm việc của Khoa Trung giọng phê phán:

– Phòng anh dạo này sao bề bộn quá, uổng công em đã khen anh ngăn nắp .

– Tại anh chán nản quá .

Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Chán nản không có nghĩa là mất trật tự nghe!

Khoa Trung bật cười trước lối vô tư của Mẫn Khuê:

– Đúng là không thể bẽ bộn được với em .

Bất chợt, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi:

– Em đó anh, người mẫu của anh có gọn gàng ngăn nắp không ?

Khoa Trung giơ tay đầu hàng:

– Thà hỏi em, anh còn đoán được .

Mẫn Khuê trề môi:

– Người mẫu của anh mà anh không đoán được sao ?

– Thì có gì đâu mà đoán không ra . Cô ta là cô chủ đầy quyền uy nên luôn bẽ bộn để sai đầy tớ dọn dẹp chứ .

– Chí lý!

Khoa Trung khen rồi bảo:

– Thôi, em đừng nhắc đến cô ta nữa . Nói chuyện chăm sóc bà đi .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Chuyện này thì em không thích nói . Chẳng lẽ kể với anh rằng 2 bà cháu có cá tính giống nhau .

– Em thật là ...

Cả 2 cười thoải mái . Chỉ ở bên Mẫn Khuê, Khoa Trung mới có giây phút vui tươi, dễ chịu . Cô như đưa em nhỏ mà anh tin cậy đang chia sẻ với anh những muộn phiền .

Bất ngờ Khải My bước vào phòng của Khoa Trung . Thấy 2 người vui vẻ bên nhau, cô rít giọng:

– Trời ạ! Mà chăm sóc nội tao mà ở đây giỡn hớt với anh Khoa Trung hả ?

Mẫn Khuê nhẹ giọng phân trần:

– Tôi chỉ dọn dẹp phòng giúp anh ấy thôi .

Trùng mắt với Mẫn Khuê, Khải My nạt ngang:

– Chùng nào tao sai mới làm chứ, không được tự tiện vào phòng anh ấy .

Thấy Khải My tỏ uy quyền, Khoa Trung bực dọc:

– Phòng của tôi, cô đừng chen vô!

Khải My nhoen miệng cười, nũng nịu với Khoa Trung:

– Em là vợ sắp cưới của anh, em có quyền chen vô để lo cho anh chứ .

Khoa Trung nhăn mặt:

– Yêu cầu cô rút lại lời nói đó đi!

– Em sẽ nói nữa .

Đề 1 ngón tay lên môi Khoa Trung, Khải My quả quyết . Anh bực dọc ngó lơ chỗ khác . Cô quay qua Mẫn Khuê hạ lệnh:

– Mày đi về lo cho nội tao đi . Từ nay, cấm héo lánh tới phòng của anh

Khoa Trung, nghe chưa .

Mẫn Khuê dùng dằng bước ra sau khi đã để lại cho Khải My 1 cái liếc dài ngoằng .

Sau khi Mẫn Khuê đi ra, Khải My ngồi xuống ghế bắt đầu phỏng vấn Khoa Trung:

– Con nhỏ đã ở phòng anh bao nhiêu lâu rồi ?

Khoa Trung gằn giọng:

– Cô không được hạch sách tôi!

– Em có quyền! Em cần phải biết!

– Hừm!

Khải My xuất hiện trong phòng là đại họa cho Khoa Trung, anh không muốn nói gì với cô . Vì thế Khải My thêm tức tối . Giọng cô gay gắt:

– Anh cần dọn dẹp thì gọi chị Năm .

Rồi vẫn chưa vừa ý, Khải My phán lệnh tiếp:

– Anh muốn sai con nhỏ ở thì phải có mặt em, nghe chưa ?

Khoa Trung nhún vai:

– Tôi không cần sai ai cả .

Ánh mắt sắc sảo của Khải My ghim vào mặt Khoa Trung, giọng cay cú:

– Đừng tưởng tôi không biết gì . 2 người lén lút trong phòng làm gì có trời biết .

Khoa Trung cao giọng:

– Tôi làm gì thì tôi biết . Yêu cầu cô đừng nói những lời lệch lạc bậy bạ đó .

Khải My trở giọng ngọt dịu:

– Ủ, thì thôi! Anh không có gì thì tốt . Anh ở đây, anh có dám làm gì đâu nào .

Hồng cầu trong người Khoa Trung sôi sục, nhưng anh cố nén cơn giận . Gây sự với Khải My thì có ích gì chứ .

Đưa mắt nhìn khắp gian phòng của Khoa Trung, Khải My cất giọng ấm mượt như nhung:

– Phòng anh ở hơi chật lại bày biện tranh vẽ nữa . Để em nói với ba chuyển cho anh vào căn phòng trên lầu cạnh phòng em nhé!

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi ở đây được rồi .

Anh định bảo cô: "Làm quá, tôi dọn đi ở chỗ khác" nhưng thôi .

– Anh đừng lo, căn biệt thự này rộng thênh thang còn nhiều phòng lắm!

– Điều đó chẳng liên quan gì đến tôi .

Khải My ngúng nguẩy nhìn Khoa Trung trách móc:

– Anh kỳ ghê! Mỗi lần em nói chuyện nghiêm túc với anh thì y như là anh muốn gây sự với em .

Khoa Trung khoát tay làm 1 cử chỉ dứt khoát:

– Tôi không chuyện gì để nói với cô . Xin cô hãy để tôi yên!

Tì cằm trên vai Khoa Trung, Khải My ồm ờ:

– Em có làm gì anh đâu mà không yên ?

– Tôi muốn yên tĩnh làm việc .

Khải My nổi cáu:

– Anh muốn đuổi em ra à ? Không dễ đâu! Nhà này của em, em có quyền ở đâu tùy ý .

Giọng Khoa Trung nặng trĩu:

– Tôi biết! Tôi không có giành .

Khải My cười mơn:

– Được người ta chiếu cố rồi làm bộ . Anh cứ làm việc đi, em ngồi đây canh chừng anh!

– Có cô, tôi chẳng làm gì được .

– Em có phá anh đâu .

Khoa Trung đứng bật dậy:

– Được rồi! Nhà cô cô cứ ở!

1 lần nữa, anh lao ra khỏi phòng trong niềm khó chịu vô biên .

o O o

Cầm túi xách rau cải đưa cho Mẫn Khuê, Khải My căn dặn:

– Mày làm thức ăn cho bà nội ăn cơm trưa đi! Sắp tới giờ rồi .

Mẫn Khuê đỡ túi xách phân vân:

– Công việc nấu cơm của chị Năm mà!

Khải My sùng sộ:

– Tao sai chị Năm đi công việc rồi . Mày nấu không được sao ? Mày vẫn cho bà ăn cơm mỗi ngày mà .

– Nhưng tôi đang chăm sóc bà .

– Mày cứ lo nấu đi, chứ không còn cách nào . - Khải My căn dặn tiếp - Nấu cho bà ăn thôi . Cả nhà khỏi . Mày nấu canh tần ô với thịt nạc và rau bí xào tỏi, bà rất thích mấy món rau .

Mẫn Khuê xuống bếp làm các món ăn cho bà Trâm Anh theo yêu cầu của Khải My . Xong xuôi, Mẫn Khuê định lấy chén đĩa dọn ra thì Khải My chạy

ào lại:

– Mày lên hỏi xem bà ăn cơm giờ này chưa ? Bà cũng khó tính lắm .

Khó như cô là cùng . Mẫn Khuê thầm nhủ và bước đi . Lát sau Mẫn Khuê trở xuống bếp .

– Bà bảo bà đói bụng rồi .

– Vậy mày dọn cho bà ăn đi! Tao về phòng đây .

Nói xong, Khải My phóng nhanh về phòng như 1 tia chớp . Mẫn Khuê lăm lăm dọn cơm cho bà Trâm Anh ăn .

Ăn cơm xong, Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh đi dạo 1 vòng rồi vào phòng nghỉ ngơi .

Bà Trâm Anh nằm mà không ngủ được . Bỗng bà kêu đau bụng và rên la quằn quại .

Mẫn Khuê hoảng hốt lấy dầu xoa cho bà .

Chưa xong thì bà ói mửa văng tung tóe, Mẫn Khuê sợ quá chạy đi gọi Khoa Trung .

Khoa Trung chạy đến khám cho bà Trâm Anh . Thấy tình hình nguy ngập, anh bảo:

– Đưa bà đi cấp cứu ngay!

Mẫn Khuê lo lắng:

– Trời ơi! Bà có sao không ? Bà bị gì hả anh ?

Khoa Trung trấn an cô:

– Anh cũng không biết sao nữa .

Mẫn Khuê than thở:

– Bà vừa mới ăn cơm rất vui vẻ, sao bị bệnh đột ngột thế này .

Khoa Trung chợt hỏi:

– Bà ăn cơm lâu chưa ?

– Khoảng 1 tiếng đồng hồ .

– Em cho bà ăn với thức ăn gì ?

– Rau bí, rau ...

Khoa Trung phẩy tay ngăn lại:

– Thôi thôi, chắc bà bị ngộ độc thức ăn rồi .

Mẫn Khuê quỳnh quáng:

– Em rửa rau sạch lắm mà .

Khoa Trung hỏi hả bỗng bà Trâm Anh ra ngoài, Mẫn Khuê hấp tấp chạy đi gọi xe .

Nhà không có ai, 2 người báo cho Khải My hay .

Xe vừa đến, Khải My đồng dặc ra lệnh:

– Để 1 mình anh Khoa Trung đưa bà đi cấp cứu được rồi . Anh ấy là bác sĩ thành thạo mọi việc . Còn mày, ở nhà tao bảo!

Mẫn Khuê muốn đi theo bà Trâm Anh nên bảo:

– Tôi chăm sóc bà quen rồi, để tôi theo .

Khải My nạt ngang:

– Tao bảo mày phải nghe . Không được cãi!

Cứu người là cần thiết nên Khoa Trung đã đưa bà Trâm Anh lên xe tắc xi đi ngay .

Khải My kéo Mẫn Khuê vào trong, cất giọng khô đanh:

– Gọi ông nội mày vào đây cho tao!

Mẫn Khuê nhanh chóng đi gọi ông Tư Đạm và biết có chuyện chẳng lành xảy ra .

Khi 2 ông cháu Mẫn Khuê đến, Khải My đồng dặc ra lệnh:

– 2 ông cháu ông hãy thu xếp rời khỏi đây ngay .

Chẳng biết ắt giáp gì, ông Tư Đạm chưng hửng ngó Khải My:

– Tại sao ông cháu tôi phải rời khỏi đây ?

Nhịp nhịp chân, Khải My nhìn xoáy vào ông Tư Đạm, giọng ngang ngạnh:

– Tại sao à ? Ông hãy hỏi đứa cháu yêu quý của ông thì rõ .

Ông Tư Đạm quay sang Mẫn Khuê:

– Có chuyện gì vậy con ?

Mẫn Khuê e dè đáp:

– Con có làm gì đâu .

Ném cho Mẫn Khuê tia nhìn sắc bén, Khải My cao giọng kết tội:

– Mày hại bà nội tao phải đưa đi cấp cứu rồi kìa . Có ngày chắc mày gây tai họa .

Mẫn Khuê phân trần:

– Tôi vẫn chăm sóc bà bình thường chứ có gì đâu .

Khải My giận dữ:

– Mày làm cho nội tao bị ngộ độc, còn chối hả ?

Mẫn Khuê khỏ sở lắc đầu:

– Cô nói oan cho tôi! Tôi có làm gì đâu mà bà bị ngộ độc .

– Thức ăn mày vừa cho bà ăn ...

– Tôi nấu theo ý cô dặn .

– Nhưng mày làm không cẩn thận . Rau mày rửa không kỹ . Trời ơi! Tao còn lạ gì thói làm ăn ẩu của mấy người giúp việc .

Ông Tư Đạm lên tiếng:

– Cô nói sao chứ Mẫn Khuê chăm sóc bà rất cẩn thận và vệ sinh sạch sẽ . Nó rửa rau rất kỹ .

Khải My gắt gỏng:

– Ông đừng có bênh cháu ông!

Mẫn Khuê nhăn mặt phân bua:

– Tôi ngâm rau và rửa kỹ nhiều nước, làm sao bị ngộ độc được ?

– Làm sao mày bảo đảm được! Rau bây giờ người ta xịt thuốc dữ lắm . Mày không thấy báo đăng mấy vụ ngộ độc xảy ra liên tục sao ?

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Tôi nghĩ bà không phải ngộ độc rau đâu .

– Mà không phải bác sĩ làm sao biết .

Khải My trẻ môi với vẻ khinh thường rồi hạ lệnh:

– Thôi, không nói gì nữa! 2 ông cháu hãy xếp quần áo rời khỏi đây ngay .

Tôi cho 1 số tiền, đi chỗ khác làm ăn . Đi càng xa càng tốt!

Ông Tư Đạm đầy vẻ hoang mang . Khi không Khải My kiếm có đuổi ông cháu ông đi . Ông tức lắm, cố nói giọng cứng:

– Ông chủ thu nhận ông cháu tôi, cô muốn gì phải có ý kiến của ông chủ .

Khải My buông giọng hách dịch:

– Ba tôi đi làm ăn ở nước ngoài . Mọi việc ở nhà do tôi quyết định .

Ông Tư Đạm phản nản:

– Khi không cô đuổi ông cháu tôi đi . Vô lý quá!

Mở ngăn kéo đưa 1 xấp tiền cho ông Tư Đạm, Khải My nói nhanh:

– Tôi cho ông cháu ông 1 số tiền . Đi ngay đi, đừng nói gì nữa!

Thấy ông Tư Đạm và Mẫn Khuê vẫn đứng im không nhúc nhích, Khải My giở giọng đe dọa:

– Hay là 2 ông cháu ông còn chờ tôi đưa vụ này ra công an ? Tôi mà đưa ra thì con Mẫn Khuê không được yên đâu . Canh và rau còn kia, tội nó rành rành đó .

Ông Tư Đạm đưa mắt nhìn Mẫn Khuê . Cô mơ hồ hiểu thâm ý của Khải My . Nhưng 2 ông cháu "thấp cổ bé miệng" đâu biết làm gì . Thấy Mẫn Khuê đứng thờ ra, ông Tư Đạm giục:

– Thôi, thu xếp quần áo rời đi con! Cô ấy đã không muốn ông cháu mình ở đây nữa .

Mím môi, Mẫn Khuê bước vào trong, ông Tư Đạm cũng bực bội đi vào . Cả 2 không nhìn thấy nụ cười nham hiểm trên môi Khải My .

o O o

2 ông cháu Mẫn Khuê trở về quê cũ ở Đà Lạt sống trong căn nhà lá tuềnh toàng ven đồi .

Đà Lạt thông reo vi vu, gió thổi rì rào . Buổi sáng, buổi chiều sương giăng bảng lảng, không khí lạnh lẽo . Tuổi trẻ như Mẫn Khuê thì thích hợp với không khí lạnh . Còn ông Tư Đạm lớn tuổi rồi, lại thêm chứng bệnh viêm phổi cũ tái phát, ông không thể nào chịu nổi . Vào thành phố bao năm nay, ông đã quen với không khí ẩm nóng, giờ trở về Đà Lạt sống thật là khó chịu .

Những ngày mới trở về, ông Tư Đạm nhờ những người quen giúp đỡ . Ông đã nhận được công việc tưới rẫy . Nhưng chỉ mấy ngày thôi, nước lạnh đã quật ông ngã bệnh, ông đành phải nghỉ làm .

Mẫn Khuê đi hái trà thuê, tiền lãnh mỗi ngày đủ cho 2 ông cháu đắp đổi qua ngày .

Về Đà Lạt sống rất tự do thoải mái, chỉ có 2 ông cháu không bị Khải My xét nét, Mẫn Khuê thật sự dễ chịu, nhưng có 1 chút buồn . Cô không biết tại sao buồn .

Đến bây giờ, Mẫn Khuê cũng không biết tại sao bà Trâm Anh bị ngộ độc . Chỉ 1 chút rau bí, rau tần ô, Mẫn Khuê đã rửa rất kỹ, thế mà bà Trâm Anh ăn vào bị đau bụng, ói mửa . Mẫn Khuê đã nấu chín chứ không để cho bà ăn sống, tại sao bà bị ngộ độc ? Tại sao ?

Mẫn Khuê nhức đầu vì chuyện này, nhưng lúc đó cô không có thời gian suy nghĩ đã bị Khải My đuổi đi rồi . Bây giờ rảnh thời gian suy nghĩ thì Mẫn Khuê cũng không biết gì hơn .

Trước mắt Mẫn Khuê là ông nội cần được chăm sóc chứ không phải là bà Trâm Anh . Không có Mẫn Khuê thì đã có người khác chăm lo cho bà già quý tộc giàu sang .

Ông nội chỉ có 1 mình Mẫn Khuê . Ban ngày Mẫn Khuê đi hái trà, chiều tối mới trở về với ông lo cơm nước giặt giũ .

Lúc nào Mẫn Khuê cũng muốn cho ông nội vui vẻ để quên hết mọi ưu phiền ốm đau .

– Nội ơi! Nội ở nhà 1 mình có buồn không ?

Ông Tư Đạm cố mỉm cười trấn an cháu gái:

– Nội lúc nào cũng 1 mình nên không thấy buồn .

Mẫn Khuê nấu cơm, 2 ông cháu ăn . Ăn xong, cô nhắc ông uống thuốc thì ông bảo:

– Nội chỉ cảm lạnh chút xíu thôi, cần gì uống thuốc hả con .

– Nội đừng có xem thường, chứng cảm lạnh của nội không đơn giản đâu .

Ông Tư Đạm cố nở nụ cười:

– Bệnh của bà chủ con mới trầm trọng chứ bệnh ông thì có nhằm nhò gì .

Mẫn Khuê trở giọng nói theo ông Tư Đạm:

– Vâng . Con biết bệnh của nội không sao, nhưng nội hãy cố ăn và uống thuốc đầy đủ và giữ gìn sức khỏe, bệnh của nội sẽ khỏe ngay .

Ông Tư Đạm cố nén cơn ho:

– Con nói giống như là bác sĩ và cô hộ lý nói với bệnh nhân vậy ?

Mẫn Khuê mỉm cười:

– Thì con là cô hộ lý chăm sóc cho bệnh nhân quen rồi .

Ông Tư Đạm chợt ho mấy tiếng nữa . Mẫn Khuê kêu lên:

– Nội lại ho nữa rồi . Nội vào nằm nghỉ đi . Ở nhà, nội nhớ đừng có dầm nước nghe .

Ông Tư Đạm lắc đầu:

– Nội có làm gì mà dầm nước .

Như chiếc lá héo, ông Tư Đạm lão đảo đi lại giường nằm . Ông húng hắng ho mãi .

Ông Tư Đạm bệnh cũng khá nặng mà cố giấu Mẫn Khuê . Cô vì sinh kế mà phải đi làm mỗi ngày không thể ở nhà chăm sóc ông . Ông trở bệnh nặng, Mẫn Khuê không hay .

1 buổi chiều, Mẫn Khuê đi làm bị 1 cơn mưa to kéo dài . Đợt mưa nhiều lần, cô mới về đến nhà .

Mẫn Khuê về đến nhà thì trời đã nhá nhem tối . Cất tiếng gọi không nghe ông nội trả lời, Mẫn Khuê vội đốt đèn lên và kinh hoàng khi thấy ông nội đã trút hơi thở cuối cùng từ lúc nào . Trời mưa lạnh, ông bị viêm phế quản nặng, sùi bọt mép lúc nào không ai hay . Mẫn Khuê kêu gào thảm thiết .

Ông nội qua đời bỏ 1 mình Mẫn Khuê bơ vơ trên cõi đời này . Cô muốn thét lên cho thấu đến trời xanh . Sao ông trời bất công với Mẫn Khuê quá! 2 ông cháu nghèo nàn cơ cực nuôi nhau, vậy mà ông trời cũng không để cho ông nội sống cùng với cháu .

Không còn 1 người thân, Mẫn Khuê cô độc vô cùng . Cô không biết từ đây phải sống ra sao ? Cuộc đời vô định, tương lai mờ mịt .

Buồn bã, Mẫn Khuê ra phố xin việc làm . Cô được nhận vào làm phụ bếp cho 1 nhà hàng .

Mẫn Khuê làm việc hăng say để quên nỗi buồn cô đơn . Những tưởng cô sẽ làm việc và tá túc ở nhà hàng mãi, nhưng lại gặp chuyện xui rủi xảy ra . Mẫn Khuê suýt bị ông chủ nhà hàng làm hại .

Mẫn Khuê quyết định rời khỏi nhà hàng . Cô phải xa lánh phố xá lao xao mà về vùng núi rừng yên ả .

Mấy ông bạn của ông Tư Đạm ngày xưa làm nghề hầm than ở trong rừng, Mẫn Khuê phụ họ làm công việc nhẹ .

Có người ái ngại nói với Mẫn Khuê:

– Cháu là con gái mà theo mấy ông, mấy bác hầm than sẽ đen thui luôn .

Hãy tìm công việc khác!

Mẫn Khuê mỉm cười:

– Các ông làm được, cháu làm được .

1 ông thì động viên:

– Tạm thời cháu cứ làm rồi kiếm 1 công việc khác vậy .

1 ông cất giọng ngâm nga:

"Chim quyên xuống đất ăn trùn

Anh hùng lữ vận lên rừng đốt than".

Ông khác chỉnh lại:

– Nó có phải là anh hùng đâu .

– Cháu anh Tư Đạm là tiểu thư .

– Mai một hết lữ vận rồi tiểu thư làm lớn đó nghe!

Mọi người cười vang vui vẻ . Mẫn Khuê rất thích làm việc chung với họ .

Những người dân chân chất hiền lành .

o O o

Đôi dã quỳ vàng nghiêng nghiêng trong nắng làm lóa mắt Mẫn Khuê .

Dã quỳ! Dã quỳ đẹp làm sao!

Những đóa dã quỳ rạng rỡ soi bóng dưới dòng suối trong vắt . Cảnh đẹp như
1 bức tranh .

Mẫn Khuê chạnh lòng nhớ bức tranh dã quỳ Khoa Trung đã vẽ .

Lần đi Đà Lạt trước có Khoa Trung, có bà Trâm Anh . Lần này ở Đà Lạt chỉ
có mình Mẫn Khuê lẻ loi, đơn độc .

1 cơn gió nhẹ thổi qua . Thảm dã quỳ lượn sóng lung linh . Yêu biết bao loài
hoa hoang dại . Tuổi thơ của Mẫn Khuê đã gắn bó với dã quỳ .

Dã quỳ đưa Mẫn Khuê về vùng ký ức tuổi thơ xưa . Kỷ niệm về dã quỳ vẫn
còn đọng đầy nỗi nhớ, nhưng tất cả mơ hồ quá . Tất cả lần khuất xa xăm .

Trong tim Mẫn Khuê vang lên bài "Gió dã quỳ" 1 thuở đầu yêu .

"Như nỗi buồn lang thang vào bóng tối

Em thổi thảo nguyên và những phía quỳ vàng
Mây thôn thức bên mặt trời phổ núi
Con mơ nào dằng dặc Cao nguyên .
Từng cơn gió hoang đường như ngựa hí
Nhuộm bazan lãnh đặng sắc màu
Ngòm ngợp nắng trong ào ào gió thổi
Tóc mây nào em gọi cho đêm .
Và 1 dòng sông ám ảnh cõi vô hình
Miền xa khuất trôi nhanh về xa lạ
Và em vẫn 1 mình như lá
Thuở địa đàng thanh thản trái cấm rơi .
Gió đã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi
Thổi thăm thẳm xa xưa miền cổ tích
Miên man Cao nguyên xanh màu u ịch
Sắc vàng nào lưu luyến có bazan ..."
Mẫn Khuê ngẩn ngơ ngắm vật quỳ vàng óng .
Núi đồ lạng im . Bờ suối vắng vẻ . Đã quỳ nở rộ cho ai xem . Đã quỳ nở cho
ta, 1 mình ra xôn xao nhìn ngắm đã quỳ .
– Ôi! Có phải Mẫn Khuê đấy không ?
Tiếng gọi nghe như mơ hồ huyền hoặc vang lên . Mẫn Khuê giật mình quay
lại .
Ngỡ như trong mơ, Khoa Trung đứng đó nhìn Mẫn Khuê, nở nụ cười làm cô
nao nao lòng . Nụ cười lấp ló màu hoa quỳ vàng tươi .
Sửng sốt mấy giây, Mẫn Khuê mới rồi rít reo lên:
– Ôi, anh Khoa Trung! Anh đi Đà Lạt à ?
Mắt Khoa Trung ánh lên nét mừng rỡ:
– Anh đi công tác từ thiện tại trại cai nghiện ma túy ở đây . Ôi, may quá!

Đâu ngờ được gặp lại em .

Mẫn Khuê hỏi nhanh:

– Bà khỏe hả anh ?

– Nhờ cấp cứu kịp thời nên mấy ngày sau bà đã khỏi .

Mẫn Khuê vẫn đầy thắc mắc:

– Bác sĩ ở bệnh viện chẩn đoán thế nào hả anh ?

Khoa Trung đáp nhanh:

– Bà bị ngộ độc thức ăn .

Mẫn Khuê ái ngại:

– Em rửa rau kỹ lắm mà .

– có thể có 1 độc tố nào đó lẫn trong rau .

Khoa Trung đáp rồi hỏi lại Mẫn Khuê:

– Em hãy kể lại chuyện đó cho anh nghe đi!

Mẫn Khuê chậm rãi kể:

– Bình thường chị Năm đi chợ mua thức ăn rồi làm cơm, em phụ dọn lên cho bà ăn . Hôm nọ, chính cô Khải My mua về bảo em nấu . Lúc em nấu xong, cô ấy xuống bếp bảo em lên hỏi bà ăn chưa rồi hãy dọn .

Khoa Trung kết luận:

– Có thể lúc em đi, cô ta đã bỏ thứ gì vào canh rau .

Mẫn Khuê kêu lên với vẻ sợ hãi:

– Trời ơi! Ghê quá vậy!

– May mà bà còn sống nên không ai tìm hiểu chuyện này .

Mẫn Khuê lo lắng:

– Nếu không thì đã có liên quan đến em rồi . Nhưng em đâu có biết gì .

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Em vô tội .

– Thế mà cô Khải My đã hăm dọa và bắt buộc ông cháu em phải đi ngay .

Khoa Trung hỏi lại:

- Cô ta đuổi ông cháu em hả ?
- Ông em nói cách nào cũng không được .

Khoa Trung bảo:

- Thế mà khi anh về bảo em đến bệnh viện với bà thì cô ta bảo: nghe bà bị ngộ độc, em sợ bị liên lụy nên 2 ông cháu bỏ trốn rồi .
- Anh có tin cô ta không ?
- Anh đâu có tin .
- Lúc ấy cô ta giữ em lại không cho đi với anh rồi kêu 2 ông cháu vào đuổi thẳng .

Khoa Trung tắc lưỡi:

- Khải My cũng ghê thật đấy!

Mẫn Khuê trầm giọng:

- Nếu bà có bề gì chắc cô ta sẽ đổ trách nhiệm cho em .

Khoa Trung xua tay:

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa! Hãy nói về em đi! 2 ông cháu về Đà Lạt thế nào ? Ông nội em khỏe chứ ?

Mẫn Khuê ngậm ngùi:

- Nội em đã qua đời rồi .

Khoa Trung sửng sốt:

- Nội mất rồi ư ?

Mẫn Khuê kể mọi chuyện cho Khoa Trung nghe rồi thở dài ảo não:

- Hiện nay em không biết làm sao mà sống . Làm than thì bấp bênh, mà ra phố thì sợ lắm rồi . 1 mình buồn quá, chiều nào em cũng thơ thẩn ra bờ suối ngắm dã quỳ .

Trầm ngâm suy nghĩ 1 lúc rồi Khoa Trung nói nhanh:

- Anh có tìm cho em 1 chỗ làm .

– Em luôn mong có 1 việc làm .

– Em có muốn trở về thành phố không ?

Mẫn Khuê lắc đầu liên tục:

– Em thích ở Đà Lạt hơn .

Khoa Trung gật đầu hứa hẹn:

– Được rồi, anh sẽ nói với thằng bạn anh làm bác sĩ trong trung tâm cai nghiện, nhờ nó thu xếp cho em làm hộ lý .

Mừng rỡ, Mẫn Khuê reo lên như đứa trẻ được quà:

– Ôi! Em cảm ơn anh nhiều!

– Khoan đã! Em hãy chờ kết quả rồi hãy cảm ơn!

– Gặp anh, em mừng lắm . Giờ em chỉ còn có anh là người thân duy nhất .

Khoa Trung thân mật bắt tay Mẫn Khuê:

– Anh cũng rất vui khi được làm người thân duy nhất của em .

Nắng lao xao trên thảm dã quỳ . Mấy chú bướm đủ màu sắc bay rập rờn .

Mẫn Khuê thích thú với tay hái mấy đóa dã quỳ nghiêng nghiêng bên bờ suối .

2 người thong thả dạo bước quanh đồi dã quỳ vàng .

Gió thổi vi vu . Hàng thông xanh trĩu khúc nhạc du dương .

Trời chiều loang loáng nắng . Đám mây trắng bàng bạc chừng như bay xuống đậu lưng chừng trên ngọn núi xa .

Khoa Trung cao hứng đọc bài thơ "Dã quỳ vẫn nở":

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa chừ bờ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở
Bao năm đời đa đoan ...
Ta bây chừ cô đơn
Lối xưa quỳ vẫn nở
Con đường vàng rực rỡ
Gió đưa mùa hương về
Xua ngày dài lê thê .
Lung linh đời đã quỳ
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi ... có hay .
Đã quỳ nở cho ai ? ..."
Lặng đi vì xúc động, Mẫn Khuê tưởng chừng như tâm sự chính mình .
– Hay quá! Bài thơ của anh phải không ?
Mẫn Khuê buột miệng khen . Khoa Trung mỉm cười không đáp . Mẫn Khuê nhìn anh với ánh mắt ấm áp:
– Anh đa tài ghê! Là bác sĩ giỏi, lại còn vẽ đẹp, làm thơ hay nữa .
Khoa Trung cười khiêm tốn:
– Tài gì đâu! Anh thích thì làm chơi cho vui vậy mà .
– Anh chép bài thơ đã quỳ cho em nhé!
Mẫn Khuê gật đầu vui vẻ:
– Em thích lắm chứ . Em cứ tưởng bài thơ dành riêng cho em vậy .
Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê cười hóm hỉnh:
– Anh viết cho anh, nếu em thấy đúng thì anh dành cho em đó .
Mẫn Khuê cười khen:
– Anh hào phóng ghê!
Nhìn thấy đôi môi hồng thắm như cánh sen hồng của Mẫn Khuê nở nụ cười

rạng rỡ, Khoa Trung cất giọng ôn hòa:

– Làm gì cho em vui là anh sẵn sàng .

Thảm đã quỳ rung rinh trong gió . Khoa Trung hái 1 đóa hoa vàng rực trao cho Mẫn Khuê .

– Đã quỳ nở cho ai ?

Mẫn Khuê cầm đóa hoa tươi cười đáp trả:

– Đã quỳ nở cho em .

Khoa Trung cười nhận định:

– Em đã thuộc thơ rồi đó .

– Em chỉ thuộc câu này .

– Để anh đọc hoài cho em thuộc nhé!

Nói rồi, Khoa Trung ngân nga đọc bài thơ . Mẫn Khuê đọc theo anh .

2 người thơ thẩn ở đôi đã quỳ đến lúc sương chiều bàng bạc phủ giăng .

Trước khi chia tay, Khoa Trung dặn Mẫn Khuê:

– Ngày mai anh đưa em đến gặp bạn anh ở trung tâm cai nghiện nhé!

– Vâng . Nhưng em làm sao để gặp được anh ?

– Anh sẽ đến tìm em . Hiện giờ, em đang ở đâu ?

– Em ở nhờ nhà 1 ông làm than bạn với ông nội em .

– Em đưa anh lại đó cho biết .

– Cũng gần đây thôi . Đi anh!

Mẫn Khuê đi bên Khoa Trung . Không hiểu sao cô lại muốn cho con đường kéo dài ra mãi .

Những ngày ở Đà Lạt quanh lạnh lẽo, sự có mặt Khoa Trung như ngọn lửa sưởi ấm Mẫn Khuê ...

o O o

Khoa Trung kể rõ về hoàn cảnh của Mẫn Khuê cho Tần Khương nghe rồi đề nghị với bạn:

– Mày là bác sĩ trưởng của trung tâm cai nghiện, mày hãy nhận Mẫn Khuê vào làm hộ lý để giúp cô ấy có việc làm và cô ấy sẽ giúp lại mày .

Tần Khương nháy mắt với bạn:

– Mày muốn nói đôi bên cùng có lợi đó hả ? Nhưng liệt cô Mẫn Khuê của mày có biết làm hộ lý không ?

Khoa Trung hóm hỉnh giới thiệu:

– Cô ấy có thâm niên chăm sóc người bệnh đó ... ông .

– Coi bộ mày quảng cáo dữ nhỉ!

– Tao thông cảm cho hoàn cảnh của Mẫn Khuê . Cô ấy cần được giúp đỡ có chỗ nương thân vào có việc làm .

Tần Khương phân vân:

– Tao chỉ sợ làm hộ lý, tiếp xúc với người đang cai nghiện, cô ấy không chịu được .

– Không sao đâu! Mẫn Khuê chịu cực khổ vất vả được . Cô ấy chỉ ngán bọn bất lương và bọn nhà giàu hồng hách .

Tần Khương gật nhẹ:

– Nói chung ở trung tâm rất cần những cô hộ lý nhiệt tình chăm sóc người cai nghiện .

– Vậy mà hãy nhận Mẫn Khuê nhé!

Tần Khương pha trò:

– Người của ông gọi, làm sao tôi dám không nhận .

Khoa Trung vui vẻ bảo:

– Sáng mai tao sẽ đưa Mẫn Khuê đến, mày sắp xếp công việc cho cô ấy .

Tần Khương mỉm cười:

– Gì mà gấp dữ vậy ông ?

Khoa Trung lý giải:

– Mẫn Khuê cần có công việc làm ngay, chứ đi theo mấy ông làm than, cực

thân lắm .

– Tôi biết là ông đang lo cho cô ấy .

– Không gặp thì thôi, gặp thì phải lo chứ .

Nheo nheo mắt, Tàn Khương bắt đầu châm chọc Khoa Trung:

– "Hữu duyên thiên lý" hay sao mà vừa ra Đà Lạt, ông đã gặp lại cô ấy ?

Khoa Trung gật đầu cười tán thành lời Tàn Khương:

– Người nào mà Nguyệt lão đã xe cột, lão sẽ sắp xếp cho mình gặp .

Tàn Khương gãi đầu vò than:

– Ôi! Không biết Nguyệt lão xe cột tao với ai mà đến giờ vẫn chưa gặp ?

Vỗ vai Tàn Khương, Khoa Trung động viên:

– Rồi mày sẽ gặp thôi . 1 cô bác sĩ đồng nghiệp hay là 1 tiểu thư ... cai nghiện nào đó .

Tàn Khương ré lên:

– Thằng quý! Tao ớn cai nghiện tận cổ đây này . Lo cho người ta cai nghiện được thì mình muốn ngất ngư . Thôi, nói chuyện mày đi!

– Chuyện gì ?

– Thì mày với Mẫn Khuê - cô "dã quỳ" mới gặp lại đó .

Khoa Trung lắc nhẹ:

– Chưa có gì để nói đâu .

Tàn Khương cười khi:

– Còn trong vòng bí mật, chưa thỏ lộ công khai à ?

Khoa Trung tâm sự:

– Tao với Mẫn Khuê cùng cảnh ngộ ở chung 1 nhà, làm việc cho người khác .

– Thì càng hiểu nhau và thông cảm cho nhau .

– Trước mắt là lo cho Mẫn Khuê có 1 chỗ làm là tao mừng rồi .

Tàn Khương cà rỡn:

– Rồi sao nữa ?

Khoa Trung cười nhẹ:

– Có gì đến thì sẽ tính nữa .

– Phải tính trước chứ ông .

Khoa Trung buông giọng triết lý:

– Người tính không bằng trời tính .

Tần Khương bật cười:

– Ôi! Nhà khoa học mà cũng tin mệnh trời nữa sao ?

Khoa Trung khẳng định:

– Thì ông trời sắp đặt tao mới gặp lại Mẫn Khuê đó . Cô ấy như đóa hoa quý đẹp hoang dại ngoài bờ suối .

Tần Khương trêu chọc:

– Nghe mày nói, tao muốn gặp ngay đóa hoa dã quỳ của mày .

– Rồi mày sẽ gặp . Mày nhận Mẫn Khuê vào trung tâm cai nghiện thì cô ấy sẽ làm việc chung với mày . Chỉ có tao là phải trở về sau chuyến công tác .

– Không muốn về thì mày ở đây làm việc luôn .

– Tao còn nhiệm vụ chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh .

Tần Khương quan tâm hỏi:

– Công việc thế nào ?

Khoa Trung ôn tồn đáp:

– Làm bác sĩ riêng cho bà quý tộc cũng lắm nhiều khê . Nhưng nói chung là có công việc để làm .

Tần Khương bồi thêm:

– Cũng như tao vậy . Công việc ở trại cai nghiện này cũng lắm nhiều khê .

Đâu phải con nghiện nào cũng vui vẻ chịu cai .

Khoa Trung hóm hỉnh:

– Và mày làm cho họ chịu cai nghiện được thì mới tài .

Tần Khương chép miệng:

- Không biết hút chích làm chi cho khốn khổ .
- Có lẽ lúc họ hút chích, họ không biết đến hậu quả của nó .
- Có người biết nhưng vẫn thản nhiên đi vào con đường hút chích .

Khoa Trung nhận định:

- Nếu không có những kẻ vận chuyển buôn bán thứ chết người này thì họ đâu có cái để mà hút .

Tần Khương kết luận:

- Nói chung lỗi của người nhiều chứ không phải tại ai .
- Tao thì rất bực kẻ hút chích .

Đôi bạn bác sĩ nói chuyện mãi đến khuya, đủ các đề tài .

Khoa Trung yên tâm vì Mẫn Khuê đã có công việc làm ổn định ở trung tâm cai nghiện .

o O o

Mẫn Khuê được nhận làm hộ lý chăm sóc sức khỏe các bệnh nhân cai nghiện nữ, 1 công việc phù hợp với khả năng của cô .

Mẫn Khuê rất vui với công việc mới này . Càng vui hơn khi có Khoa Trung công tác bên cạnh cô .

Những ngày Khoa Trung làm công tác từ thiện ở trung tâm cai nghiện tuy ngắn ngủi nhưng đầy ý nghĩa .

Sau giờ làm việc, Mẫn Khuê và Khoa Trung đi dạo bên nhau . Sự gần gũi thân mật từ lâu, giữa 2 người không có 1 khoảng cách nào cả .

Đêm nay trăng sáng tỏa . Ánh trăng tròn như quả bưởi chín vàng treo lơ lửng trên bầu trời xanh trong .

Vàng trắng bàng bạc chiếu xuống đôi đã quỳ . Cảnh lung linh huyền ảo .

2 người thông thả đi bên nhau . Mái tóc Mẫn Khuê đắm ánh trăng vàng bay bay trong gió .

Nắm bàn tay Mẫn Khuê, Khoa Trung khẽ khàng bày tỏ:

– Được lang thang cùng em trên đồi dã quỳ vàng, anh thích thú vô cùng .

Ngẩng nhìn Khoa Trung, giọng Mẫn Khuê dịu êm như tiếng gió:

– Còn em thì ...

"Như nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thổi thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phỏ núi

Cơn mơ nào dằng dặc Cao nguyên ..."

Đưa tay chỉ thăm quỳ, Khoa Trung tươi cười nói với Mẫn Khuê:

– Không phải cơn mơ mà là sự thật, anh và em đang đi dạo bên đồi dã quỳ vàng rực huyền ảo dưới ánh trăng thanh .

Nở nụ cười hồn nhiên, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi:

– Em đo anh dã quỳ đẹp hay trăng đẹp ?

– Cả 2 .

Khoa Trung trả lời rồi đưa ánh mắt nồng ấm nhìn Mẫn Khuê giọng thiết tha .

– Nhưng anh thấy em đẹp hơn cả ánh trăng và quỳ vàng .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Ôi! Em làm sao mà sánh với thiên nhiên kỳ ảo đẹp huy hoàng ?

– Thiên nhiên đẹp . Có con người, thiên nhiên càng đẹp hơn .

Nhìn thăm dạ quỳ dưới trăng, Mẫn Khuê trầm trồ:

– Dã quỳ lung linh dưới trăng đẹp mê hồn .

Khoa Trung nhận xét:

– Dã quỳ lung linh trong nắng đẹp rực rỡ, dã quỳ dưới trăng đẹp kỳ ảo .

Mẫn Khuê năn nỉ:

– Anh đọc cho em nghe lại bài "Dã quỳ vẫn nở" đi!

Chiều ý Mẫn Khuê, Khoa Trung đứng lại bên thăm dã quỳ thăm đắm ánh trăng, thì thầm bên tai Mẫn Khuê bài thơ tươi đẹp:

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chốn xưa chừ bỏ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai ...

Lung linh đồi dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi ... có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Mẫn Khuê cất giọng nhẹ lên tiếp lời anh:

– "Dã quỳ nở cho em".

Khoa Trung gật gù tán thành:

– Phải! Dã quỳ nở cho em! Lúc anh làm bài thơ này anh đang tự hỏi . Còn bây giờ anh xin xác định là dã quỳ nở cho em!

Đôi mắt Mẫn Khuê ngời lên dưới ánh trăng bàng bạc:

– Em xin nhận thăm dã quỳ vàng cháy này và bài thơ dịu ngọt của anh .

Môi Khoa Trung điểm nụ cười thích thú:

– Thơ anh không có kẹo đâu nhé!

Nghiêng đầu nhìn anh, Mẫn Khuê cất giọng hồn nhiên:

– Chứ có gì ?

– Có 1 tình yêu cháy bỏng như quỳ vàng hùng hực .

Mắt nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê hồn nhiên bảo:

– Tình yêu anh đã dành cho cô chủ Khải My rồi sao lại nói với em ?

Giọng Khoa Trung thiết tha:

– Anh chỉ nói với em thôi!

Mẫn Khuê giật mình ngơ ngác:

– Anh đính hôn với cô Khải My rồi sao lại nói với em ?

Khoa Trung nhẹ nhàng giải thích:

– Đính hôn chỉ là trò đùa mà gia đình Khải My bày ra chứ chẳng đính líu gì đến anh . Em không thấy anh và cô ta như là mặt trời và mặt trăng sao ? Làm sao anh có thể chịu đựng được cô người mẫu kiêu kỳ đó chứ ?

Mẫn Khuê nghe giọng mình lạ hoắc:

– Em nghĩ là 2 người rất đẹp đôi . Anh là bác sĩ, cô ấy là người mẫu, nghe nói cũng là bác sĩ thẩm mỹ .

Khoa Trung giờ tay ngăn:

– Anh chỉ thấy cô ta rộng tuếch . Giữa anh và cô ta chỉ là gây sự cãi nhau .

Không bao giờ anh chấp nhận điều này .

– Nhưng họ đã sắp đặt cho anh cả rồi .

Phải! Họ sắp đặt cuộc đời Khoa Trung . Họ mở bệnh viện tư . Họ bày đủ trò để lèo lái Khoa Trung . Anh đã biết điều đó .

Hươ hươ tay trong không khí, Khoa Trung mím môi quả quyết:

– Cuộc đời anh do anh làm chủ không ai sắp đặt được . Anh có tình yêu và sống với tình yêu của mình .

Bàn tay Khoa Trung nắm chặt tay Mẫn Khuê . Con tim nhỏ bé tội nghiệp muốn rụng . Mẫn Khuê chơi vơi như người trong cơn say .

Tại sao Khoa Trung nói với Mẫn Khuê điều này ? Bềnh bồng như trong giấc mơ, Mẫn Khuê không thể tin đây là sự thật .

Vàng trắng bát ngát như bầu trời cao vẫn chiếu sáng lung linh trên thảm đã quỳ vàng cháy . Và tình yêu của Khoa Trung nồng nàn như hoa, ngời sáng như trăng .

Mẫn Khuê ngỡ ngàng nhìn Khoa Trung . Ánh mắt anh dành cho cô đắm đắm thiết tha . Ôi, tình yêu thăng hoa! Ôi, tình yêu dành cho Mẫn Khuê! Cô chơi vơi muốn ngộp thở .

Trên trời là vàng trắng rực rỡ . Bên cạnh Mẫn Khuê là Khoa Trung và thảm

cúc quỳ vàng ánh . Trong phút chốc, Mẫn Khuê muốn thời gian ngưng đọng lại để phút giây này mãi mãi tồn tại với cô .

Để yên bàn tay bé nhỏ trong tay Khoa Trung, Mẫn Khuê e dè:

– Em không sao hiểu được .

Giọng Khoa Trung êm ru như hơi thở nhẹ:

– Hãy hiểu là anh và em là của nhau . Chúng ta có sự đồng cảm, gắn bó chia sẻ cùng nhau .

Mẫn Khuê run giọng:

– Em sợ quá!

Khoa Trung mỉm cười trấn an Mẫn Khuê:

– Tình yêu đích thực thì có gì mà phải sợ hả em ?

Mẫn Khuê ngập ngừng:

– Anh và em 2 hoàn cảnh ...

Đặt 1 ngón tay lên môi Mẫn Khuê, Khoa Trung cười âu yếm:

– Em đừng nói gì cả . Hãy sống với tình yêu và dĩ quỳ vàng của chúng ta!

Rồi anh nhẹ nhàng đọc:

"Ta bây giờ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ

Gió đưa mùa hương về

Xưa ngày dài lê thê".

Mẫn Khuê như uống từng lời thơ của Khoa Trung . Anh ân cần bày tỏ .

– Có em bên đời, anh không còn thấy cô đơn và ngày dài lê thê nữa!

Mẫn Khuê cũng vậy . Cô không còn thấy lẻ loi cô độc nữa khi bên đời đã có Khoa Trung .

Con tim đập rộn, Mẫn Khuê gật đầu với Khoa Trung:

– Em cũng vậy, rất mong được ở bên anh .

Vẫn siết nhẹ tay Mẫn Khuê, Khoa Trung ân cần:

– Vậy em đừng lo gì cả . Chúng ta mãi là của nhau!

Mãi là của nhau . Xin tất cả là sự thật chứ không phải là giấc mơ ...

o O o

Tình yêu đẹp như thơ! Tình yêu đẹp như tranh . Hình ảnh Mẫn Khuê bên đôi đã quỳ cuốn hút Khoa Trung . Anh cảm hứng phác họa bức tranh thật sống động . Đôi đã quỳ bẽn bẽn dưới trăng, hình ảnh Mẫn Khuê như nàng tiên huyền ảo . Khoa Trung say sưa vẽ . Bức tranh thơ mộng được hoàn thành trong niềm cảm hứng dâng cao .

Buổi tối, trở về phòng ở trung tâm cai nghiện, Khoa Trung bị Tần Khương phỏng vấn:

– độc, tao phải lo . Cô ấy làm việc ở đây, mày hãy giúp đỡ nhiều .

Tần Khương gật đầu:

– Khỏi gửi gắm, tôi biết rồi ông!

Cả 2 cùng cười, Khoa Trung bày bức tranh vẽ Mẫn Khuê bên cúc quỳ cho Tần Khương .

Anh chàng ngấm ngấm rồi trầm trồ:

– Đẹp quá! Người và hoa đều đẹp . Thì ra bạn tôi cũng là họa sĩ .

Khoa Trung mỉm cười:

– Tao luôn cảm hứng vẽ tranh phong cảnh .

– Về Đà Lạt có phong cảnh, tha hồ mà vẽ nhì!

Khoa Trung bật bạch:

– Tao chỉ muốn ở luôn Đà Lạt để vẽ .

Tần Khương khuyến khích:

– Thì cứ ở luôn đây .

– Chưa được!

– Khi nào về Sài Gòn, mày mở triển lãm tranh cho tao xem nhé!

– Ừ . Tao sẽ tặng mày 1 bức .

Tần Khương lắc đầu:

– Thôi đi! Toàn là kỷ niệm của ông với người ta, tôi không dám nhận .

Khoa Trung vui vẻ:

– Vậy tao sẽ vẽ chân dung mày .

Chấp tay lại, mặt Tần Khương đầy vẻ khô hài:

– Tao lạy mày! Tao chưa thấy đực rựa được lên tranh vẽ bao giờ .

Khoa Trung bật cười phá lên:

– Chỉ có phụ nữ đẹp mới được họa sĩ cho lên tranh phải không ?

Đưa mắt nhìn Khoa Trung, Tần Khương nhận định:

– Mày đúng là kẻ lẳng mạn . Làm bác sĩ rồi mà vẫn mơ mộng như thời sinh viên .

Khoa Trung buông câu triết lý:

– Tình yêu thăng hoa khiến cho người ta lẳng mạn .

Vươn vai hít thở mạnh, Tần Khương kết luận:

– Chúc mày thăng hoa với tình yêu . Tao đi ngủ đây . Ngày mai còn phải khám cho mấy anh cai nghiện phòng A .

Lên giường nằm rồi, Tần Khương còn căn nhắc những kẻ không có mặt:

– Khô quá! Ai bảo hút chích chi cho vật vã đau thương .

Còn Khoa Trung đang bồi hồi về bức tranh vẽ tuyệt đẹp nên không thể nào ngủ được .

Hôm sau, ở trung tâm cai nghiện mọi hoạt động diễn ra bình thường . Công việc của ai nấy làm .

Khoa Trung đang xoa dịu 1 bệnh nhân nam vừa lên cơn vật vã, Tần Khương ào đến báo tin:

– Tài xế của ông Khải Tân đến rước mày về Sài Gòn gấp . Bà Trâm Anh đột ngột trở bệnh nặng .

Khoa Trung lao về phòng Tần Khương chuẩn bị đồ đạc rồi ra xe ngay, không kịp nói lời chia tay với Mẫn Khuê, chỉ nhờ Tần Khương nhấn lại .

o O o

Chứng bệnh tim hành hạ bà Trâm Anh . Bà hơi mệt và ngất đi . Đó chính là nguyên cớ để Khải My hạch sách Khoa Trung:

– Anh là bác sĩ riêng của nội tôi thì phải luôn túc trực bên bà, sao bỏ đi chơi vô trách nhiệm như vậy ?

Khoa Trung nhăn mặt phân trần:

– Tôi đi công tác, định về liền nhưng có việc bận .

Lừ mắt với Khoa Trung, Khải My cất giọng:

– Việc của anh là chăm sóc sức khỏe của bà tôi, chứ anh bận gì ở cái trung tâm cai nghiện đó .

Khoa Trung cao giọng:

– Tôi làm công tác từ thiện . Chẳng lẽ suốt ngày quanh quẩn mãi trong nhà này .

Khải My chua ngoa:

– Anh ở đây lo cho bà tôi được ba tôi trả lương đảng hoàng có gì mà than .

Khoa Trung nhún vai:

– Khô quá! Tôi nói mà cô không hiểu . Tôi đến trung tâm cai nghiện có 1 số việc phải làm .

Khải My nóng nảy gất lên:

– Việc của anh là ở đây, anh nghe rõ chưa ?

– Cô làm như tôi là đầy tớ của nhà này .

Khải My rít giọng:

– Đầy tớ còn có trách nhiệm chứ anh thì không .

Khoa Trung nóng mũi:

– Cô không được nói nặng lời với tôi .

Khải My dài giọng chán vấn Khoa Trung:

– Tôi hỏi anh, bệnh viện tư nhân Hồng Ân sắp khánh thành rồi, ba tôi bận tối mắt, còn anh rảnh rồi đi chơi chẳng phụ gì cả, sao vô tích sự vậy ?

Nhiều mày lại, Khoa Trung nói 1 cách bức dọc:

– Đó đâu phải là chuyện của tôi .

Khải My dài giọng:

– Không của anh thì của ai ? Đúng là vô tâm, vô trách nhiệm .

Rồi cô phán:

– Từ nay, anh không được đi đâu cả . Hãy ở nhà cùng với ba tôi bàn chuyện khánh thành bệnh viện .

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi chẳng có ý kiến, vì chuyện bệnh viện đâu có liên quan đến tôi .

Khải My cau kinh:

– Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ba tôi giao bệnh viện cho anh quản lý . Trách nhiệm của anh mà bảo không liên quan à ? Anh đúng là vô tích sự .
Dường như Khải My thích nắm mọi quyền lực trong tay, muốn chỉ huy cả Khoa Trung . Anh vô cùng ngán ngẫm và chỉ muốn tránh xa . Làm sao có thể chịu đựng 1 người phụ nữ quá quắt như thế này .

Khoa Trung cao giọng đáp trả lời Khải My:

– Tôi chẳng biết chuyện này, cũng không bàn bạc gì cả . Nếu có cũng không ai nghe ý kiến của tôi đâu .

Khải My vẫn chì chiết:

– Anh đúng là vô trách nhiệm .

– Tôi đâu có trách nhiệm với bệnh viện của ba cô .

Khải My tức khí:

– Có lẽ tôi sẽ nói với ba tôi để anh làm gác cổng chứ không nên giao chức giám đốc bệnh viện cho anh ?

Khoa Trung vặn lại:

– Cô nghĩ tôi ham làm giám đốc sao ?

Khải My cười khẩy:

– Địa vị chức tước ai mà không ham .

– Người nào ham, thì cô cứ giao cho họ .

– Anh khỏi khích bác, tôi cũng có người giao hà .

– Thì cô cứ giao .

– Tất nhiên có cả khối, nhưng tôi vẫn phải chọn lọc chứ không giao bừa bãi đâu .

Khải My vênh mặt trả lời rồi hách dịch bảo Khoa Trung:

– Còn anh, muốn gì hãy suy nghĩ kỹ đi! Chỉ có kẻ điên mới từ chối mọi sự tốt đẹp người ta ưu ái dành cho .

Khoa Trung nhăn trán:

– Sao cô không nói là điều tốt đẹp được ban phát ?

– Ban phát là điều tốt đẹp cho anh, không phải ai cũng được đâu .

Khoa Trung buông giọng khẳng khái:

– Tôi từ chối sự ban phát đó .

Khải My gằn giọng:

– Anh từ chối cũng không được . Mọi chuyện đã xong rồi .

– Cô đừng hù dọa tôi!

– Nói chuyện với anh, tôi muốn phát điên lên được . Anh ở nhà mà lo cho nội tôi đi . Tôi đi công việc .

Vừa lúc Khải My đứng dậy thì ông Khải Tân vào đến . Giọng ông vui vẻ cất lên:

– Chủ nhật này khánh thành bệnh viện Hồng Ân . Ba mẹ lo đặt tiệc và mời quan khách xong cả rồi . 2 con chỉ lo tiếp khách .

Ném cho Khoa Trung cái nhìn sắc lẹm, Khải My đắc ý nói:

– Anh thấy chưa ? Em đã bảo chuẩn bị khánh thành bệnh viện mà anh không nghe .

Ông Khải Tân khẽ hỏi:

– Sao lại không nghe ?

Hất mặt về phía Khoa Trung, Khải My trả lời cha:

– Ba hãy hỏi anh ta!

Ông Khải Tân gõ trán con gái:

– Chắc tại con phàn nàn Khoa Trung chỉ đây chứ gì ?

– Ai mà phàn nàn . Con chỉ bảo anh ấy hãy phụ với ba lo việc khánh thành thì anh ấy cự nự .

Ông Khải Tân xua tay:

– Thôi được rồi! Đây là chuyện của đàn ông, để ba lo . Con đi đâu thì đi!

Khải My hớn hờ đi vào trong trang điểm . Cô trở ra đẹp lộng lẫy trong bộ trang phục mới lạ, cất giọng kiêu hãnh:

– Con đi chụp ảnh giới thiệu thời trang đây .

Khải My đi khỏi, ông Khải Tân hỏi Khoa Trung:

– Mẹ tôi thế nào ?

– Dạ, bà khỏe nhiều rồi ạ .

– Cậu hãy chăm sóc bà ấy cẩn thận, đừng đi đâu nữa nhé!

Thật là những lời áp đặt mệnh lệnh . Khoa Trung im lặng . Xem như anh chấp nhận những lời ông Khải Tân bảo .

Ông Khải Tân nói tiếp như ra vẻ thông báo tin mừng với Khoa Trung:

– Khánh thành xong, bệnh viện sẽ đi vào hoạt động . Tôi giao cho cậu quyền giám đốc bệnh viện, cậu phải quản lý cho tốt .

Khoa Trung thở dài thườn thượt:

– Tôi chưa đón nhận được điều này .

– Thì cậu hãy đón nhận đi . Cậu sắp là con rể của tôi rồi còn gì .

Khoa Trung gãi đầu khỏ sở:

– Cháu chưa biết tính sao . Bác hãy để cháu suy nghĩ .

Ông Khải Tân cười:

– Không tính gì cả . Cậu hãy nhận việc và tiến tới chứ không được thoái lui .

Khoa Trung bực vì anh luôn bị buộc thực hiện mệnh lệnh chứ chẳng có chút tự do quyết định cho riêng mình .

Thấy Khoa Trung im lặng, ông Khải Tân thông thêm:

– Trách nhiệm quan trọng tôi giao cho cậu vì tôi biết cậu có năng lực . Hãy vui vẻ nhận đi!

Khoa Trung cố thoái thác:

– Bác để cháu suy nghĩ .

Ông Khải Tân khoát tay đứng dậy làm cử chỉ dứt khoát:

– Thôi, chẳng suy nghĩ nữa . Cậu cứ thế mà làm . Tôi đi nghỉ chút đây .

Nói rồi, ông bỏ đi nhanh vào trong . Còn lại 1 mình Khoa Trung, anh lắc đầu ngao ngán . Biết làm sao đây ? Cuộc sống có những phiền phức khôn lường .
o O o

Khải My nhào vào phòng Khoa Trung, ôm choàng cổ anh, giọng nũng nịu:

– Em không biết đâu, anh bắt đền em đi!

Gỡ 2 cánh tay trắng mịn như ngà voi ra, Khoa Trung nhăn nhó:

– Cô hãy nghiêm túc lại đi!

Khải My lại càng nhõng nhẽo hơn:

– Em không nghiêm túc được đâu . Em cần phải cho anh biết tin này .

Khoa Trung hất hàm:

– Tin gì, cô nói nhanh đi!

Nhìn vào Khoa Trung, Khải My thân nhiên tuyên bố:

– Em đã có thai rồi .

Tròn mắt nhìn Khải My đầy ngạc nhiên, nhưng Khoa Trung chợt điềm tĩnh:

– Thì chạy báo cho kẻ nào cô đã ...

Khải My cắt lời Khoa Trung:

– Chính anh chứ còn kẻ nào nữa, hôn phu của em ?

Tưởng chừng như 1 quả bom vừa nổ trúng ngang đầu, Khoa Trung kinh hãi nhìn Khải My, đôi tròng con ngươi mở lớn không chút động đậy .

– Cô bảo sao ? Tôi ...

Khải My mỉm cười:

– Anh chứ ai ? Bộ quên rồi ư ?

Rồi mặt cô trở nên nghiêm nghị:

– Hay là anh định chạy tội ? Không được đâu nghe! Chúng ta đính hôn rồi .
Có dấu ấn rồi .

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không hiểu được . Làm gì có chuyện đó .

Khải My cao giọng:

– Anh đừng có chối . Nếu quên thì em nhắc cho nhớ . Tối đêm khánh thành bệnh viện Hồng Ân, anh đã vào phòng em .

Khoa Trung thiếu điều bật tung khỏi ghế ngồi . Hôm khánh thành bệnh viện, ông Khải Tân tuyên bố chức giám đốc bệnh viện giao cho Khoa Trung, mọi người chúc mừng anh, cố ép anh uống rượu . Từ chối thì bị kích bác, bị cho là xem thường . Ai đưa anh cũng phải uống, uống chiếu lệ thành uống nhiều .

Không quen uống rượu, Khoa Trung say bí tỉ . Khoa Trung không hiểu sao lại ở trong phòng của Khải My . Thật sự anh không thể nhớ đêm đó anh đã làm gì .

2 tay ôm đầu, Khoa Trung khỗ sở, anh cố nhớ xem đêm đó đã làm gì .

Nhưng không tài nào nhớ nổi .

Khoa Trung thở ra, mặt mũi nặng nề:

– Đêm đó tôi đã say chẳng biết gì ...

Khải My nhếch môi cười nhạt:

– Say mới không biết gì nên anh mới ...

Khoa Trung vẫn bán tín bán nghi:

– Có lẽ nào ?

Ôm vai Khoa Trung, Khải My nhẹ giọng trấn an:

– Thôi đừng sợ, em đâu có làm khó dễ gì đâu, chúng ta là người 1 nhà rồi mà .

Thừa biết Khải My nói gì, Khoa Trung chỉ ngồi im nín thinh .

Khải My kéo tay Khoa Trung .

– Đi anh, ra gặp ba bàn chuyện!

Khoa Trung đã vướng vào vòng oan gia . Anh ử rử như con gà mắc bệnh .

Chúng có rành rành, anh có chối tội được đâu .

Ông Khải Tân ngồi trên xa lông trong phòng khách với vẻ mặt nghiêm vị của vị quan tòa .

– Cậu làm cho tôi thất vọng quá . Tôi đã tin tưởng nơi cậu mà ...

Khải My lên tiếng bênh vực Khoa Trung:

– Lỡ rồi ba cũng đừng bắt tội anh Khoa Trung . Tại đêm đó anh ấy say quá .

Ông Khải Tân hất hàm hỏi:

– Cậu làm cho Khải My có thai rồi, bây giờ cậu tính sao ?

Tính gì ? Khoa Trung muốn phát điên lên vì cái tin động trời động đất này, anh chỉ còn biết lặng thinh .

Mặt ông Khải Tân vẫn nghiêm lạnh như bức tượng gỗ:

– Chuyện này không được để lộ ra ngoài mặt uy tín tất cả, khó làm ăn .

Khải My vờ hỏi:

– Thế thì tính sao hả ba ?

Ông Khải Tân nói nhanh:

– Tổ chức đám cưới gấp chứ còn tính gì nữa ?

Giật bắn người Khoa Trung kêu lên:

– Đám cưới ?

Ông Khải Tân nhìn Khoa Trung lom lom, cất giọng ban ơn:

– Tôi không trách cứ gì cậu . Tôi cũng biết tuổi trẻ sôi nổi, ai không 1 lần lầm lỡ . Nhưng không sao, cậu với Khải My đã đính hôn rồi . Tuần sau tiến hành đám cưới, mọi chuyện sẽ êm ru .

Thấy Khoa Trung vẫn ngồi như gỗ đá vô tri, ông Khải Tân gắt lên:

– Trời ơi! Tôi nói cậu có nghe không ?

Khoa Trung giật mình:

– Có ạ!

Khải My cười khúc khích:

– Đột ngột, bất ngờ khi nghe tin sắp có con, anh mừng quá lặng đi hả ?

Tin khủng khiếp mà Khoa Trung không thể ngờ được, không đón đợi, không thể tin được ...

Như kẻ mất hồn, Khoa Trung không biết giải quyết thế nào .

Ông Khải Tân vỗ vai Khoa Trung:

– Thôi, cậu hãy lo tổ chức đám cưới đi chàng rể ạ! Đừng có ngồi thừ ra như kẻ mất hồn nữa!

Khoa Trung ôm đầu rên rỉ:

– Trời ơi! Tôi biết làm gì đây ?

Khải My dịu dàng lên tiếng:

– Có em đạo diễn cùng anh . Đám cưới của chúng ta phải được tổ chức ở nhà hàng lớn .

Ông Khải Tân cất giọng vui vẻ:

– Thôi, 2 con bàn bạc cho thống nhất nhau đi . Rồi Khải My lo đặt thiệp .

Khải My đưa ý kiến:

– Gấp nhưng phải rình rang chứ con không chịu đơn giản đâu nghe ba .

Ông Khải Tân pha trò:

– Ba biết mà! Người mẫu Khải My lên xe hoa với bác sĩ tài năng Khoa Trung đâu phải là chuyện nhỏ .

Khoa Trung bàng hoàng như trong cơn chiêm bao khi mọi người tiến hành lễ cưới .

Bào thai mà Khải My đã mang là do Khoa Trung thì Khoa Trung không thể chối bỏ trách nhiệm . Nhưng tại sao anh lại không nhớ mình đã làm gì ? Anh đâu thể hành động trong vô thức được .

Khoa Trung nguyên rửa chính mình . Anh có thể tội tệt đến thế sao, anh không thể chấp nhận, Khải My chẳng có chút cảm tình nào . Với Khải My sao anh lại hành động như kẻ phàm phu ?

Khoa Trung đã tự hỏi mình hàng trăm lần mà chẳng có câu trả lời, là người biết phải trái anh đâu thể hành động ngu xuẩn thiếu suy nghĩ như vậy .

Chẳng lẽ có rượu vào con người mất cả trí óc và lương tri . Khải My đổ thừa tại anh uống rượu . Việc này do ai gây ra ? Bây giờ 1 mình Khoa Trung gánh lấy hậu quả .

Có than trời trách đất, than thân trách phận thì chuyện cũng đã xảy ra rồi .

Khoa Trung đau đớn nghĩ đến Mẫn Khuê . Ở xa, nơi Cao nguyên bên cúc quỳ, em có biết anh trở thành kẻ phụ tình em rồi . Đành lỗi hẹn với cúc quỳ, cúc quỳ ơi!

Đám cưới của người mẫu Khải My và bác sĩ Khoa Trung được tổ chức vô cùng trọng thể tại nhà hàng Bách Cát .

Khách mời dự tiệc rất đông . Hầu hết là bạn bè của ông Khải Tân và Khải My đều là giới thượng lưu trí thức, văn nghệ sĩ .

Cô dâu Khải My đẹp lộng lẫy, ai cũng trầm trồ . Khải My là người mẫu nên biết cách làm đẹp và tôn vinh mình trong ngày cưới . Bộ áo cưới màu trắng

kiêu sa nhiều tầng, vai trần, lấp lánh kim cương . Chiếc áo cưới như có đôi cánh mỏng nâng Khải My bay bổng lâng lâng . Khải My kiêu hãnh trước những ánh mắt ngưỡng mộ của khách dự tiệc .

Chú rể Khoa Trung cũng cực kỳ sang trọng, bộ veston trắng toát lên vẻ thanh lịch hào hoa . Nhưng Khoa Trung cứ thất thần như kẻ mất hồn .

Khoa Trung thực hiện mọi yêu cầu như cái máy . Ai nhấn nút nào thì máy phát ra nút ấy . Thợ chụp ảnh yêu cầu cười thì anh cười . Khách đưa ly rượu mời uống thì anh uống . Khải My bảo tiếp khách thì anh tiếp .

Trong tim Khoa Trung đang có sự giằng vò dữ dội và anh đang oán ghét chính mình . Giá mà đây chỉ là kịch và phim, là giấc mơ, ác mộng cũng được . Rồi ác mộng sẽ tan .

Nhưng...

Tất cả là sự thật .

Không phải giấc chiêm bao đầy mộng mị như anh mong muốn .

Sự thật!

1 sự thật phũ phàng ...

Rồi sẽ sao ?

Khoa Trung căm ghét sự thật và anh uống thật nhiều ...

Để say!

Để quên!

o O o

"Tin mừng

Người mẫu Trần Khải My lên xe hoa cùng bác sĩ tài hoa Phạm Khoa Trung .

Hôn lễ và tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng Bách Cát lúc ... giờ ... ngày ...

Chúng tôi trân trọng chúc mừng cô dâu chú rể trăm năm hạnh phúc!

Ban biên tập báo Thời trang".

Mẫn Khuê buông rơi tờ báo vừa đọc . Không! Không thể tin đây là sự thật .

Nhưng báo đã đăng tin Khoa Trung đám cưới với Khải My . Thế là hết!
Tại sao Mẫn Khuê lại có thể tin vào những lời hứa hẹn hảo huyền của Khoa Trung ? Tại sao cô có thể tin vào lời tình yêu lừa dối của anh ? Ngốc ơi!
Quá cay đắng, khổ đau, Mẫn Khuê bỏ vào đời thông vắng vẻ, 1 mình suy gẫm chuyện đời trái ngang .
Ngoài tuổi, hoa cúc quỳ vẫn nở vàng chói . Cúc quỳ nở cho ai ? Anh đã cưới vợ rồi bỏ cúc quỳ lại cho ai ?
Cúc quỳ vàng kiêu sa nhưng cúc quỳ hoang dại . Cũng như Mẫn Khuê là loài cỏ dại hoa hèn . Mẫn Khuê nghèo khổ, mồ côi, bất hạnh ... Mẫn Khuê không phải là Khải My cao sang quyền quý . 1 cuộc hôn nhân vuông tròn tốt đẹp .
Mẫn Khuê quá dại khờ . Làm sao Khoa Trung đoái hoài đến cô được . Ngay từ đầu, đáng lẽ Mẫn Khuê từ chối lời yêu của anh . Ai bảo cô đón nhận làm chi cho thêm khổ sầu .
Mấy ngày ngắn ngủi anh ghé Đà Lạt rồi lại đi . Anh về Sài Gòn, Mẫn Khuê ở lại Cao nguyên để thương để nhớ đọng đầy trong tim .
Thế rồi cái tin báo chí vừa đăng đã dập tắt mọi hy vọng của Mẫn Khuê .
Sụp đổ tất cả rồi, tình yêu cháy bỏng của anh đâu ? Anh đã đem đến cho em tình yêu mật ngọt đầy mộng mơ, giống như cảm xúc của 1 nhà thơ:
"Mộng mơ
Gió giữ nắng hồng
Trái tim trong trắng gói bằng bình minh
Mộng mơ
Không buộc bằng dây
Nụ hôn vượt khỏi vòng tay ơ hờ
Mộng mơ
Gói giấy đề thơ

Nhẹ bay theo gió bụi mờ nhân gian

Mộng mơ

Gói lụa tím than

Mảnh hoa tiên gói sợ đàn đứt đôi

Mộng mơ

Gởi thuở hai mươi

Bây giờ nhận lại ngậm ngùi mộng phai ..."

Trái tim tan nát, Mẫn Khuê ngậm ngùi vì mộng đã phai .

Mẫn Khuê không bao giờ được cùng Khoa Trung đi trọn con đường tình .

Dễ hiểu thôi, 2 người 2 hoàn cảnh khác nhau . Anh có địa vị trong xã hội, 1 bác sĩ đầy tài năng tương lai rực rỡ . Còn Mẫn Khuê, 1 cô gái "vô danh tiểu tốt", chẳng ai biết đến, phải bươn chải để kiếm sống .

Thà Khoa Trung đừng nói gì với Mẫn Khuê . Đúng là anh đùa cợt với cô .

Anh bảo việc đính hôn của anh với Khải My là trò đùa nhưng lại là sự thật .

Chính Mẫn Khuê mới là trò đùa quái ác .

1 mình lặng lẽ buồn đau, Mẫn Khuê thần thờ nhìn ra đời đã quỳ vàng ngút mắt thấy lòng tê tái . Dã quỳ vẫn rặng rờ mà sao trong mắt Mẫn Khuê thấy hiu hắt ứa sầu .

Mãi mãi Khoa Trung không bao giờ là của Mẫn Khuê .

Ngỡ anh là người thân cuối cùng trong đời, nhưng người thân cuối cùng cũng bỏ cô ra đi . Số kiếp Mẫn Khuê là mãi mãi cô đơn .

Lòng rung rung, ánh mắt rung buồn, Mẫn Khuê cứ hướng về đời đã quỳ vàng cháy mà đau đau 1 niềm sầu thương .

Biết trách ai đây . Không thể trách ai vì số phận Mẫn Khuê đã như thế .

Đắng cay, nghèo khổ cuộc đời đã dành cho cô . Làm gì mà đổi thay được số kiếp . Anh không bao giờ đi trọn con đường với em .

Loài hoa hèn cỏ dại mãi mãi lẻ loi không ai đoái hoài . Anh sẽ không bao

giờ về Đà Lạt thân yêu của 2 đứa . Có về chẳng là chuyến du lịch, tuần trăng mật nên thơ với người . Từ đây bên đời anh là Khải My kiều diễm . Mẫn Khuê chẳng là gì trong trái tim anh .

"Người rẽ sang lối ấy
Hương xưa vương lối này
Sương cười trên lá biếc
Gió cong từ chân mây
Cái thời yêu tha thiết
Sao không chút ngập ngừng
Câu hỏi xanh rờn ấy
Bây giờ còn rung rung ..."

Úp mặt vào 2 tay, Mẫn Khuê thổn thức . Không muốn khóc mà lòng rung rung . Không muốn khóc mà nước mắt chực trào rơi .

– Mẫn Khuê!

1 giọng nói dịu dàng . 1 bàn tay đặt nhẹ lên vai cô .

Mẫn Khuê quay lại . Tần Khương đứng đấy nhìn cô, cất lời an ủi:

– Anh biết em đã đọc mẩu tin trên báo rồi âm thầm ra đây . Thôi, đừng khóc nữa em ạ!

Tâm tư trĩu buồn, Mẫn Khuê nói với Tần Khương:

– Em tức vì anh Khoa Trung đã lừa dối em, nói yêu em mà đi cưới Khải My . Thà anh ấy đừng nói gì hết . Đã đính hôn với Khải My thì cưới cô ta ngay đi, còn bày đặt bảo là không chấp nhận vì đó là trò đùa .

Tần Khương lên tiếng như bệnh vực Khoa Trung:

– Chuyện này chắc cũng có gì bí ẩn đây . Chúng ta không thể trách Khoa Trung được .

Mẫn Khuê thiếu não:

– Em có dám trách ai đâu . Em là kẻ mồ côi nghèo khó, không xứng đáng

với Khoa Trung .

Tần Khương trấn an Mẫn Khuê:

– Em đừng nói thế! Khoa Trung rất yêu em . Nó quan tâm lo cho em từng chút, anh biết rõ điều này .

Mẫn Khuê buồn buồn:

- Quan tâm em mà anh ấy đi cưới vợ ?
- Chắc phải có lý do gì đó .
- Chẳng lý do gì cả . Đơn giản là anh ấy đã đính hôn .

Tần Khương vỗ vỗ đầu:

– Sao anh không nghe Khoa Trung nói chuyện này nhỉ ?

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

– Anh là bạn thân mà anh ấy không kể cho anh nghe à ?

Vẫn tỏ vẻ thông cảm cho bạn, Tần Khương bảo:

– Chắc là có bí ẩn gì đây mà nó chưa kể cho anh nghe được .

Mẫn Khuê lắc đầu bực dọc:

– Như vậy là anh ấy cố ý giấu anh . Là bác sĩ làm việc cho gia đình ông Khải Tân thì trở thành người nhà của ông ấy có gì lạ đâu .

Tần Khương buông câu nhận định:

- Chắc chắn đó là cuộc hôn nhân gượng ép không có tình yêu .
- Anh đừng nói với em điều đó!
- Em hãy hiểu cho là Khoa Trung yêu em .

Môi Mẫn Khuê mím chặt:

- Yêu em mà cưới vợ, đúng là tình yêu giả tưởng .
- Anh hiểu được tình cảm của Khoa Trung mà .

Giọng Mẫn Khuê đầy cay đắng:

– Em hiểu, em tin nên mới bị lừa dối .

Tần Khương quả quyết:

– Anh nghĩ Khoa Trung không dối lừa em đâu .

Mẫn Khuê âm ức:

– Không dối lừa thì em cũng không cần anh ta thương hại .

Tần Khương trầm tư . Không hiểu sao Khoa Trung lại cưới vợ . Cuộc hôn nhân vội vã như thế nào trong khi tình yêu của anh với Mẫn Khuê đậm đà cháy bỏng như đôi đũa quỳ vàng rực kia . Khoa Trung không yêu Khải My, điều này quá rõ . Chẳng lẽ bị ép buộc ? 1 người đàn ông chân chính, 1 bác sĩ có bản lĩnh mà không phản đối được để người ta định đoạt cuộc đời mình ư ? Tần Khương thắc mắc chỉ muốn hỏi cho ra lẽ .

Tần Khương nhẹ giọng an ủi Mẫn Khuê:

– Thôi, em đừng buồn nữa . Chuyện này anh sẽ hỏi lại Khoa Trung cho rõ .

Mẫn Khuê xua tay:

– Anh không cần hỏi gì cả . Mọi chuyện đã xong . Anh ta cưới vợ rồi còn gì nữa mà hỏi .

Tần Khương nhăn trán:

– Ít ra Khoa Trung cũng phải có 1 lời giải thích với anh và em .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Em không nghe 1 lời giải thích nào hết . Đó chỉ là sự biện minh thôi . Với em thì từ nay đã chấm dứt mọi chuyện rồi .

Tần Khương thật sự ái ngại cho Mẫn Khuê . Anh không biết làm sao để xoa dịu vết thương đau cho cô, 1 cô gái hiền hậu chất phác đang thất vọng vì yêu . Ôi! Tình yêu trái ngọt của con người, nhưng cũng là trái đắng của bao người .

– Đừng thêm buồn nữa Mẫn Khuê . Hãy về trung tâm đi, mọi người đang chờ em .

Mẫn Khuê trầm giọng:

– Em muốn được yên tĩnh 1 mình ở đây . Anh hãy về trước đi!

Tần Khương nhíu trán:

– Thấy em như thế này, anh đâu thể yên tâm được .

Nở nụ cười gượng gạo, Mẫn Khuê bảo:

– Em không sao đâu mà .

– Không sao thì em phải cười vui vẻ như lúc chuyện trò tư vấn mấy cô bệnh nhân cai nghiện .

– Thì lúc đó em đang làm nhiệm vụ xoa dịu và động viên những người bệnh mau bình phục .

– Phải nói là họ cần có ý chí để thắng được cơn thèm thuốc . Còn em ...

– Em sao ?

– Em phải có ý chí để vượt qua cơn buồn .

– Em không buồn đâu .

Mắt Tần Khương nhìn Mẫn Khuê sáng lên:

– Em không buồn thì tốt lắm .

– Em chỉ buồn thân phận em thôi .

– Cũng chẳng nên buồn làm gì ? Hãy lấy công việc làm niềm vui!

– Anh khó an ủi em .

– Anh nói thật mà .

Mặt đầy vẻ nghiêm nghị, Mẫn Khuê ôn tồn bảo Tần Khương:

– Em hỏi thật anh nhé!

– Em hỏi gì ?

– Anh với chị Chi Linh yêu nhau bao năm rồi sao 2 người chưa tính tới hôn nhân ?

Tần Khương cười cười:

– Thì anh và Chi Linh cũng đang tính .

– Em thấy 2 người hãy nhanh chóng kết hôn đi, đừng kéo dài thời gian nữa .

– Rồi anh sẽ nghe em thôi!

Mẫn Khuê hạ thấp giọng:

– Em sợ sự tan vỡ lắm . Khoa Trung cưới vợ rồi, cuộc đời em chẳng còn ý nghĩa gì nữa .

Tần Khương phẩy nhẹ tay:

– Em đừng có bi quan! Cuộc đời em còn dài và đầy những chuỗi mộng đẹp .

Mẫn Khuê lắc đầu chua xót:

– Có ý nghĩa gì với em đâu anh . Thôi, anh vào đi, kéo ở trung tâm có chuyện cần anh .

Tần Khương căn dặn:

– Em đừng ở đây lâu nhé! Hay vào với mấy cô bệnh nhân nữ của em đi .

– Chút nữa em vào!

Tần Khương đi rồi, 1 mình Mẫn Khuê ở lại giữa rừng thông vắng lặng .

Gió ngàn vì vu hàng thông trôi khúc nhạc âm vang cả núi rừng . Mẫn Khuê tưởng chừng như nghe trong gió hát lời tình yêu .

"Yêu là mộng mơ viết lên bao ý thơ .

Yêu là vần thơ viết cho cuộc đời nhưng nhớ .

Yêu là thương nhớ suốt canh thâu ta vẫn mơ . Để rồi bơ vơ, tình tan vỡ .

Yêu là vương vấn vương vương ta mãi yêu .

Yêu là tha thiết thiết tha tình xa cách, để rồi tằn trạch trách than ta lỡ yêu .

Ôm mộng cô liêu, tình ơi tình ơi làm chi làm chi để ta đau xót . Biết là tiếc nuối có sao ta mãi yêu người thôi ?

Yêu là thương nhớ nhớ thương em ơi . Yêu là cay đắng đắng cay khôn nguôi . yêu là đau đớn đau đớn con tim, đêm về thao thức với bao đêm suy tư ..."

Khoa Trung mất hút rồi . Anh sẽ chẳng bao giờ trở lại Đà Lạt đến với đôi đã quỳ này nữa đâu .

Anh đã rẽ sang lối khác, không đi cùng Mẫn Khuê trên quãng đường đời .

Tại sao ? Tình dang dở bẽ bàng duyên số . Biết là tiếc nuối có sao ta mãi yêu

người thôi ? Anh và người ta chung bước con đường vào yêu . Hạnh phúc, hôn nhân - những chuỗi ngày đẹp thơ tươi thắm đang chờ . Còn Mẫn Khuê sẽ sống trong những ngày dài hiu hắt, thê lương .

Mẫn Khuê sẽ quên tất cả, hình ảnh anh rồi có phôi pha trong tim óc . Muốn quên mà sao vẫn nghĩ, vẫn nhớ quất quay .

Gió thổi những cánh đã quỳ vàng cháy rung rinh . Mẫn Khuê lại nhớ thiết tha bài thơ đã quỳ của Khoa Trung . Bằng linh cảm gì mà mới nghe lần đầu, Mẫn Khuê nghĩ là Khoa Trung viết bài thơ dành riêng cho cô . Bài thơ cho 1 tình yêu tan vỡ . Ôi, đã quỳ ơi!

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa chừ bỏ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai .

Dã quỳ vàng phôi pha

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở

Bao năm đời đa đoan ...

Ta bây chừ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ

Gió đưa mưa hương về

Xưa ngày dài lê thê .

Lung linh đồi dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Mẫn Khuê nghe lòng tê tái vì từ nay chỉ 1 mình cô lặng ngấm đời đã quỳ .
Người đi rồi có hay ? Đã quỳ nở cho ai ? Mẫn Khuê không còn hạnh phúc tự hào khi cho là đã quỳ nở cho em . Không! Từ nay đã quỳ 1 mình 1 bóng, đã quỳ đắm ánh trăng, đã quỳ loang ánh nắng đều chỉ có 1 mình . Anh đã đi rồi, không bao giờ trở lại chốn xưa .

Mọi người vui vẻ chúc mừng ngày Khoa Trung cưới vợ, còn Mẫn Khuê thì đau đớn, não ruột .

Mẫn Khuê không muốn tin đây là sự thật, nhưng sự thật đã rành rành, báo chí đã đăng . Buổi lễ đính hôn của họ hôm nào, Mẫn Khuê vẫn chưa quên . Khoa Trung đã để lại cho Mẫn Khuê 1 nỗi đau vô bờ bến . Vết thương này biết bao giờ phai phai ?

o O o

Khải My chống nạnh, miệng hỏi Khoa Trung như chất vấn:

– Ba giao cho anh làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân mà sao anh không lo chu toàn ?

Khoa Trung bực dọc:

– Tôi vẫn lo chu toàn công việc .

Khải My hừ giọng kết tội:

– Anh có lo gì cho bệnh viện . Lấy của nhà đi cho người khác thì có .

Khoa Trung nóng mũi cự lại:

– Cô nói năng cẩn thận! Tôi có lấy của nhà này cho ai đâu .

– Tôi muốn nói công tác từ thiện của anh đó . Anh làm để lấy tiếng hả ? Ai đời ba tôi đã bỏ vốn ra xây cất bệnh viện để hoạt động kiếm tiền, còn anh thì biến thành bệnh viện miễn phí .

Khoa Trung nhăn mặt:

– Cô nói quá đáng rồi! Tôi có biến thành bệnh viện miễn phí đâu ?

Khải My lớn tiếng vặn vẹo lại:

– Không à ? Anh ra vẻ nhân từ bác ái lắm . Đối với bệnh nhân nghèo thì cứu chữa tận tâm không thu chi phí . Làm việc theo kiểu anh có ngày bán cả bệnh viện để trừ nợ .

Thật tình,Khoa Trung có giảm chi phí cho những bệnh nhân nghèo . Nhìn gia cảnh nhiều người, anh không thể nào chịu đựng nổi, nhưng anh cũng chẳng có điều kiện giúp họ hoàn toàn . Đây không phải là bệnh viện của anh, do anh làm chủ . Khoa Trung chỉ làm giám đốc trên danh nghĩa thôi, mọi việc do ông Khải Tân và Khải My quyết định .

Khoa Trung phân trần:

– Tôi tận tâm chữa bệnh cho người nghèo chỉ vì lương tâm thôi .

Khải My nhìn anh bất bẻ:

– Lương tâm có nuôi sống anh được không ? Anh tưởng cái bệnh viện Hồng Ân tự nhiên mà có chắc ? Anh khám chữa bệnh miễn phí rồi lấy gì bù đắp cho các chi phí ?

– Tôi chỉ miễn 1 số chi phí cho vài trường hợp đặc biệt thôi .

Khải My hét lên đầy phẫn nộ:

– Không miễn cho bất cứ trường hợp nào cả .

Khoa Trung phản nài:

– Làm bác sĩ phải có từ tâm chứ .

Khải My quắc mắt nhìn Khoa Trung:

– Anh miễn rồi lấy gì đắp vô ? Còn tiền lương của anh nữa ?

– Nếu ba cô không hài lòng thì cứ trừ lương tôi .

Đã cưới Khải My rồi mà Khoa Trung vẫn không gọi ông Khải Tân bằng tiếng "ba" ngọt ngào được . Khoa Trung cảm thấy ông đã sắp đặt mọi việc cho anh, và trong chuyện này ông phải thật sự có lợi .

Ném cho Khoa Trung 1 tia nhìn đầy vẻ tức tối, Khải My nói:

– Anh đừng có mà thách thức, ba tôi sẽ làm chuyện đó đây . Tất nhiên anh

miễn phí cho người nghèo thì anh phải đắp vào . Nhưng tôi cần phải nhắc cho anh biết 1 điều ...

Khoa Trung đáp cụt ngủn:

- Cô khỏi phải nhắc gì cả .
- Tôi chỉ nhắc cho anh nhớ là anh không thể nhịn đói để đến bệnh viện .
- Đó là việc của tôi . Cô đừng lo!

Khải My cong cớn chu môi:

- Là vợ chồng, tôi phải lo chứ . Còn tương lai của con cái nữa .

Nghe nhắc đến vợ chồng con cái, Khoa Trung muốn nổi trận lôi đình . Anh cưới Khải My là chuyện bất đắc dĩ . Anh với Khải My hoàn toàn như 2 kẻ xa lạ không tình không nghĩa . Cái thai của cô do anh gây ra thì anh chịu trách nhiệm .

Khoa Trung buông câu nặng nề:

- Cô đừng nói gì cả . Hãy để tôi yên!
- Anh muốn yên thì đừng làm cho tôi tức .
- Tôi có làm gì sau trái đầu ?

Khải My hậm hực:

- Không sai với anh nhưng sai với cha con tôi . Anh thấy đó, tôi đâu có phải là kẻ ngồi không ăn bám . Tôi lao vào các công việc để kiếm tiền . Còn anh thì phá, tiền trị bệnh không muốn thu .
- Tôi đã nói rồi, tôi miễn giảm vài trường hợp bệnh nhân nghèo khổ không có gì sai trái .

Khải My cất giọng cao ngạo chì chiết Khoa Trung:

- Anh không được phép làm thế . Bệnh viện mở ra không phải để anh miễn giảm . Anh không thấy phòng giải phẫu thẩm mỹ của tôi hay sao ? Khách hàng nườm nượp, tôi không miễn giảm 1 ai .

Khoa Trung nhẹ nhàng phân tích:

– Khách của cô là những người giàu sang muốn sửa sắc đẹp khác với bệnh nhân nghèo .

Khải My vẫn tỏ giọng ngang bướng:

– Ai đến bệnh viện cũng đều như nhau .

Khoa Trung không muốn tranh cãi làm gì . Giữa anh và Khải My, 2 người 2 thế giới khác nhau . Khải My lao vào việc kiếm tiền không ngừng nghỉ . Với cô, mục đích của cuộc sống là vì tiền . Cô đi suốt ngày .

Là người mẫu sáng giá cho nên Khải My có lợi thế trong việc mở viện giải phẫu thẩm mỹ . Khách hàng tới làm đẹp rất đông và luôn được Khải My tư vấn cẩn thận, ai mà không thích . Kiếm tiền dễ dàng nên buổi tối Khải My lao vào những cuộc ăn chơi phung phí . Lấy cớ đi biểu diễn thời trang, cô giao du bừa bãi với các nam ca sĩ, nam người mẫu, mấy gã nhiếp ảnh .

Khoa Trung cũng không chú ý nhiều đến điều đó làm gì, anh và cô tuy về danh nghĩa là 2 vợ chồng, nhưng mạnh ai nấy sống . Anh không muốn can thiệp vào cuộc sống của cô . Anh cũng mong anh đừng can thiệp vào công việc của cô .

Giọng Khoa Trung vang lên đầy vẻ khó chịu:

– Mỗi người có quan niệm khác nhau . Tôi và cô đã thống nhất là không ai can thiệp vào công việc của ai .

Khải My phản ứng:

– Em không đồng ý điều đó . Em phải có ý kiến về việc làm của anh . Nếu không, anh muốn làm gì thì làm sao được .

Khoa Trung gắt lên:

– Cô phải để cho tôi có tự do của người đàn ông chứ .

Khải My choàng tay qua vai Khoa Trung:

– Em có làm mất quyền đàn ông của anh đâu nào .

Rồi cô nũng nịu hỏi:

– Em muốn anh hạn chế các công tác từ thiện để ở nhà với em . Anh đi mãi có sẵn sóc gì em đâu .

– Cô chẳng cần gì đến tôi đâu .

– Sao anh nói vậy ?

– Cô đi suốt từ sáng đến khuya, có biết gì đến ai đâu .

Đôi mày tía khéo léo của Khải My cau lại, giọng đầy phật ý:

– Em đi làm, anh không thấy sao ?

Khoa Trung nói:

– Tôi cũng làm việc ở bệnh viện .

Khải My phê phán:

– Anh cũng hay làm chuyện bao đồng lắm!

– Chuyện gì cô cho là bao đồng ?

– Công tác từ thiện đó .

– Công tác từ thiện là lẽ phải, mà lẽ phải thì tôi làm . Lẽ ra cô cũng tham gia .

Khải My cau mặt:

– Công tác từ thiện thì hãy để cho giới kinh doanh làm . Người ta cần danh tiếng để quảng cáo cho công ty đó .

Nói chuyện với Khải My, Khoa Trung thật chán . Cô nông cạn, hời hợt chẳng nghĩ đến sự tốt đẹp của ai cả .

Khoa Trung nghiêm giọng:

– Cô đừng nói có ý nghĩ lệch lạc như vậy! Lòng tốt bao giờ cũng đáng quý .

– Người ta có tiền mới làm công tác từ thiện, bác sĩ như anh thì làm được gì ?

– Tôi làm từ thiện bằng công việc của nghề nghiệp .

Khải My chế giễu:

– Như đi các nơi vùng sâu vùng xa khám chữa bệnh miễn phí chứ gì ? Chắc

là anh uống nước sông để làm việc ?

Khoa Trung bất bình cực độ:

– Sao cô cứ nói với tôi điều vô lý này mãi vậy ?

Khải My thản nhiên:

– Bởi vì anh là người vô lý và hành động không suy tính .

– Còn cô là người biết suy tính phải không ?

– Dù sao tôi vẫn là người biết tính hơn anh .

– Thế sao cô không chọn người giỏi tính như cô mà kết hôn ?

Khải My buông giọng thẳng thừng:

– Tuy không biết tính nhưng anh cũng có thực tài .

Tức khí, Khoa Trung gằn giọng:

– Tức là cô chọn tôi là do sự toan tính ?

– Anh nghĩ sao cũng được . Anh không thấy là anh rất được lợi ư ?

– Tôi được lợi gì chứ ?

Khải My trả lời bằng câu hỏi để vặn lại:

– Chẳng lẽ anh phủ nhận tất cả những gì anh đang được hưởng ?

Khoa Trung nhấn mạnh:

– Tôi chỉ hưởng những gì do công lao động của tôi bỏ ra .

Khải My trề môi với giọng khi thị:

– Không có cha con tôi, anh được hưởng cái gì chứ ?

– Cô đừng quá tự phụ . Tôi tốt nghiệp ngành y, chẳng lẽ không làm được công việc gì ?

Khải My vẫn hống hách:

– Không có ba tôi, thử hỏi anh có xách cái bằng bác sĩ đi làm được ở đâu không ?

Khoa Trung ừ ừ đại:

– Thì cứ cho ba là thánh nhân giúp tôi đi, nhưng nếu tôi không có năng lực

thì sao mà làm việc .

Khải My chỉ trích:

- Anh đừng có khoe năng lực của anh .
- Tôi nói thực tế .
- Thực tế thì anh nhờ vào cha con tôi .

Khoa Trung vặn lại:

- Tại sao cô cứ kể lể những điều đó hoài vậy ?
- Tôi phải nhắc cho anh nhớ .
- Tôi không quên đâu .
- Tôi chỉ muốn nhắc cho anh nhớ là anh làm gì cũng phải theo sự sắp xếp của tôi và ba .

Liếc nhìn Khải My từ đầu đến chân, Khoa Trung gất lên:

- Cô đừng có ép tôi! Tôi đâu phải là đầy tớ của cô .

Khải My cười khẩy:

- Anh là chồng tôi, tôi đâu có quên điều đó .

Rồi cô hỏi như chất vấn Khoa Trung:

- Tôi hỏi anh, anh đã làm tròn vai trò của người chồng chưa ?

Khoa Trung cũng không biết anh đã làm tròn vai trò của người chồng chưa ?

Chắc chắn là chưa . Vì anh không bao giờ nghĩ mình là chồng Khải My .

Trong lòng anh như có điều gì vướng mắc ...

Giao Giao

Mùa Hoa Dã Quỳ

Tập 2

Có điều Khoa Trung chưa dám trở lại trung tâm cai nghiện trên Cao nguyên Đà Lạt . Ở đó anh còn bỏ lại Mẫn Khuê và đôi dã quỳ vàng ngút mắt . Anh không thể giải thích với Mẫn Khuê bất cứ 1 việc gì . Mẫn Khuê ơi! Nhớ em quay quắt . Anh đành làm kẻ phụ tình dối gạt xấu xa .

– Anh nói đi! Anh làm tròn vai trò người chồng chưa ?

Giọng Khải My rít lên làm Khoa Trung ngừng phút suy tư mà quay lại nhìn cô . Anh hắt hàm hỏi Khải My:

– Cô đòi hỏi điều gì ?

Ngồi tựa hẳn vào vai Khoa Trung, Khải My ra chiều âu yếm, tay mân mê cổ anh, giọng ngọt hơn pha đường:

– Có gì khó đâu . Em chỉ đòi hỏi anh làm tốt bổn phận người chồng .

Khoa Trung nói mà không hay mình đã nói gì:

– Thì cô cứ làm tốt bổn phận người vợ .

Khải My cười mơn trớn:

– Vậy em chiều anh hén! Em luôn đáp ứng cho anh .

Vừa nói, Khải My vừa kéo tay Khoa Trung đặt vào ngực cô . Khoa Trung rút tay lại như chạm phải lửa .

Khải My bật cười khanh khách:

– Làm như em là lửa đốt cháy tay anh vậy ?

– Đúng, cô là lửa!

– Em chỉ là vợ anh thôi . Nếu em là lửa, em sẵn sàng cho anh chạm vào đó .

Thấy Khoa Trung ngồi nín thinh, Khải My bồi thêm với vẻ đắc ý:

– Mỗi lần em biểu diễn thời trang, nhiều cặp mắt nhìn em say đắm .

Không hiểu sao Khoa Trung thấy tõm lợm trước những lời lẽ đầy kiêu hãnh của Khải My . Cô thản nhiên khoe sự quyến rũ của cô với "chồng".

Đối với 1 người phụ nữ mà Khoa Trung không yêu thì anh không có cảm giác gì cả . Dù người đó có là vợ anh .

Chán chường, Khoa Trung quay mặt đi nơi khác . Anh bật hỏi với giọng chế nhạo:

– Điều đó có gì mà cô tự hào ?

Khải My nghiêng đầu 1 cách điệu dàng:

– Tự hào chứ . Có mấy ai được như em .

Khoa Trung lắc đầu không muốn nói gì thêm . Khải My cười đầy vẻ hào phóng:

– Anh may mắn được giữ trọn trái tim em đó .

Khoa Trung nhả mặt . Anh không thích sự may mắn này:

– Nếu may mắn thì tôi nhường cho người khác đó .

Khải My ngúng nguẩy:

– Nhường cho ai ? Nói bậy không hà! Ván đã đóng thuyền rồi . Anh không biết hưởng là ngốc .

Khoa Trung thà làm thằng ngốc . Anh lừng khừng bảo:

– Điều gì không ổn thì làm lại . Ván đóng rồi vẫn phá ra được .

Tặng cho Khoa Trung 1 cái hứ dài, Khải My phàn nàn:

– Anh ham phá vỡ lắm hả ?

Giọng Khoa Trung gay gắt hơn:

– Nói thẳng ra, tôi không ham gì cả . Nhưng kéo dài những chuỗi ngày như thế này tôi thấy khó sống quá .

Khải My hất mặt hỏi:

– Ai làm gì mà anh sống không được ?

Rồi cô nói với vẻ trách móc:

– Anh rất tự do thoải mái chứ có sống theo ý ai trong nhà này đâu .

Khoa Trung kêu ca:

– Tự do thoải mái hay là trong tù ngục ?

– Chắc không ai ở tù êm ái trong giàu sang nhưng lựa như anh đâu . Chuột sa hũ nếp, còn làm bộ .

Ấm ức, Khoa Trung dẫn giọng:

– Tôi không là kẻ ngồi không hưởng thụ .

Trước sự tức giận của Khoa Trung, Khải My vờ xoa dịu:

– Em biết anh giỏi anh làm với tài sức của mình .

Khoa Trung xua tay:

– Thôi đủ rồi! Cô đừng nói nhiều, tôi không muốn nghe gì nữa!

Khải My cau kinh:

– Anh không nghe thì tôi không thèm nói nữa . Người gì đâu mà bảo thủ, chẳng có chút gì tiến bộ .

Nói xong, Khải My đứng phắt dậy, vờ lấy chiếc xác tay lao đi ra ngoài .

Khoa Trung thở phào nhẹ nhõm . Ít ra anh không còn bị Khải My hoạch hộc tra tấn nữa .

Vẫn luôn là người có trách nhiệm đối với bà Trâm Anh, Khoa Trung tiếp tục chăm sóc sức khỏe cho bà .

Và phòng bà Trâm Anh, Khoa Trung còn cào nõi nhớ Mẫn Khuê .

Mẫn Khuê luôn hiện hữu trong phòng bà Trâm Anh . Những lúc Khoa Trung khám bệnh chích thuốc cho bà, luôn có cô phụ giúp .

Giờ này Mẫn Khuê ở ngoài Đà Lạt xa xôi . Nơi trung tâm cai nghiện, em có hay biết, anh đã làm kẻ phụ tình rẽ sang lối khác .

Vắng anh, em có đến đồi dã quỳ mơ mộng . Thảm dã quỳ vàng cháy vẫn nở vẫn nở cho em . Tình yêu cháy bỏng dành cho em vẫn còn đây .

Anh phải làm sao để trở về lối xưa ? ... Trở về bên em cùng với dã quỳ .

o O o

Mắt Phong Đình nhìn Khải My sáng rõ:

– Không ngờ em có chồng rồi mà cũng còn tự do thoải mái ghê!

Khải My lẳng lơ đáp trả tia nhìn nồng cháy của Phong Đình:

– Em làm chủ cuộc đời em mà .

Phong Đình hỏi với giọng giễu cợt:

– Thế ông chồng quý hóa của em đâu ?

Khải My lắc đầu:

– Nhắc tới hẳn làm chi em thêm tức đây này .

Vuốt ve bờ vai trần của Khải My, Phong Đình ồm ờ:

– Anh làm cho em hết tức nhé .

Là vợ của Khoa Trung nhưng với Phong Đình, Khải My mới thật sự là vợ chồng với anh ta .

Phong Đình đã khéo léo chiều chuộng Khải My . Anh luôn đáp ứng mọi nhu cầu cần thiết cho Khải My, làm cho cô luôn hưng phấn vui tươi .

Sau những giây phút thân tiên bên nhau, Phong Đình lại chế nhạo Khải My:

– Không ngờ em có chồng mà vẫn đi ngang về tắt thế này .

Nhìn Phong Đình với ánh mắt lúng liếng, Khải My lém lỉnh đáp:

– Không đi ngang về tắt sao đến với anh được .

– Thế anh ta không nghi ngờ gì em sao ?

– Em quản lý luôn anh ta, đồ mà dám nghi ngờ em .

Phong Đình nheo nheo 1 bên mắt với Khải My .

– Anh không muốn thấy anh ta lù lù xuất hiện khi chúng ta ở bên nhau .

Khải My buông giọng cứng cỏi:

– Làm gì có chuyện đó! Anh biết là giờ này anh ta ở nhà, có bổn phận chăm sóc sức khỏe cho nội em .

– Rồi sau đó ?

– Hậu hạ bà đến sáng .

– Giống anh ta làm hộ lý quá!

– Ba em giao phó mà!

– Em không nghĩ là anh ta sẽ đi ngang về tắt như em sao ?

– Đồ dám! Giờ giấc của anh ta do em quản lý .

Phong Đình vẫn châm chọc:

– Em tự tin quá! Coi chừng ông ăn chả bà ăn nem đấy!

– Còn lâu!

– Em ăn, cũng phải để anh ta ăn chứ .

Khải My đập tay lên vai Phong Đình:

– Anh thật là ... ghét anh ghê!

Áp đôi môi lên môi Khải My, Phong Đình thì thầm:

– Í dừng! Em mà ghét thì ai đến với anh ?

Khải My nũng nịu:

– Biết điều đó .

Phong Đình vui vẻ rủ:

– Chúng ta đi vũ trường nhé!

Khải My vỗ tay reo:

– Ô! Em đang muốn khiêu vũ đây . Nhót suốt đêm cho đã .

Ra sàn nhảy, 2 người âu yếm bên nhau tay trong tay, chân lướt đi theo những điệu nhạc quay cuồng .

Nhạc ngưng, 2 người ngừng bước nhảy ngồi vào bàn uống nước .

Phong Đình gọi rượu, Khải My cũng uống rượu cùng anh .

Thấy Khải My bung ly rượu, Phong Đình ngăn lại:

- Em đừng uống rượu nhiều .
- Không sao! Em uống cho say luôn .
- Phụ nữ say không tốt đâu .

Khải My ngang bướng:

- Có gì mà không tốt ? Em đối ẩm cùng anh, để 1 mình anh uống buồn lắm .
- Ý Khải My đã quyết, Phong Đình không ngăn cản được, anh để mặc cho cô gái bướng bỉnh uống rượu .

Khải My bung ly rượu uống rất sành điệu:

- Em không nghiện đâu, anh đừng lo, em muốn cho mọi người thấy rằng người mẫu Khải My này rất chịu chơi, thứ gì cũng biết .

Giọng Phong Đình vang lên như khuyến khích:

- Hoan hô em! Muốn chơi thì chơi hết mình .

2 người cụng ly nhau và uống rất sảng khoái .

Những ly rượu ngoại đắt tiền thi nhau trôi vào cổ họng 2 người=’ .

Hứng chí, Phong Đình còn cất giọng hỏi:

- Đồ em rượu ngọt hay đắng cay ?

Khải My nhura nhura đáp trả:

- Vừa ngọt, vừa cay, vừa đắng . Rượu làm cho ta mềm môi .

Mắt Phong Đình nhìn Khải My ngầu ngầu đỏ:

- Nhưng vẫn không ngọt, không mềm bằng môi em . Hì ... hì ...

2 người lại giỡn hót với nhau qua những ly rượu nồng cay .

Mối quan hệ của người mẫu Khải My với nam ca sĩ Phong Đình ngày càng công khai . Khải My hiu hiu tự đắc mà không cần giấu giếm . Cô tự hào vì đã đánh bại những kẻ cuồng si hâm mộ Phong Đình .

Nhưng Phong Đình đâu phải chỉ có mình Khải My . Anh ta cũng cặp bồ lung

tung với nhiều cô . Khải My chẳng biết điều đó, cô thản nhiên đi ngang về tắt với anh ta .

Khoa Trung chẳng mấy quan tâm đến lối sống của Khải My . Anh lấy công việc ở bệnh viện để làm niềm vui . Khoa Trung chỉ muốn ở luôn ở bệnh viện, nhưng rồi anh vẫn phải về nhà . Anh về nhà như 1 bồn phạt .

Buổi tối, Khải My đi về, rượu ngà ngà say . Cô phóng vội về phòng, tưởng Khoa Trung có trong phòng, cô reo lên:

– Anh Khoa Trung ơi! Ông chồng của tôi đâu rồi ?

Không có Khoa Trung trong phòng . Khải My quay trở ra đứng ở cầu thang:

– Khoa Trung đâu rồi ? Anh đang chui ở xó xỉnh nào ?

Đang đẩy xe cho bà Trâm Anh, nghe giọng điệu trịch thượng, Khoa Trung bực dọc:

– Tôi đang đưa bà đi dạo . Cô nói năng gì lạ thế ?

Khải My hất mặt lên:

– Anh là đồ vô tích sự! Anh không biết việc gì khác ngoài việc đẩy xe cho bà nội sao ?

Mặt Khoa Trung nhăn nhó như ăn phải ớt cay:

– Bà bệnh thì tôi lo chăm sóc .

Khải My bắt bẻ ngay:

– Còn tôi, sao anh không lo chăm sóc ?

– Cô khỏe mạnh, tươi trẻ, xinh đẹp . cô đừng có so đo với bà .

Khải My tức tối hét lên:

– Chồng như anh đúng là "chồng đông" . Tôi không thèm nói đến nữa .

Bà Trâm Anh mệt nhọc phàn nàn:

– Thôi, đừng cãi nhau nữa . Hãy đưa tôi vào phòng đi .

Khải My nói to vọng xuống:

– Anh đưa nội về phòng, rồi lên đây tôi bảo!

Khoa Trung rít giọng:

– Cô sai khiến tôi à ?

– Anh không lên thì có chuyện với tôi đó .

Cũng không muốn cãi vã với Khải My làm gì, Khoa Trung đưa bà Trâm Anh về phòng rồi lên lầu . Anh chỉ muốn về phòng . Khải My gọi giật anh lại:

– Anh đứng lại cho tôi hỏi!

– Tôi muốn về phòng .

– Tôi không cấm anh về phòng đâu nhưng hãy trả lời tôi .

Khoa Trung hờ hững bảo:

– Cô hỏi gì ?

Khải My vênh mặt lên:

– Ngoài việc chăm sóc sức khỏe cho bà nội, anh không biết làm gì cả sao ?

Khoa Trung bức dọc:

– Tôi làm việc đúng khả năng mình .

Khải My nặng nề đánh giọng:

– Tôi không nói công việc, mà tôi nói thái độ của anh kia . Anh luôn thờ ơ lạnh nhạt với tôi . Anh có vẻ khinh thường tôi .

– Tôi không nghĩ thế .

– Hừ! Chứ anh nghĩ gì, tôi biết tổng bụng anh đó .

Khoa Trung làm cử chỉ chấm dứt:

– Tôi không muốn đôi co với cô .

Khải My kiêu kỳ đáp lại:

– Tôi cũng vậy, nhưng anh làm cho tôi tức, tôi phải nói cho anh biết .

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không muốn biết điều gì cả .

Khải My hậm hực:

– Chỉ có anh là đứng vững với tôi thôi, trong khi có bao người ngưỡng mộ tôi . Mỗi bước tôi đi đều có "tiền hô hậu ủng".

Khoa Trung nhếch môi cười nhạt:

– Cô thích như thế thì tôi chúc mừng .

Khải My tức nghẹn vì thái độ thờ ơ và câu nói đầy vẻ giễu cợt của Khoa Trung .

– Chỉ có anh là hờ hững không xem tôi ra gì . Tôi biết trong đầu, trong tim anh đang có 1 đứa con gái khác . Con nhỏ đó đừng hòng chiếm được vị trí của tôi .

– Đủ rồi đó! Cô đừng có lải nhải nữa!

Giọng Khải My nhừa nhựa:

– Anh phải trả lời cho tôi rõ! Phải khai báo ... rõ nghe chưa ?

– Tôi chẳng có gì khai báo với cô!

– Anh ...

– Hừ! Anh đừng hòng giấu giếm tôi . Tôi không để yên đâu .

Khoa Trung bực dọc gắt lên:

– Cô không có quyền chen vào đời tư của tôi .

Khải My nhún vai:

– Tôi là vợ anh mà không có quyền à ? Tôi yêu cầu anh từ nay phải thay đổi thái độ và cách sống .

– Tôi sống thế nào mặc tôi . Tại sao phải thay đổi .

Khải My dài giọng lý giải:

– Nếu anh sống 1 mình anh thì sao cũng được . Đằng này, anh đã có vợ rồi, anh phải theo yêu cầu của tôi .

Khoa Trung lắc đầu:

– Cô đừng có vô lý như vậy!

Khoa Trung định bước đi, Khải My kéo anh lại:

– Anh là người vô tích sự, anh chẳng biết thân phận mình .

Người thấy mùi rượu tỏa ra từ người Khải My, Khoa Trung cau mày:

– Cô uống rượu à ? Cô thừa biết uống rượu có hại cho sức khỏe mà .

Khải My bật cười:

– Tôi thích thì cứ uống . Anh mà cũng bày đặt quan tâm đến tôi ư ?

– Tôi chỉ cảnh báo cho cô biết là uống rượu có hại .

– Với tôi, uống rượu là niềm vui đó .

Khoa Trung khuyên nhủ:

– Cô không được lấy rượu làm niềm vui .

– Tôi đâu cần anh nhắc nhở . Tôi uống rượu, tôi đi ca hát, tôi biểu diễn thời trang, tôi khiêu vũ . Lúc nào bên tôi cũng có bạn bè, có người hâm mộ .

Khoa Trung nhăn trán:

– Cô hãy giữ gìn, sao sống phóng túng quá vậy ?

Khải My bật cười khan:

– Phóng túng ư ? Tôi còn sống hơn thế nữa kia . Ai bảo anh ta kể chẳng ra gì ?

– Cô không được chỉ trích tôi .

Khải My vẫn lè nhè chì chiết Khoa Trung:

– Anh là kẻ sống bám mà không biết thân biết phận . Thân chùn gửi mà kiêu căng!

Khoa Trung nắm tay Khải My:

– Cô say rồi hãy vào phòng nằm nghỉ đi .

– Anh dám nói tôi say à ? Anh là đồ tồi .

Vừa nói, Khải My vừa giăng tay lại . Bất thần, cô trượt chân xuống cầu thang té nhào .

Sự việc quá nhanh, Khoa Trung hoảng hốt nhưng không làm sao chụp Khải My lại kịp .

Cú ngã xuống sàn nhà làm Khải My đau điếng . Cô nằm im giả vờ bất động . Khoa Trung lao xuống vội đỡ Khải My dậy . Anh sợ nguy hiểm cho cô, nên nhanh chóng gọi người nhà . Ông Khải Tân và chị Năm giúp việc chạy đến . Khoa Trung báo với ông Khải Tân:

– Khải My bị té cầu thang, phải đưa đi cấp cứu ngay ba ạ .

Ông Khải Tân hỏi hả:

– Để ba lấy xe .

Bà Thúy Sa chạy ra, thấy con gái oằn oại vội la lên:

– Tại sao Khải My bị té thang lâu ? Cậu xô nó phải không ?

Khoa Trung phân trần:

– Không có đâu mẹ!

Bà Thúy Sa vẫn kết tội:

– Cậu với nó xô xát gây nhau nó mới té chứ gì .

Ông Khải Tân can ngăn:

– Chuyện đâu còn có đó, lo đi cấp cứu Khải My đây nè!

– Tôi đi nữa .

– Bà ở nhà . Cha con tôi đi được rồi . Khoa Trung cũng là bác sĩ mà .

Khoa Trung bồng Khải My ra xe . Ông Khải Tân cầm lái . Chiếc xe lướt đi trong đêm .

o O o

Khải My bị sảy thai . Nằm viện mấy ngày, Khoa Trung đưa cô về nhà chăm sóc ân cần chu đáo . Anh tiêm thuốc cho cô mỗi ngày, lo cho cô chén cơm ăn, ly nước uống .

1 buổi trưa, anh bận việc ở bệnh viện về trễ, chị Năm mang cơm lên cho Khải My . Cô giận bảo:

– Chị kêu anh Khoa Trung đến đây . Nếu anh ấy không đến thì tôi không ăn cơm .

Chị Năm nhũn nhận:

– Cậu Khoa Trung còn ở bệnh viện chưa về cô ạ .

Khải My phán lệnh:

– Chị điện bảo anh ấy về .

Chị Năm le lưỡi đi ra làm nhiệm vụ . Chị đang gọi điện thì Khoa Trung về đến .

Nghe chị Năm nói mấy điều, Khoa Trung vội phóng lên lầu vào phòng Khải My ? Cô đang nằm trên giường, chiếc quạt máy quay đều . Quần áo chần gối vút bừa bãi . Mâm cơm còn nguyên trên bàn .

Khoa Trung hắt hàm hỏi:

– Cô sao vậy ?

Khải My quay ra:

– Tôi hỏi anh đó chứ ?

– Tôi sao ?

– Cái gì ở bệnh viện thu hút anh mà hết giờ làm việc anh vẫn không về .

Khoa Trung cau kinh:

– Về để phục vụ cô hả ?

– Đó là bổn phận của anh .

Khoa Trung tức khí tuôn 1 hơi:

– Tôi còn bận việc ở bệnh viện, cô không biết sao ? Cô bị nạn, tôi đã tận tình chăm sóc cô. Giờ cô đã bình phục rồi, hãy cố gắng chứ . Tại sao chị Năm đem cơm cho cô, cô không chịu ăn ?

Khải My ngồi bật dậy:

– Tôi cần gặp anh .

– Cô cứ ăn rồi gặp tôi .

– Tôi thấy gặp anh sao khó quá .

– Tôi còn lo cho bà nữa . Bà đang đau nặng, cô có biết không ? Sao cô cứ

nghĩ đến bản thân mình không vậy ?

Khải My bấu môi:

– Bà bệnh già quanh năm suốt tháng rồi .

Khoa Trung thông báo:

– Lần này bà bệnh nặng . Bà buồn bã vì nghe tin cô bị sảy thai .

Khải My bật hỏi:

– Nội tôi buồn hử, còn anh thế nào ? Sao chẳng thấy anh có phản ứng gì cả ?

Khoa Trung chán nản không biết diễn tả tâm trạng anh thế nào trước sự việc đã rồi này .

Bất chợt, Khải My nhìn xoáy vào mặt Khoa Trung, giọng thẳng thừng:

– Tôi bị sảy thai, anh cũng nên mừng đi . Thật ra, cái thai đó là con của ca sĩ Phong Đình chứ không phải của anh đâu .

– Cô nói cái gì ?

Khoa Trung bật dậy như chiếc lò xo bị nén bung lên . Lúc thì Khải My nói cái thai của Khoa Trung do anh say xỉn vào phòng cô, bây giờ nói thẳng là của ca sĩ Phong Đình, anh không biết thế nào mà tin nữa . Nhưng dù sao điều này lại khiến anh nhẹ nhõm hơn vì thấy mình không có tội gì cả .

1 lần nữa, Khải My thẳng thắn trả lời anh:

– Cái thai là của Phong Đình chứ không phải của anh . Anh chỉ là anh chồng hờ, sống bám vào tài sản của cha con tôi .

Khoa Trung tức giận càn hông . Anh muốn tát cho Khải My 1 cái nảy lửa, nhưng cố nén . Chẳng ích gì khi đánh cô . Anh chỉ giải thích:

– Tôi đem sức lực ra làm việc chứ không sống bám vào tài sản nhà cô đâu . Còn việc cô quan hệ với ai cũng chẳng liên quan đến tôi .

Môi Khải My nở nụ cười đắc ý:

– Không liên quan . Không liên quan nhưng tôi buộc anh phải cưới tôi đây .

– Tại sao cô không buộc gã ca sĩ Phong Đình cưới cô ?

– Anh ta không có thực tài bằng anh . Nhưng rốt cuộc, anh cũng không làm gì hay hơn .

– Cô im đi!

– Anh tưởng anh ngon lắm . Không có cha con tôi, anh không có nhà mà ở đâu .

Khoa Trung tức giận bỏ ra khỏi phòng của Khải My . Bị tổn thương trầm trọng, anh không muốn lại căn biệt thự này 1 ngày nào nữa .

o O o

Không qua nổi căn bệnh, bà Trâm Anh đã qua đời . Sau đám tang bà, Khoa Trung âm thầm rời khỏi nhà ông Khải Tân .

Khoa Trung bỏ ra đi, ông Khải Tân chới với vì Khoa Trung là người hái ra tiền cho ông . Khi ông mở bệnh viện tư, ông đã trao cho Khoa Trung làm giám đốc bệnh viện để Khoa Trung phấn khởi . Thật ra, mọi việc điều hành là do ông .

Ông Khải Tân cất công đi tìm Khoa Trung nhiều nơi, cả lên Đà Lạt cũng không gặp . Ông trở về bực dọc, trách cứ Khải My:

– Con gây gỗ cãi vã với Khoa Trung như thế nào nên nó mới bỏ đi, chứ nó sống có tình nghĩa lắm mà .

Khải My chới với đây đây:

– Con có nói gì đâu ?

– Không nói gì mà nó bỏ đi, vô cớ vậy à ? Con cũng quá lắm đó Khải My .

Khải My âm ứ:

– Ai bảo anh ta không đoái hoài đến con ?

Ông Khải Tân hằm hằm tra vấn con gái:

– Còn con, đi giao du với hết đứa này đến đứa nọ, tốt lắm hả ? Có chồng rồi sao không lo sống mẫu mực ?

Bà Thúy Sa chen vào bệnh vực con gái:

– Ông đừng có la Khải My mà, nó mới bình phục .

Ngừng 1 chút bà giải thích thêm:

– Công việc của Khải My là giao du rộng rãi . Nó có sai trái gì đâu .

Ông Khải Tân bực dọc:

– 2 đứa gây sự như thế nào nó mới té cầu thang .

Mặt bà Thúy Sa đầy nộ khí:

– Ông nhắc đến việc đó, tôi càng thêm tức . Khoa Trung xô xát thế nào Khải My mới té chứ . Làm đàn ông như nó chẳng đáng mặt chút nào, không bảo vệ được vợ .

Ông Khải Tân nhăn mặt:

– Bà nói quá đáng . Khải My té thang lầu, làm sao nó đỡ cho kịp .

Giọng bà Thúy Sa nặng nề:

– Ông còn bệnh vực cho nó nữa à ? Nó bỏ đi cho ông 1 vố . Phải tìm người thay nó đi!

– Tôi đang đi tìm nó mà bà .

– Chắc nó không trở lại đâu .

– Sao bà nói thế ?

Bà Thúy Sa lý sự:

– Nó đã bỏ đi rồi thì không muốn trở lại đâu .

Như chợt nhớ ra bà Thúy Sa cao giọng nói với chồng:

– Ông lại đi có mất mát tiền bạc gì không ? Coi chừng nó vợ sạch của rồi cao chạy xa bay đó .

Ông Khải Tân lắc đầu:

– Tiền bạc tôi quản lý, 1 đồng nó cũng chẳng vơ được .

Bà Thúy Sa quay qua Khải My:

– Còn con, xem lại đi tiền bạc nữ trang có còn đủ không ?

Khải My mỉm cười:

- Cửa cái của con ... con giữ kỹ mẹ ạ . Anh ta có biết đâu mà rõ .
- Là mẹ nhắc chừng 2 cha con vậy thôi . Nó không dám lấy là tốt .

Ông Khải Tân lẩm bẩm:

- Nó không thém lấy gì đâu . Cái thằng ... chức giám đốc nó cũng không màng nữa là . Tôi phải đi tìm nó mới được .

Khải My chen vô:

- Ba giao chức giám đốc cho anh ta có ngày sạt nghiệp .

Ông Khải Tân ngó con gái, thắc mắc:

- Tại sao ?
- Anh ta lo làm công tác từ thiện lo chữa bệnh miễn phí . Tiền vốn ba đầu tư cho bệnh viện tiêu luôn .
- Nó mà dám à ?
- Con đã cảnh báo anh ta mấy lần rồi đó .
- Thôi, chuyện đó cũng chưa có gì nguy nan! Bây giờ phải làm sao kiếm được Khoa Trung về .

Bà Thúy Sa vẫn giữ ý kiến:

- Tìm làm gì, trong khi nó đã không muốn ở đây nữa ? Làm việc cũng không, làm chồng Khải My cũng không .

Ông Khải Tân cương quyết:

- Bằng bất cứ giá nào tôi cũng tìm Khoa Trung về . Nếu nó không đồng ý thì phải bồi thường cho tôi .

Bà Thúy Sa cũng bực dọc theo chồng:

- Khô ghê! Đang làm việc lại bỏ đi, trong khi công việc khám chữa bệnh ở bệnh viện chỉ có 1 mình nó .

Khải My lên tiếng:

- Ở bệnh viện cũng có các bác sĩ khác chứ mẹ .

Ông Khải Tân giải thích:

– Phần việc của ai nấy lo . Ba chỉ cần có Khoa Trung ở bệnh viện là mọi việc suôn sẻ tốt đẹp .

Bà Thúy Sa vội bảo:

– Thì ông cứ đi tìm nó đi, mẹ con tôi không cản!

– Chắc là phải đăng báo nhắc nó về thôi .

Khải My trề môi:

– Ba làm như anh ta là con nít đi lạc vậy . Nhắc về! Không muốn về đi thì đi luôn đi, con chẳng cần .

Ông Khải Tân nhăn trán:

– Con không cần nhưng ba cần . Con có biết ba đã đầu tư bệnh viện này biết bao tiền của không ?

Khải My trấn an cha:

– Ba yên tâm đi . Bình phục rồi, thứ hai này con sẽ đi làm .

– Thì ba muốn con lo bên viện thẩm mỹ, Khoa Trung lo bên phòng khám chữa bệnh . Thế mà nó làm lơ dờ công việc của ba .

Bà Thúy Sa xía vô:

– Ông khéo tính lắm mà sao để lơ dờ ?

– Tại nó chứ bộ tại tôi sao bà!

– Tôi nói rồi, ông mời 1 bác sĩ khác còn tốt thôi .

Ông Khải Tân lắc đầu:

– Thôi, việc của tôi để tôi tính!

Sau đó, ông Khải Tân tiếp tục đi tìm Khoa Trung .

Khải My trở lại viện thẩm mỹ, nhưng không trực tiếp làm công việc mà giao việc cho nhân viên, còn cô đi du hí với Phong Đình ở Vũng Tàu .

Bệnh viện Hồng Ân không có giám đốc, tay phó giám đốc và dàn kế toán thủ quỹ bắt đầu cấu kết nhau làm ăn .

Bọn họ đã lén bán 1 vài thiết bị loại tốt của bệnh viện và thay vào những

thiết bị dỏm mà chẳng ai hay biết . Đến khi phẫu thuật cho bệnh nhân có người tử vong, ông Khải Tân bị thừa kiện, bệnh viện gần như bị mất khách không ai dám tới điều trị bệnh .

Bệnh viện thẩm mỹ cũng không hơn gì . Khải My đi chơi bỏ mặc cho nhân viên còn yếu tay nghề làm . Nhiều người xăm môi, xăm lông mày, cắt mắt bị biến chứng, khách ế dần .

Cha con ông Khải Tân gần như bị phá sản .

Khải My không màng tới chuyện đó . Cô đang lao đao vì ca sĩ Phong Đình tỏ ra hờ hững với cô .

Đi Vũng Tàu về thì Phong Đình mất hút, tìm hoài cũng không gặp . Tự ái trời dậy, Khải My không đi tìm nữa . Những tưởng Phong Đình sẽ đi tìm cô, nhưng rồi hấn vẫn biệt tăm .

Nóng mũi, Khải My lại lao đến nhà Phong Đình . Khải My choáng váng khi thấy anh đang âu yếm 1 cô gái lạ .

Thấy Khải My, Phong Đình chẳng chút ngượng ngùng, còn vội trách:

– Em vào sao không gõ cửa ? Phải lịch sự 1 chút chứ!

Đỏ bừng mặt Khải My chống chế:

– Em với anh thân thiết, có bao giờ gõ cửa đâu .

Phong Đình thản nhiên:

– Lúc trước khác, bây giờ khác .

Khải My đồng dục:

– Chẳng khác gì cả!

Phong Đình nạt ngang:

– Em không thấy anh đang có khách sao ?

Rồi anh ta làm ra vẻ thân thiện:

– Lại đây anh giới thiệu, 2 người làm quen nhau .

Chỉ vào cô gái mặt đầy phấn son tay đang mân mê chiếc cổ áo hở rộng,

Phong Đình hớn hở bảo:

– Đây là diễn viên điện ảnh Đan Huệ từ Hàn Quốc mới về . Còn đây là Khải My - người mẫu thời trang .

2 cô gái gườm gườm chào nhau .

Khải My hậm hực khi biết cô có đối thủ .

Nhìn Phong Đình cô vội trách:

– Mấy hôm nay anh đi đâu mà em tìm hoài không gặp ?

Giọng Phong Đình thật tráo trở:

– Anh ra sân bay đón Đan Huệ rồi đưa cô ấy đi chơi .

Rồi hăn làm ra vẻ khuyên nhủ Khải My:

– Còn em, đừng đi long nhong mãi nữa . Hãy ở nhà lo điều động viện thẩm mỹ, đừng để mấy cô nhân viên làm ầu, báo chí đăng tùm lum .

Tức khí, Khải My đành giọng:

– Đó là chuyện của tôi, anh khỏi nhắc!

Phong Đình lại dặn:

– Cô đến đây bảo ông chồng em đưa đi . Anh muốn 2 cặp của chúng ta gặp gỡ thân thiện rồi cùng nhau đi chơi .

Mắt Phong Đình âu yếm nhìn Đan Huệ:

– Phải vậy không em ? Anh nghĩ cần cho mọi người biết mối quan hệ của chúng ta .

Đan Huệ bẽn lễn gật đầu:

– Em chỉ sợ giới báo chí đăng tin .

– Đăng tin càng tốt chứ sao em . Chúng ta công khai chứ đâu có giấu giếm ai đâu .

Như ngồi trên đồng lửa, Khải My nhăn mặt hỏi thẳng:

– Anh Phong Đình! Còn chúng ta ?

Phong Đình nhếch môi cười điệu nghệ:

– Chúng ta mãi mãi là 1 tình bạn đẹp . Em có chồng rồi, Khoa Trung là người tốt đó .

Đan Huệ lên tiếng hỏi:

– Thế anh Khoa Trung làm bên ngành gì hả chị ?

Phong Đình đáp thay:

– Là bác sĩ đó em . Chúng ta có sổ mũi nhức đầu đến bệnh viện Hồng Ân, anh ấy khám cho .

Đan Huệ vui vẻ reo:

– Làm bác sĩ ? Thích quá nhỉ . Anh chị có con chưa ?

Phong Đình nháy mắt với Khải My:

– Ráng kiếm đứa con cho Khoa Trung nhé . Anh với Đan Huệ còn lo làm ăn chưa vội . Nhưng cũng phải có con thôi để nó nối nghiệp cha mẹ .

Thật là tàn nhẫn! Khải My nghiến răng nguyên rửa Phong Đình . Nụ cười trên môi hắt thật đều . Hắn công khai nói thẳng về mối quan hệ với Đan Huệ, còn Khải My chẳng là cái thá gì cả .

Giọng Phong Đình vang lên như thách thức Khải My:

– Cuộc vui nào cũng chóng qua . Cái gì đã kết thúc thì đừng nuối tiếc nữa!

Khải My kiêu hãnh đáp:

– Đúng! Kẻ chẳng ra gì, tôi cũng không thèm tiếc nuối . Hừ!

Phong Đình còn buông câu phủ phàng:

– Anh với Đan Huệ đi khiêu vũ đây . Em có đi không ?

Mặt Khải My lạnh băng như pho tượng:

– Tôi không cản trở 2 người đâu .

Nói xong, Khải My lao ra về về như bất cần nhưng trong lòng tan nát rã rời .

Thế là chấm dứt 1 cuộc tình tươi đẹp sau bao ngày tháng chìm ngập trong men vui . Khải My đã đem đến cho Phong Đình sự hưng phấn, chính anh cũng tạo niềm vui hạnh phúc cho cô . Những cuộc vui ngỡ kéo dài không

dứt, nào ngờ đã kết thúc . Không! Khải My không cam tâm . Cô phải giành lại Phong Đình .

Sự xuất hiện của Đan Huệ là sự mất mát của Khải My . Cô ta dám ngang nhiên cướp Phong Đình của Khải My . Còn Phong Đình dám công khai với cô ta trước mặt Khải My .

Anh ta có lợi thế, dọa đem chuyện Khoa Trung ra nói để Khải My không thể ghen hờn được với Đan Huệ .

Khải My không chịu thua đâu . Phong Đình hắt Khải My ra khỏi cuộc đời anh thì anh không được yên đâu . Đừng hòng! 2 người sẽ không được nhờ hạnh phúc đâu .

Biết chắc Phong Đình còn ngủ chưa thức dậy, Khải My xông đến nhà anh .

Khi chị giúp việc mở cổng cho Khải My vào nhà, cô nhoẻn miệng cười đầy thân thiện:

– Chị cứ để tôi ngồi chờ anh ấy .

Chờ 1 lúc, khắp người Khải My như lửa đốt . Không thể nào chịu đựng được, Khải My tưởng chừng như Đan Huệ đang ngủ trong phòng Phong Đình . Quá quen thuộc với căn phòng của anh, cô rón rén bước vào .

Khải My thở phào nhẹ nhõm khi thấy chỉ có mình anh . Thân thể cường tráng của Phong Đình có sức quyến rũ mãnh liệt, Khải My sà xuống nằm cạnh anh ta .

Phong Đình choàng tay ôm cứng Khải My, vừa ngủ vừa nói mơ:

– Đan Huệ! Anh yêu em! Em đến với anh đó à ?

Vòng tay Phong Đình siết chặt, Khải My tức tối vùng vẫy:

– Tôi đây, không phải ả Đan Huệ đâu!

Rồi cô ngồi bật dậy lay mạnh vai Phong Đình:

– Anh mở mắt ra, tỉnh dậy đi! Đã 10 giờ trưa rồi còn mê ngủ ư ?

Phong Đình mở mắt ra:

– Đêm qua anh thức khuya .

Khải My tra gạn:

– Thức khuya đi chơi với ả Đan Huệ phải không ?

Phong Đình gật gù không phản đối:

– Em biết rồi đó . Anh yêu Đan Huệ . Chúng ta hãy chấm dứt .

Khải My đành giọng:

– Không dễ gì chấm dứt đâu .

Giọng Phong Đình vang lên đắc thắng:

– Em là gái đã có chồng, anh dính vào là vi phạm luật pháp . Anh không muốn tương lai sự nghiệp của anh bị chôn vùi .

Bằng giọng thản nhiên, Khải My quả quyết:

– Khoa Trung không dám làm gì anh đâu .

Phong Đình cười nhạt:

– Anh đề phòng vẫn hơn, chuyện đời mà .

Khải My hậm hực bảo:

– Em không muốn anh cặp bồ với Đan Huệ .

– Anh có quyền tự do của anh, em đừng can thiệp .

– Em không đồng ý .

– Chúng ta đã chấm dứt rồi . Tại em không chọn anh, nên anh phải chọn người khác .

Khải My cố giữ giọng nài nỉ:

– Thì em đã chọn anh .

Phong Đình nhếch môi cười chế giễu:

– Chẳng lẽ anh lén lút quan hệ bất chính với em mãi ? Anh phải có hướng đi của anh chứ .

Khải My tức tối nhìn Phong Đình, chát vắn:

– Đan Huệ đâu có hơn gì em ?

Phong Đình buông câu thả thừng:

– Cô ta hơn em là còn độc thân .

Khải My gào lên:

– Hừ! Đồ lừa dối!

– Anh đâu lừa dối, chúng ta sòng phẳng mà .

Thật sự, Phong Đình đã chán ngấy Khải My rồi . Cô là kẻ đã có chồng, anh quan hệ với cô là bất chính . Khải My chẳng đem lợi lộc gì cho anh . Lúc này công việc của cô có vấn đề . Vướng vào cô có mà mang họa . Anh phải sớm chấm dứt mối quan hệ lằng nhằng này .

Đan Huệ là diễn viên nổi tiếng, là cô gái trinh nguyên . Đan Huệ như trái đào mon mơn thơm ngon hấp dẫn, Phong Đình không thể bỏ qua . Quan hệ với Đan Huệ, anh còn có cơ hội nhảy sang lãnh vực điện ảnh nữa . Phong Đình sẽ cùng Đan Huệ đóng phim ca nhạc . Rồi Đan Huệ sẽ giới thiệu Phong Đình với đạo diễn để anh đóng phim tình cảm . Đến với Đan Huệ, tương lai rực rỡ, đại gì Phong Đình không nhào vô .

Nghiêm mặt, giọng Phong Đình vang lên khô khốc:

– Chúng ta hãy chấm dứt, kéo dài chẳng có ích lợi gì đâu . Em hãy trở về với chồng em đi!

Khải My cau mày:

– Anh có biết là anh ta bỏ đi rồi không ?

Phong Đình nhếch môi cười chế giễu:

– Đó là chuyện của em!

– Tại anh tất cả .

– Đừng đổ thừa nhé! Hãy lôi anh ta về làm chồng!

Nói xong, Phong Đình đứng dậy thả thừng:

– Em hãy về đi! Anh chuẩn bị đi đóng phim ca nhạc .

Khải My nài nỉ:

– Cho em đi với!

Giọng Phong Đình gay gắt:

– Em nên biết điều 1 chút, đừng để anh nói nhiều . Hãy về đi!

Mắt Khải My long lên:

– Anh xua đuổi tôi đấy à ?

Phong Đình xuống giọng:

– Anh năn nỉ em đấy . Chúng ta đừng ai nấy đi, chẳng nên vương bận làm gì .

Nói xong, Phong Đình bước ra khỏi phòng, Khải My cũng đành bước ra mà lòng thầm rửa Phong Đình không ngớt .

Khải My lang thang ngoài đường với tâm trạng bất ổn . Cô thoáng thấy bóng dáng Đan Huệ . Vậy là cô ta đến nhà Phong Đình .

Tưởng tượng Đan Huệ cùng Phong Đình trên chiếc giường của anh, Khải My giận căm gan . Cô muốn đập phá cào cấu, nghiền nát 2 người cho hả dạ . Nào phải chỉ ở nhà Phong Đình thôi, anh ta còn đưa Đan Huệ đi chơi, đi ăn đi nhảy nhót . Anh đi với Đan Huệ và bỏ mặc cô trong nỗi tuyệt vọng chán chường . Khải My muốn nổi loạn .

Chợt nhớ đến rượu, chất cay nồng ngọt dịu mà cô đã từng uống với Phong Đình, Khải My vào nhà hàng gọi rượu ngoại uống tỉnh bơ .

Khải My muốn uống thật nhiều để quên tất cả . Nỗi buồn gặm nhấm tâm tư .

Ra khỏi nhà hàng, Khải My nghiêng ngả bước đi . Ai rủ rê đi đâu làm gì, Khải My cũng nghe theo .

Khải My vào sòng bạc tập tành tiêm thích ma túy với mấy con nghiện .

Về nhà, sau vài lần vật vã, Khải My phải đi tìm thuốc .

1 lần đang tiêm chích với bọn con nghiện, Khải My đã bị lực lượng công an bắt trọn ổ .

o O o

Khải My được đưa lên trung tâm cai nghiện ở Đà Lạt . Thần kinh căng thẳng, cô vừa bị cơn đói thuốc hành hạ vừa bị chứng trầm cảm vì thất tình . Như người hóa dại, đôi mắt Khải My nào cũng đờ đẫn . Mỗi khi có ai đến gần, cô lại hét to hoảng loạn . Có lúc thì lảm nhảm:

– Khoa Trung bỏ đi rồi . Phong Đình có Đan Huệ, bỏ ta rồi . Các người là đồ phản bội ...

Lúc đầu Khải My được xếp vào phòng cai nghiện nữ, nhưng do tâm tính bất thường nên Tàn Khương và ban điều hành trung tâm cai nghiện quyết định xếp cô ở 1 phòng riêng cạnh phòng Mẫn Khuê để tiện việc chăm sóc .

Khải My lên cơn vật vã nghiện ma túy thì ít mà do bị kích động thần kinh thì nhiều . Cô buồn vui lẫn lộn, lúc trầm ngâm lặng lẽ, lúc hát hò, la hét không để cho ai yên . Khi tâm thần bán loạn trông Khải My thật dữ tợn .

Mẫn Khuê không nghĩ là Khải My sa vào con đường nghiện ngập ma túy .

Khi Tàn Khương thông báo:

– Em có 1 bệnh nhân đặc biệt, người mẫu Khải My .

Mẫn Khuê đã giãy nảy lên:

– Ô! Anh nhầm không đấy ? Cô ta là người mẫu thanh lịch rất sáng giá, lại là bác sĩ thẩm mỹ tài hoa, lẽ nào lại ...

Tàn Khương quả quyết:

– Anh có hồ sơ đầy đủ đây . Cô ta bị bắt khi đang tiêm ma túy cùng mấy người nữa .

Mẫn Khuê chép miệng rên rỉ:

– Ôi tại sao như thế ? Còn anh Khoa Trung đâu ? Em nghĩ là cuộc sống của họ rất hạnh phúc .

Tàn Khương lắc đầu:

– Có biết đâu mà nói!

– Lạ thật!

Tần Khương căn dặn:

– Thôi em cứ lo chăm sóc cô ấy đi .

Mắt long lanh nhìn Tần Khương, Mẫn Khuê cất giọng hờn dỗi:

– Anh sợ em không chăm sóc cô ta không làm tròn bổn phận sao ? Em không nhỏ nhen ích kỷ đâu .

– Anh không có nói thế . Anh biết em chăm sóc bệnh nhân rất tốt .

Mẫn Khuê gật đầu:

– Em sẽ chăm sóc cô ta như bao bệnh nhân khác .

Lần đầu tiên, Mẫn Khuê đem cơm đem thuốc đến cho Khải My, cô ta rất bình thường, còn tỏ ra thân thiện với Mẫn Khuê nữa .

Mẫn Khuê thầm nhủ là người mẫu xinh đẹp như Khải My mà tiêm chích ma túy lúc lên cơn vật vã chắc là xấu xí lắm .

Tại sao Khải My vướng vào ma túy . Mẫn Khuê cứ thắc mắc mãi . Khải My xinh đẹp giàu sang có địa vị danh tiếng . Cuộc đời cô sẽ vương tới đỉnh cao huy hoàng . Có trình độ, Khải My thừa biết ma túy chất độc giết người . Tại sao cô vướng vào ? Không thể hiểu nổi . Chẳng lẽ Khải My thừa tiền và muốn phung phí .

Đem cơm cho Khải My, Mẫn Khuê nhẹ giọng dỗ dành:

– Cô Khải My ăn cơm rồi uống thuốc nhé .

Khải My than van:

– Tôi không muốn ăn, tôi buồn lắm, tôi chán lắm .

Mẫn Khuê cố nài ép:

– Buồn cũng phải ăn uống đầy đủ, kéo bị bệnh .

Khải My bực dọc lắc đầu:

– Tôi bị bệnh cũng chẳng ai lo .

– Ở đây mọi người đều lo cho cô .

– Mọi người đều lo cho tôi ư ?

Khải My mím môi hỏi rồi cười khan:

– Phong Đình đi với người khác, không thêm lo cho tôi . Tôi oán ghét hắn, oán ghét cả ả Đan Huệ . Diễn viên gì cô ả cố tình cướp Phong Đình của tôi . Không nghe Khải My nhắc đến Khoa Trung . Lạ nhỉ Mẫn Khuê muốn hỏi nhưng thôi cô chẳng nên tìm hiểu chuyện của người ta làm gì .

Mẫn Khuê dịu giọng:

– Cô ăn cơm đi kéo nguội . Rồi uống thuốc nhé!

Khải My đưa mắt nhìn Mẫn Khuê:

– Cô tốt với tôi quá .

– Tôi chỉ mong cô mau bình phục để trở về nhà .

Khải My buông chuỗi cười cay đắng:

– Về nhà ư ? Tôi chán ghét bọn họ .

Không định hỏi mà Mẫn Khuê vẫn buột miệng:

– Ai ?

– Phong Đình! Hắn bỏ tôi mà cặp bồ với Đan Huệ . Hắn bảo với tôi là đường ai nấy đi, có tức không chứ .

Mẫn Khuê tò mò:

– Thế còn ...

Khải My cắt lời Mẫn Khuê ngay:

– Cô hỏi Khoa Trung à ? Ông chồng hờ của tôi cũng chẳng ra cái thá gì cả .

Mẫn Khuê nhú trán khó chịu . Tưởng như chính cô đang bị Khải My chỉ trích chứ không phải Khoa Trung .

– Sao cô lại nói thế ?

Khải My cong cớn đôi môi:

– Tại cô không biết đẩy thôi . Anh ta sống bám vào tài sản của cha con tôi, việc gì cũng có cha tôi lo, anh ta có tài cán gì đâu .

Tự dưng Mẫn Khuê thốt lên mà không nghĩ suy:

– Khoa Trung là bác sĩ giỏi, có năng lực mà .

Mắt Khải My bỗng long lên sòng sọc:

– Anh ta mà giỏi à ? Cô đừng có bênh nghe chưa ?

Thấy vẻ dữ dằn của Khải My, Mẫn Khuê hoảng hồn làm thinh .

Khải My còn bồi thêm:

– Khoa Trung là gì của cô mà cô bênh anh ta dữ vậy ?

– Tôi không bênh ai, chỉ hỏi thế thôi . Nếu cô không hài lòng thì tôi xin lỗi vậy .

Nói xong, Mẫn Khuê đứng bật dậy . Cô biết nếu còn dây dưa, trò chuyện chắc Khải My sẽ cáu kỉnh làm dữ thì phiền lắm . Mẫn Khuê đã từng bị các nữ bệnh nhân lên cơn nghiến cào cấu trầy cả tay chân .

Trước khi bước ra ngoài, Mẫn Khuê khẽ nhắc Khải My .

– Cô ăn cơm đi . Lát nữa tôi trở lại .

Mẫn Khuê sang phòng các nữ bệnh nhân, cô thấy nhẹ nhõm hơn là ở bên phòng Khải My, an ủi cô ta, muốn giúp cô ta mau chóng bình phục mà sao thấy khó quá . Cứ sợ nói năng sơ hờ bị cô ta chát vắn .

Buổi tối rảnh rỗi, Mẫn Khuê gặp Tần Khương trao đổi:

– Anh ơi! Chăm sóc bệnh nhân đặc biệt này sao em thấy khó quá .

Tần Khương quan tâm hỏi:

– Sao có gì trở ngại hả em ?

– Cô Khải My nóng nảy, bất thường lắm, em nói gì cũng bị bắt bẻ cả .

Tần Khương mỉm cười:

– Tốt nhất là em đừng nói gì cả .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Chăm sóc an ủi cô Khải My mà anh bảo em đừng nói gì cả có mà em bị á khẩu .

Thích thú trước sự hồn nhiên của Mẫn Khuê, Tần Khương lại bật cười nữa:

– Anh đâu bảo em phải im lặng hoàn toàn . Cần nói gì em phải nói chứ .

Mẫn Khuê than thở:

– Em nói ra là cứ sợ sợ hờ .

– Em nói gì mà sợ sợ hờ ?

Tần Khương bật hỏi và nháy mắt châm chọc Mẫn Khuê:

– Chắc là em nhắc đến Khoa Trung chứ gì ?

Mẫn Khuê đáp nhanh chóng chối cãi:

– Tại cô ta nhắc đến Khoa Trung, em mới hỏi . Em nói gì cô ta cũng bảo em bệnh Khoa Trung .

Tần Khương hỏi lại:

– Thật sự em có bệnh vực Khoa Trung hay không ?

Mẫn Khuê khẳng định:

– Em chỉ nói sự thật thôi .

– Sự thật của em chính là bệnh vực Khoa Trung đấy . Có lẽ điều đó làm Khải My bức dọc .

– Cô ta nhắc đến Khoa Trung với vẻ khinh miệt . Lạ thật!

Tần Khương nhắc lại:

– Chính em đã bảo Khải My là cô gái kiêu kỳ thì cô ta có tôn trọng ai đâu .

Mẫn Khuê kêu lên với vẻ ngạc nhiên:

– Kể cả đối với anh Khoa Trung chồng cô ta ?

– Chẳng phải em đã bảo cuộc hôn nhân này rất là kỳ quặc sao ?

– Chẳng lẽ Khải My và anh Khoa Trung không có hạnh phúc .

Tần Khương buông câu nhận xét:

– Làm sao có hạnh phúc được khi 2 người khác biệt nhau hoàn toàn . Khoa Trung trầm tính rộng lượng, nhân từ, còn Khải My thực dụng ích kỷ cá nhân . Tư tưởng họ đâu có hợp nhau .

– Nhưng họ đã cưới nhau .

Mẫn Khuê nói nhanh với nỗi buồn mênh mông chất chứa trong lòng .

2 người đã cưới nhau . Mẫn Khuê ôm mối sầu cô đơn . Mẫn Khuê trở thành kẻ đứng bên đời của Khoa Trung, mãi mãi chia xa .

Giờ đây Mẫn Khuê đang chăm sóc Khải My để cô mau bình phục mà trở về với Khoa Trung .

Bất chợt, Mẫn Khuê hỏi Tàn Khương:

– Sao không thấy Khoa Trung đến thăm nom cô Khải My hả anh ?

– Có lẽ Khoa Trung không có ở nhà .

Vô tình Tàn Khương thốt lên câu nói mà chẳng kịp suy nghĩ . Mẫn Khuê vội hỏi ngay:

– Anh biết anh ấy không có ở nhà à ?

Tàn Khương nói trở lại:

– À! Anh chỉ đoán vậy thôi . Có lẽ Khoa Trung giận vì Khải My tiêm chích ma túy .

Mẫn Khuê vặn lại:

– Anh bảo Khoa Trung rộng lượng nhân từ, anh ấy không thể bỏ mặc Khải My được .

Tàn Khương đành chào thua:

– Anh cũng chẳng biết đâu mà nói .

Mẫn Khuê lại đưa lời nhận xét:

– Làm bác sĩ mà vợ tiêm chích ma túy chắc anh Khoa Trung đau lòng .

Gật đầu, Tàn Khương tán thành:

– Còn phải nói, đó như là 1 sự phản bội vậy .

– Gặp sự phản bội sai trái ai mà không buồn đau .

Mắt chăm chú nhìn Mẫn Khuê, Tàn Khương nói khẽ khàng:

– Lẽ ra 1 người tốt, có cá tính như Khoa Trung phải cưới 1 người giống như vậy mới ý hợp tâm đầu .

Giọng Mẫn Khuê chùng xuống thấp:

- Nhưng anh ấy đã cưới rồi thì phải sống sao cho ổn .
- Chẳng biết cuộc hôn nhân này sẽ như thế nào nữa ?

Tần Khương tắc lưỡi nói tiếp:

- Thôi, mặc kệ nó đi!

Mẫn Khuê nhẹ giọng tâm sự:

- Nhiều khi em cũng muốn mặc kệ . Người ta không dính dáng đến mình nhưng em vẫn suy nghĩ . Em tiếc cho Khải My là người mẫu xinh xắn lại hút chích ma túy . Trông cô ấy bệnh hoạn, tiều tụy mà thấy rầu .
- Chừng nào bình phục cô ấy sẽ khỏe mạnh, hồng hào lại thôi . Cũng may là Khải My không nghiện nặng .
- Em mong cho cô ấy mau chóng bình phục .

Mẫn Khuê nói thật lòng, cô mong Khải My qua nhanh cơn nghiện, bình phục hẳn và rời khỏi trung tâm cai nghiện .

Mỗi ngày phải đối diện với Khải My, Mẫn Khuê bồn chồn không yên .

Khải My đã để lại cho Mẫn Khuê ấn tượng khó phai . Cô thà nhìn thấy 1 Khải My người mẫu đẹp kiêu kỳ, còn hơn trông thấy Khải My ở trung tâm cai nghiện chẳng ra làm sao cả . Chắc cũng giống những người đàn ông lúc say xỉn nói năng lảm nhảm, đi đứng xiêu vẹo nghênh ngang .

Khoa Trung có hay vợ anh trong tình trạng bi đát này ? Nếu những người ngưỡng mộ Khải My mà thấy cô trong cơn vật vã, họ sẽ nghĩ sao nhỉ . Mong là không ai thấy để Khải My mãi là thần tượng thời trang của giới trẻ .

Bất chợt, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi Tần Khương:

- Chắc chắn Khải My sẽ bình phục trở về chứ anh ?

Tần Khương đáp nhanh:

- Chắc chắn! Em không thấy ai vào đây cũng được chăm sóc kỹ và đã hết bệnh trở về bên mái ấm gia đình sao .

Mẫn Khuê lại hỏi:

– Có ai sa ngã trở lại con đường cũ nữa không anh ?

Tần Khương lộ vẻ phân vân:

– Điều này khó nói . Nếu có chắc chỉ là số ít những người không có bản lĩnh để bị cám dỗ .

Trả lời Mẫn Khuê xong, Tần Khương lại bảo:

– Mà thôi, em đừng lo lắng thái quá!

– Em chỉ tội cho anh Khoa Trung .

– Lúc trước em giận Khoa Trung lắm kia mà .

– Giận thì cũng giận nhưng ...

Tần Khương hóm hỉnh tiếp lời Mẫn Khuê:

– "Giận thì giận mà thương thì thương" .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Khoa Trung đã có vợ đẻ huê rồi, em thương làm chi cho phiền phức và có tội .

Nhìn Mẫn Khuê, Tần Khương bỗng kêu lên:

– Phải! Khoa Trung "ván đã đóng thuyền" rồi, còn em thì chưa .

– Có sao đâu anh .

Giọng Tần Khương đầy phấn khởi:

– Anh sẽ giới thiệu cho em 1 thằng bạn thân cũng ngon lành như Khoa Trung vậy .

Mẫn Khuê lắc đầu nguây nguậy:

– Thôi anh ơi, em ngán quá rồi!

– Hãy để anh làm ông Tơ cho em 1 lần đi .

Mẫn Khuê thản nhiên bảo:

– "Ông Tơ gàn quải chi nhau, kẻ vui duyên phận người đau đốn sâu".

Tần Khương mỉm cười:

– Ái chà! Thuộc thơ dữ . Em đừng lo, ông Tư này xe duyên cột chỉ đúng người .

– Em xin anh . Hãy lo cho anh đi .

– Anh có gì phải lo . Anh yên bề tốt đẹp rồi .

– Thì lo cưới .

Mẫn Khuê đốc thúc rồi hăm he Tần Khương:

– Anh cứ lo làm việc ở trung tâm cai nghiện này mãi, không lo cưới, em bảo chị Linh đừng chờ .

Tần Khương vờ cao giọng trách móc:

– Chưa thấy ai như em! Anh lo kết hợp cho em, còn em thì muốn tách anh với chị Linh ra . Làm vậy là ác đó nghe .

Mẫn Khuê đĩnh chính nhanh:

– Em đâu có ý định đen tối đó . Em chỉ báo nguy cho anh nếu không cưới thì lo chuyện .

Tần Khương gật nhẹ:

– Được rồi, tháng sau anh tiến tới .

– Chúc mừng anh .

– Em nhớ đi đám cưới anh .

– Anh khỏi nhắc! Giá như em là đàn ông con trai em sẽ làm rể phụ cho anh .

– Trời đất!

Tần Khương kêu lên rồi gật gù:

– Phải rồi! Anh có thằng rể phụ để đó cho em .

Mẫn Khuê đập lên vai Tần Khương:

– Anh thật là ... nói năng bừa bãi quá đi .

Rồi cô nghiêm giọng:

– Em đến đây để nói chuyện Khải My với anh chứ không phải nói chuyện em đâu .

– Thì nói Khải My xong rồi .

– Xong rồi, em về đây .

Nói xong, Mẫn Khuê đi nhanh về phòng, Tần Khương nhìn theo vừa cảm thông vừa ái ngại .

o O o

Đưa mấy viên thuốc và ly nước cho Khải My, Mẫn Khuê vỗ về:

– Cô uống thuốc đi! Uống cho mau lành bệnh rồi về nhà . Mọi người đang chờ cô .

Khải My lắc đầu:

– Cô đừng có gạt tôi . Uống thuốc hoài mà có khỏi đâu .

– Bác sĩ Tần Khương nói cô sắp khỏi rồi .

Mẫn Khuê phải viện dẫn như thế, nhưng Khải My vẫn không tin:

– Hết đâu ? Mấy người định nhốt tôi ở đây luôn hả ?

Mẫn Khuê nhẹ nhàng giải thích:

– Mọi người ở đây đều lo chạy chữa cho cô .

Mắt Khải My long lên, giọng nặng nề chất vấn:

– Tôi bệnh gì mà chạy chữa ? Mấy người muốn hại tôi phải không ?

Mẫn Khuê vẫn cố xoa dịu Khải My:

– Ai cũng mong cô bình phục khỏe mạnh .

Khải My tức tối:

– Tôi đang biểu diễn thời trang, sao lại đưa tôi vào đây ?

– Cô sắp khỏi bệnh rồi, sẽ về nhà ngay .

– Về đâu ? Về đâu ? Có ai cho về ?

Vừa nói, Khải My vừa ném gối mềm quần áo lung tung xuống nền nhà .

Mẫn Khuê nhặt các thứ lên cho Khải My, vỗ nhẹ vai cô ta:

– Đừng làm thế mà Khải My! Ở đây, ai cũng quan tâm và đối xử tốt với cô .

Mặt tối sầm Khải My gằn giọng:

– Đối xử tốt à ? Đồ lừa dối! Phong Đình bỏ đi với Đan Huệ . Còn Khoa Trung ... phải rồi, hấn đi tìm Mẫn Khuê .

Khải My bắt đầu nói lung tung:

– Tao đã đuổi mày đi rồi sao mày lại ở đây ? Mày giả vờ chăm sóc cho tao hay muốn hại tao chết đây ? Mày với Khoa Trung ở trong phòng làm gì ? Hấn bảo mày cho nội tao uống thuốc phải không ?

Mẫn Khuê né ra khi thấy Khải My chồm tới:

– Bình tĩnh đi Khải My! Tôi đã không còn ở nhà cô nữa . Anh Khoa Trung và cô đã cưới nhau rồi . Không phải 2 người đang sống hạnh phúc bên nhau ư ?

Đôi mắt Khải My nhìn Mẫn Khuê như tóe lửa:

– Phải! Tao chỉ hạnh phúc với Phong Đình thôi . Nhưng hấn dám tuyên bố chấm dứt với tao để cặp bồ với con ả Đan Huệ .

Mẫn Khuê ngây thơ hỏi:

– Nhưng anh Khoa Trung với cô cưới nhau mà .

Khải My cao giọng tức tối:

– Khoa Trung chỉ là anh chồng hờ . Tao bảo có thai với hấn, bắt buộc hấn phải cưới, chứ thật ra cái thai là của Phong Đình .

Mẫn Khuê lơ mờ hiểu chuyện . Cô bất mãn cho Khoa Trung tội độ . Họ đã lừa dối anh .

Khải My vẫn còn vang lên với vẻ đắc thắng:

– Khoa Trung chỉ là anh chồng khờ để cho tao sai khiến . Nhưng anh ta cũng cứng cổ khó ưa lắm, lúc nào cũng khoe năng lực của mình .

Mẫn Khuê bức bối đưa ý kiến:

– Không phải khoe đâu, mà thật sự anh Khoa Trung có năng lực .

Khải My sùng sộ hỏi Mẫn Khuê:

– Cô là gì của anh ta mà bênh đỡ vậy ? Là bồ phải không ? Cô quyền rũ anh

ấy đến đây phải không ?

Mẫn Khuê hơi lùi lại lắc đầu đính chính:

– Không có đâu, cô đừng nói thế!

Khải My chồm tới lay mạnh vai Mẫn Khuê:

– Mày đừng chối! Đừng chối! Mày quyến rũ anh Khoa Trung đến đây . Anh ấy đâu rồi ?

Mẫn Khuê nhăn mặt:

– Khoa Trung đang ở nhà với cô mà .

Khải My cười khẩy:

– Anh ta chết ở bệnh viện chứ ở nhà với tao à ?

– Anh ấy là bác sĩ phải làm việc chứ .

Khải My hằn học:

– Hừ! Nhưng việc làm chồng thì anh ta không biết . Anh ta làm cho tao chán ngấy rồi .

Mẫn Khuê ngồi nín thinh, cảm thấy bị tổn thương thay cho Khoa Trung:

– Cô phải tôn trọng anh Khoa Trung chứ .

Khải My cười ngạo mạn:

– Mày tôn trọng anh ta đi! Tao không ưa được, đi thì thôi về nhà gây sự .

Mày có biết trong lúc tao đi với Phong Đình thì anh ta đi với ai không .

Nóng mũi, Mẫn Khuê trả lời giọng khô khốc:

– Cô đi mà hỏi Khoa Trung chứ sao hỏi tôi ?

Chụp vai Mẫn Khuê, Khải My gắt lên:

– Tao hỏi mày đó, mày trả lời đi!

– Tôi không biết .

– Mày biết! Mày phải biết Khoa Trung ở đâu .

Mẫn Khuê phản ứng mạnh:

– Cô đừng bịa đặt như thế! Tôi không biết Khoa Trung ở đâu cả .

Khải My quắc mắt nhìn Mẫn Khuê:

– Mày quyến rũ Khoa Trung . 2 người hò hẹn nhau ở đây, tưởng tao không biết à ?

Mẫn Khuê bực dọc cự lại:

– Khoa Trung là chồng của cô, cô phải biết giữ chứ .

– Tao không cần giữ .

Khải My kiêu hãnh trả lời, rồi lại chất vấn Mẫn Khuê:

– Mày cặp bồ với Khoa Trung phải không ? Tao biết hẩn kiếm chuyện đi công tác từ thiện để lên đây gặp mày . Hẹn hò ở Đà Lạt thơ mộng quá mà .

Mẫn Khuê bực dọc:

– Tôi không bao giờ hẹn hò với những kẻ đã có vợ .

Khải My bĩu môi:

– Mày chôi mà làm gì ? Tao không để yên đâu .

– Nếu cô cứ bịa đặt thì tôi không nói chuyện với cô nữa .

Thấy Mẫn Khuê dậm bước đi, Khải My chồm tới giữ chặt cô lại:

– Mày chạy trốn tao à ? Hãy ở đây, lời Khoa Trung ra đây cho tao!

Mẫn Khuê đẩy tay Khải My:

– Cô hãy về nhà mà kiếm anh ấy .

Khải My vẫn ngang ngược:

– Tao chắc chắn anh ta ở đây với mày .

Tức tối, Mẫn Khuê giơ tay lên xua liên tục:

– Cô nói bậy quá! Không tin thì cứ kiếm đi!

Khải My đồng dục ra lệnh:

– Tao không kiếm! Mày hãy lời Khoa Trung đến đây cho tao hỏi tội .

– Anh ấy là chồng cô mà cô nói thế à ?

Khải My cười khẩy:

– Tao nói thế đó, mày nóng ruột à ?

Mẫn Khuê đốp chát lại:

- Việc gì tôi phải nóng ruột . Tôi chỉ nực cười cho thái độ cư xử của cô với chồng .
- Chồng tao mà có người muốn giành nhưng không giành được với tao đâu .
- Ai thèm giành mà cô lo .
- Mà muốn giành chứ ai ?

Mẫn Khuê khẳng khái nhấn mạnh:

- Của cô, tôi giành mà làm gì, cô hãy về nhà giữ anh Khoa Trung đi .

Khải My nói giọng khô khốc:

- Anh ta đã biến mất rồi .

Mẫn Khuê ngạc nhiên . Khoa Trung đã rời khỏi nhà Khải My ư ? Vì vậy mà cô ta bực tức làm dữ chứ gì ?

- Thì cô cứ đi tìm, nói với tôi làm chi ?

Khải My kết luận:

- Tại mà, anh ta mới biến khỏi nhà tao ?

Đôi mày thanh tú của Mẫn Khuê cau lại:

- Tại ai ? Cô hãy tự hỏi lại mình xem .

Khải My ngang bướng:

- Tao chỉ hỏi mà! Khoa Trung đâu mà đưa hắn ra đây cho tao!

Vừa nói, 2 bàn tay Khải My với những ngón tay nhọn hoắt cào cào càu Mẫn Khuê .

Cánh tay bị trầy xước, Mẫn Khuê giằng mạnh khỏi tay Khải My và chạy .

Khải My đuổi theo xô mạnh Mẫn Khuê . Cô chơi với té nhào, đầu va vào tường bất tỉnh .

o O o

Đang ẩn mình ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh, Khoa Trung nhận được tin khẩn của Tần Khương . Anh vội về Đà Lạt đưa Mẫn Khuê đi bệnh viện

thành phố chữa trị .

Bị chấn thương sọ não, Mẫn Khuê hôn mê . Sau đó cô đã tỉnh nhưng cứ ngo ngác chẳng nhớ gì .

Khoa Trung đưa Mẫn Khuê về Đà Lạt để dưỡng bệnh . Mẫn Khuê cũng chỉ còn có chỗ trung tâm cai nghiện là chốn nương thân duy nhất .

Mẫn Khuê vẫn luôn miệng hỏi:

– Anh là ai, sao lại chăm sóc em ?

– Anh là Khoa Trung . Em không nhớ anh sao ?

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

– Khoa Trung hả ? Khoa Trung nào nhỉ ?

Khoa Trung buồn lo vô cùng . Ôi! Chẳng lẽ Mẫn Khuê không nhớ gì cả sao ? Khoa Trung phải làm gì để cho Mẫn Khuê khỏe mạnh và nhớ lại mọi chuyện đây ?

Khoa Trung hy vọng là về Đà Lạt bên đồi dã quỳ và ở trung tâm cai nghiện có nhiều kỷ niệm, Mẫn Khuê sẽ nhớ những chuyện cũ . Đà Lạt gần gũi thân thương, xin giúp Mẫn Khuê bình phục trí nhớ, để cô nhận ra Khoa Trung! Buổi chiều, Khoa Trung đưa Mẫn Khuê đi dạo ngoài bờ suối . Đồi dã quỳ vàng rực lung linh trong gió .

Thấy hoa dã quỳ vàng óng ả, Mẫn Khuê thích thú reo lên:

– Ô! Hoa dã quỳ đẹp quá! Anh hái cho em nghe .

Mắt Khoa Trung vụt sáng lên mừng rỡ:

– Em biết hoa dã quỳ phải không ? Em có nhớ, anh và em từng đến bờ suối này để ngắm hoa dã quỳ không .

Mẫn Khuê ngo ngác:

– Em hay đến đây ngắm hoa dã quỳ lắm hả ?

Với tay hái 1 đóa dã quỳ ven ra ngoài bờ suối đưa cho Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn tồn bảo:

– Em và anh đều thích hoa dã quỳ . Chúng ta thường ra đây chơi .

Giọng Mẫn Khuê hờ hững:

– Thế à!

Thoáng buồn nhưng Khoa Trung không nản . Anh nhẹ nhàng cố gọi nhớ cho Mẫn Khuê:

– Anh hãy đọc cho em nghe bài thơ dã quỳ vẫn nở em rất thích .

Mẫn Khuê chú ý nghe và giục:

– Anh đọc bài thơ đi!

Khoa Trung trầm giọng đọc thiết tha:

"Lang thang trên đồi dã quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa chừ bỏ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lỡ dở .

Bao năm đời đa đoan .

Ta bây giờ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ

Gió đưa mùa hương về

Xưa ngày dài lê thê .

Lung linh đời dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi ... có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?"

Kết thúc bài thơ, Khoa Trung cất tiếng hỏi:

– Mỗi lần đọc xong câu cuối cùng, em thường nói câu gì em còn nhớ không ?

– Em nói đã quỳ nỡ cho em ...

Mẫn Khuê buột miệng nói nhanh khiến Khoa Trung mừng muốn đứng tim .

Anh nắm tay Mẫn Khuê lắc lắc:

– Đúng, em đã nói thế! Đã quỳ đang nỡ cho em nè .

Bàn tay Mẫn Khuê cầm đóa đã quỳ xòe ra:

– Đã quỳ nỡ cho em hả ? Đã quỳ đang nỡ hả anh ?

Khoa Trung gật đầu chỉ tay lên đôi đã quỳ .

– Đã quỳ nỡ đẹp quá, em thấy không ?

– Em thấy rồi!

– Em còn đọc cho anh nghe mấy câu đã quỳ của em nữa .

– Thế à ? Em đọc gì nhỉ, sao em không nhớ ?

– Không nhớ à ? Để anh đọc cho em nhớ nghe .

Khoa Trung trầm giọng đọc:

"Như nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thối thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phỏ núi

Cơn mơ mùa dăng đặc cao nguyên ...

Gió đã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi

Thối thăm thẳm xa xưa miền cổ tích ..."

Mẫn Khuê ngồi trầm tư như cố nhớ chuyện cũ nhưng sao cô không nhớ gì cả

.

Bất chợt, Mẫn Khuê hỏi Khoa Trung:

– Lúc trước em ở Đà Lạt hả ?

Khoa Trung gật nhẹ:

– Em bảo hồi nhỏ ở Đà Lạt .

– Rồi em ở đâu nữa .

– Em với ông nội ở nhà ông Khải Tân . Em chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, mẹ ông Khải Tân .

Mẫn Khuê vẫn thắc mắc hỏi:

– Sao em lại ở trung tâm cai nghiện ?

Khoa Trung cười đáp:

– Em làm việc ở đó .

Mẫn Khuê thở phào:

– Em tưởng em bị nghiện chứ .

Khoa Trung vỗ vỗ vai Mẫn Khuê:

– Đâu có! Em là cô hộ lý chăm sóc người nghiện . Tần Khương luôn khen em làm tốt công việc các bệnh nhân nam nữ đều rất mến em .

Mẫn Khuê ngây thơ hỏi:

– Thế sao em bị Khải My xô té ? Cô ấy ghét em hả ?

Khoa Trung vội trấn an Mẫn Khuê:

– Em rất dễ thương, không ai ghét em cả .

Mẫn Khuê xoay lại nhìn Khoa Trung, giọng cô rất đổi hồn nhiên:

– Dễ thương à ? Thế anh có thương em không ?

Choàng 2 tay lên vai Mẫn Khuê mắt đăm đăm nhìn cô, giọng Khoa Trung êm như lời ru:

– Có chứ! Anh thương em, yêu em từ lúc chúng ta sống dưới 1 mái nhà, chung 1 hoàn cảnh .

Môi Mẫn Khuê nở nụ cười hiền hậu:

– Lúc đó em cũng yêu anh phải không ?

Khoa Trung gật đầu với nỗi xúc động dâng tràn:

– Đúng vậy! Chúng ta yêu nhau . Anh chỉ muốn sống mãi bên em thôi .

Giọng Mẫn Khuê khắc khoải bồn chồn:

– Thế còn bây giờ thì sao hả anh ?

Ôm chặt Mẫn Khuê trong vòng tay rắn chắc, Khoa Trung hứng khởi:

– Bây giờ cũng vậy . Chúng ta vẫn mãi yêu nhau .

– Yêu nhau à ? Anh bảo là em bệnh, sức khỏe em có vấn đề phải không ?

Khoa Trung quả quyết:

– Em sẽ hồi phục, sức khỏe của em sẽ rất tốt không có gì đâu .

2 tay chống cằm, Mẫn Khuê ngồi thờ nghĩ ngợi . Trước kia thế nào nhỉ ? Sao Mẫn Khuê không nhớ gì cả vậy ?

Mẫn Khuê và Khoa Trung yêu nhau ư ? 2 người từng đi dạo quanh đồi dã quỳ này . Đồi dã quỳ vàng rực, đẹp náo nùng . Mẫn Khuê nhớ là cô đã thấy thảm quỳ ở đâu đó, xa lắm rồi ...

Trước mắt Mẫn Khuê bỗng có 1 đám mây lơ lửng bao phủ . Mẫn Khuê lại không thấy gì cả . Cô muốn xua tan mây đi mà không xua được . Mẫn Khuê tưởng chừng cô đang đi lạc trong khu rừng âm u mà không có lối ra .

Lo sợ, Mẫn Khuê hét toáng lên:

– Anh Khoa Trung cứu em! Em bị lạc rồi ...

Nhưng Khoa Trung không đến mà Khải My xuất hiện, giọng the thé cất lên:

– Mày ra khỏi nhà tao ngay . Mày cướp Khoa Trung của tao, mày hèn lắm .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Không! Không! Tôi không biết gì cả! Khoa Trung của tôi mà .

– Của tao, mày cướp! Tao giết mày!

– Đừng ...

Mẫn Khuê kinh hoàng thét lên và chạy thục mạng . Khải My đuổi theo xô cô té nhào .

2 tay ôm mặt Mẫn Khuê thần thờ nhìn vào khoảng không phía trước . Ngoài kia thảm dã quỳ vẫn rung rinh trước gió .

Thấy vẻ mặt tái mét của Mẫn Khuê, Khoa Trung lo lắng hỏi:

– Em sao vậy ? Nhớ gì rồi phải không ?

Mẫn Khuê thật tình:

– Em thấy cô Khải My làm dữ với em quá . Có phải anh với cô ấy không ?

Khoa Trung chưa xót kể:

– Anh không yêu Khải My . 1 cuộc hôn nhân gượng ép như trò đùa mà anh là kẻ bị lừa .

Mẫn Khuê nhăn mặt:

– Anh nói khó hiểu quá .

Khoa Trung chép miệng than thở:

– Chính anh còn không hiểu được sự sắp đặt của họ với bản thân anh .

– Tại sao lại để cho họ sắp đặt ?

– Anh không bao giờ thụ động để họ sắp đặt . Nhưng anh đã bị sa vào 1 thủ đoạn .

Thật tình Khoa Trung không muốn nhắc đến chuyện với oái ăm này .

Nhưng nếu điều này làm cho Mẫn Khuê có khả năng nhớ chuyện cũ thì anh cũng sẵn sàng kể lại .

Mẫn Khuê lẩm bẩm như nói với chính mình:

– Vậy là anh với Khải My ...

Khoa Trung không nói gì . Mẫn Khuê lại hỏi:

– Anh ở đâu ? Anh có làm việc ở trung tâm cai nghiện như em không ?

Khoa Trung đáp khẽ khàng:

– Anh làm việc ở bệnh viện tư Hồng Ân ở Sài Gòn .

– Cô Khải My nghiện ma túy bị đưa lên trung tâm cai nghiện à ?

– Đúng vậy!

– Tại sao Khải My nghiện ma túy ?

Lúc nào Mẫn Khuê cũng thắc mắc . Trong đầu cô ta là 1 chuỗi thắc mắc .

Khoa Trung nhẹ nhàng phân tích cho cô rõ .

– Khải My là người mẫu thời trang được ngưỡng mộ, cô ấy sống phóng túng lắm, ăn chơi, hưởng thụ đủ thứ . Anh đâu nghĩ là cô ta sa vào ma túy .

– Anh không hay cô ấy sử dụng ma túy sao ?

– Không! Lúc đó anh đã rời khỏi nhà cô ta .

– Anh đi đâu ?

– Anh nấu nướng và làm việc ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh .

– Anh đi không có trở về sao ?

– Không!

– Thảo nào anh không biết .

Khoa Trung chép môi vẻ tiếc rẻ:

– Khải My ăn chơi trụy lạc, nên dễ sa ngã vào con đường nghiện ngập ma túy .

Chợt nhớ, Mẫn Khuê nói với vẻ tự tin:

– Anh Tần Khương bảo người nghiện sẽ cai được và chữa khỏi bệnh .

Với điều kiện là phải có ý chí và kiên trì cai nghiện .

Mẫn Khuê trầm giọng:

– Em muốn chăm sóc cho Khải My cai nghiện giúp cô ta bình phục .

Khoa Trung buột miệng khen:

– Ý định và việc làm của em rất tốt .

Bỗng dưng, Mẫn Khuê lắc đầu thật nhanh:

– Nhưng em không chăm sóc Khải My nữa đâu . Cô ta hung hăng dữ tợn giống mấy người bệnh tâm thần quá .

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Anh Tần Khương sẽ nhờ người khác chăm sóc Khải My .

– Liệu cô ta có hung dữ đánh người không ?

– Không đâu!

- Anh chắc chứ ? Bảo người nào chăm sóc Khải My coi chừng!
- Có lẽ Khải My bị căng thẳng thần kinh nên có lúc cô bất ổn không làm chủ được mình .
- Bởi vậy em mới sợ .

Khoa Trung vỗ vỗ vai Mẫn Khuê, trấn an cô:

- Không sao đâu! Chắc chắn cô ấy sẽ được chữa khỏi .
- Hy vọng được như thế .

Khoa Trung thở ra . Bỗng dung 2 cô gái cùng lâm vào tình cảm trở trêu .

Mẫn Khuê bị xô té chấn thương, trí nhớ cô bỗng bênh như sương giăng .

Sương mờ hồ huyền hoặc . Khải My nghiện ma túy và tâm thần bất ổn .

Khải My phải chuốc lấy hậu quả việc cô làm . Còn Mẫn Khuê nào có tội tình gì ? Khoa Trung nao lòng khi nghĩ đến Mẫn Khuê .

Mong rằng trí nhớ của Mẫn Khuê sẽ hồi phục . Mẫn Khuê ở hiền xin điều lành đến với cô .

o O o

Khoa Trung chu đáo chăm sóc tinh thần và thể chất của Mẫn Khuê . Anh rất kiên trì trò chuyện với Mẫn Khuê chỉ mong sao cô nhớ lại tất cả .

Chiều chiều, Khoa Trung đưa Mẫn Khuê đi dạo để tạo niềm vui cho cô . Đồi dã quỳ rất đồi thân thương nên Mẫn Khuê cứ trầm ngâm nghĩ ngợi .

Cô nhớ gì ở đồi dã quỳ ? Có nhớ bài thơ mà Khoa Trung đã đọc cho nghe ?

Có nhớ bức tranh anh đã vẽ Mẫn Khuê trên đồi dã quỳ .

Khoa Trung tiếp tục vẽ bức tranh Mẫn Khuê ngồi tư lự bên đồi quỳ .

Mẫn Khuê chợt hỏi:

- Anh vẽ tranh nữa à ?

Khoa Trung gật đầu:

- Anh vẽ tranh phong cảnh . Vẽ em ngồi bên dã quỳ nữa, có thích không ?
- Thích lắm, anh vẽ đi!

Khoa Trung bảo Mẫn Khuê ngồi yên, anh cầm cọ, hý hoáy vẽ Mẫn Khuê ngồi e ấp bên thảm dã quỳ . Hy vọng bức tranh sẽ làm thức dậy vùng ký ức đang ngủ quên của Mẫn Khuê .

Ngồi 1 lúc, Mẫn Khuê cầm đóa dã quỳ đưa lên môi hôn . Khoa Trung ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt Mẫn Khuê rạng rỡ bên đóa lan . Dã quỳ đẹp hay chính em đẹp .

– Xong chưa anh ?

Mẫn Khuê cất tiếng hỏi, Khoa Trung mỉm cười đáp:

– Gần xong rồi . Em ngồi chút nữa nhé!

Mẫn Khuê gật đầu:

– Em sẵn sàng ngồi đây luôn cho anh vẽ xong bức tranh .

– Anh không bắt em ngồi luôn đâu, mỏi lắm . Xong rồi em có thể tung tăng chạy nhảy trên đồi dã quỳ .

– Em thích nằm ngủ luôn trên đồi dã quỳ .

– Ý kiến hay đó! Giống như nàng công chúa ngủ trong rừng, chờ hoàng tử đến đánh thức .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Không có hoàng tử nào đâu .

– Anh là hoàng tử nè .

Đưa mắt ngắm nhìn Khoa Trung, Mẫn Khuê nhận định:

– Anh không giống hoàng tử chút nào ?

Mẫn Khuê đưa tay làm điệu bộ miêu tả:

– Hoàng tử phải mặc xiêm y rực rỡ cưỡi ngựa nữa .

– Anh xuống kia mượn con ngựa cưỡi nhé .

– Ngựa nhà của hoàng tử chứ đâu có mượn .

– Vậy em muốn có 1 vị hoàng tử ung dung cưỡi ngựa đến đánh thức em dậy phải không ? Ngủ đi sẽ có!

Vội vã đưa bàn tay nắm lấy tay Khoa Trung, Mẫn Khuê vội lắc đầu:

– Em không ngủ đâu . Em sợ ?

– Em sợ gì ?

– Rủi em ngủ, anh biến mất .

Khoa Trung nói nhanh cho Mẫn Khuê yên lòng:

– Anh không biến đâu . Anh ở đây với em luôn để vỗ chân dung em .

Mẫn Khuê chợt hỏi:

– Rồi anh sẽ về với Khải My phải không ?

– Không có đâu!

– Cô ta là vợ anh mà .

Khoa Trung ngồi thừ ra nghĩ ngợi . Tại sao cuộc đời anh có những vướng víu phức tạp thế này ? Khải My là vợ của anh ư ? Anh chỉ muốn quên chuyện phũ phàng này, thế mà Mẫn Khuê lại nhắc đến .

Chắc chắn rồi đây Khoa Trung phải có 1 cuộc trò chuyện dứt khoát với Khải My . Cô ta đã tuyên bố thẳng thừng anh chỉ là anh chồng hờ . Thật cay cú và đáng nguyên rủa khi cô đã có thai với Phong Đình, mà dám bảo là của Khoa Trung, bắt anh phải có trách nhiệm với cô . Khoa Trung hận mình hận người .

Mọi chuyện xin chìm vào dĩ vãng xin được lãng quên ...

Mẫn Khuê nhìn Khoa Trung với ánh mắt xa xăm:

– Anh hỏi Tần Khương, cô Khải My cai nghiện được chưa hãy rước cô ấy về nhà đi .

Mặt Khoa Trung tối sầm lại:

– Anh không thể rước Khải My về nhà được .

– Cô ấy là vợ anh mà .

– Anh không có người vợ như thế .

– Anh cưới Khải My rồi đám cưới lớn lắm phải không ?

Khoa Trung lắc đầu:

– Chuyện đó đã qua rồi . Giờ đây anh chỉ có em thôi . Anh đang rước em về nhà .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Nhà em ở trung tâm cai nghiện . Anh hãy rước Khải My đi đi!

Khoa Trung muốn chọc Mẫn Khuê:

– Đi là anh biến mất luôn đó .

Mẫn Khuê thờ ơ đáp:

– Anh cứ biến mất đi . Thành ma cũng được .

Mặt Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê thoáng ngỡ ngàng:

– Em vừa bảo sợ anh biến mất mà ?

– Nhưng anh là của Khải My, em không giành đâu, mang tiếng xấu .

Khoa Trung đặt tay lên vai Mẫn Khuê:

– Em không giành của ai cả . Anh yêu em, chúng ta sẽ là của nhau .

– Còn Khải My ?

– Cô ấy sẽ về nhà .

– Đưa cô ấy đi ngay đi!

– Để anh nói với Tần Khương .

Tình hình của Mẫn Khuê vẫn không tiến triển nhiều, cô chỉ nhớ chút ít với những cái tên khi được nhắc đến . Bức tranh Khoa Trung vẽ xong, Mẫn Khuê chỉ khen đẹp mà không có ấn tượng gì về bức tranh cũ .

Lúc thì cô bảo Khoa Trung đưa Khải My đi, lúc thì bảo:

– Anh Khoa Trung đừng đi, hãy ở đây với em! Anh đi rồi em sống với ai ?

Khoa Trung bày tỏ sự lo lắng với Tần Khương thì Tần Khương bảo:

– Không sao đâu! Tinh thần của Mẫn Khuê rất ổn . Cô ấy cần được sống nơi yên tĩnh không khí trong lành thiên nhiên tươi đẹp, môi trường thích hợp .

Đà Lạt là rất thích hợp với sức khỏe của Mẫn Khuê .

- Nhưng tao cứ lo .
- Mà yên tâm, sức khỏe của Mẫn Khuê đâu có vấn đề gì .
- Mẫn Khuê không nhớ gì về chuyện cũ .
- Mà kiên trì gọi nhớ cho Mẫn Khuê thì cô ấy sẽ hồi phục .
- Mà bảo tao hy vọng hả ?
- Cứ hy vọng . Theo tao, mà nên nhắc những lúc mà với Mẫn Khuê sống ở nhà Khải My . 2 người đã làm những việc gì, có thể Mẫn Khuê sẽ nhớ lại .

Khoa Trung gật đầu:

- Tao sẽ cố gắng làm đủ mọi cách .

Tần Khương mỉm cười:

- Hiện tại không nhớ gì nhưng Mẫn Khuê vẫn chấp nhận mà chứ đâu có chối bỏ . Dấu hiệu đáng mừng đó .
- Ừ thì đáng mừng .

o O o

Vừa đưa Mẫn Khuê về trung tâm sau những giây phút dạo chơi thư giãn, Khoa Trung gặp ngay ông Khải Tân .

Mặt ông nặng nề u ám khi thấy Mẫn Khuê đi kế bên Khoa Trung .

Khoa Trung nhũn nhặn chào ông Khải Tân:

- Ba mới lên .

Giọng ông Khải Tân khô đanh lại:

- Cậu có biết tôi lên đây chờ đợi cậu bao lâu rồi không ? Hừ! Vậy mà cậu nhõn nhõn đưa con nhỏ này đi chơi .

Khoa Trung phân trần:

- Mẫn Khuê bị bệnh .

Ông Khải Tân cau kinh:

- Còn Khải My thì sao ? Nó cai nghiện ở đây mà cậu có lo lắng chăm sóc cho nó đâu .

– Tôi vẫn lo cho Khải My .

– Hay nhỉ ? Cậu 1 mình lo cho 2 đứa con gái .

Nghe ông Khải Tân quát tháo to tiếng với Khoa Trung, Mẫn Khuê ngo ngác hỏi:

– Ai vậy anh ? Sao la lớn vậy ?

Ông Khải Tân quát mắt nhìn Mẫn Khuê, nói như hét:

– Mà mày không nhận ra tao à ? Trước đây mày kính cẩn lễ phép với tao lắm, sao bây giờ không chào ?

Khoa Trung nài nỉ:

– Xin ba nói nhỏ lại, đừng làm Mẫn Khuê hoảng sợ .

– Tao làm gì mà nó hoảng sợ .

Rồi ông bắt bẻ Mẫn Khuê:

– Tại sao nó không chịu chào tao chứ ?

Ông Khải Tân nhìn xoáy vào Mẫn Khuê:

– Không nhận ra tao à ? Đừng có bịa đặt! Nó và ông nội nó sống ở nhà tao bao nhiêu năm trời mà .

Chợt ông nắm chặt cánh tay Mẫn Khuê làm cô hoảng sợ lùi lại:

– Mày không nhận ra tao à ? Nói đi, có phải mày sợ không ? Làm vậy mà sao không sợ cho được!

Mẫn Khuê lắp bắp:

– Tôi đâu có ... làm gì vậy đâu ?

Mặt ông Khải Tân lạnh như tảng băng:

– Mày quyến rũ Khoa Trung chồng của con gái tao . Mày làm cho nó nghiện ngập ma túy khổ sở kia kìa .

Bực dọc, Khoa Trung phân trần với ông Khải Tân:

– Ba đừng đổ thừa Mẫn Khuê! Mọi việc Khải My làm đều do cô ấy gây ra .

Ông Khải Tân gắt gỏng:

– Mày bệnh nó à ? Mày cũng có tình ý với nó mà bỏ Khải My phải không ?

Bao cay đắng chất chứa trong lòng, Khoa Trung được dịp tuôn ra:

– Tôi yêu Mẫn Khuê . Ông và Khải My cố tình sắp đặt để tôi phải cưới cô ấy . Tôi là thằng ngu mới tưởng Khải My có thai với tôi . Chính cô ấy thừa nhận là của Phong Đình . Các người ác độc tạo ra 1 cuộc hôn nhân gượng ép . Khải My còn tìm cách đuổi ông cháu Mẫn Khuê, ông có biết điều đó không ?

Ông Khải Tân buông giọng thản nhiên:

– Nó làm vậy để trừ hậu quả, để bảo vệ hạnh phúc .

Khoa Trung rít giọng:

– Hạnh phúc chỉ có được bằng sự chân thật chứ không phải bằng thủ đoạn .

Ông Khải Tân vặn lại Khoa Trung:

– Mày nói cha con tao thủ đoạn à ?

– Điều đó thì ông biết quá rõ .

Ông Khải Tân cao giọng trấn áp Khoa Trung:

– Không nói lời thôi gì nữa . Mày hãy cắt đứt với con Mẫn Khuê ngay và hãy lo chạy chữa cho Khải My .

Khoa Trung lắc đầu đáp bằng giọng cứng cỏi:

– Ông không thể bắt tôi cắt đứt tình yêu của tôi với Mẫn Khuê .

Ông Khải Tân giơ tay lên sừng sộ:

– Mày dám nói với tao như thế à ? Tao đã đổ tiền ra tổ chức đám cưới rình rang cho mày .

– Tại ông ép buộc tôi .

– Mày thật là ngang bướng! Tao mở phòng viện tư để mày làm giám đốc, mày bỏ đi để tụi nó hại tao .

Khoa Trung tức khí kêu lên:

– Những việc ông giúp tôi, tôi biết ơn . Nhưng sự thật là ông đã lợi dụng tôi

để kinh doanh trục lợi .

Ông Khải Tân chồm tới bấu vào vai Khoa Trung:

– Mày nói cái quái gì vậy ?

Mẫn Khuê sợ hãi kêu lên:

– Buông ra! Buông ra! Đừng xô ...

Thấy Mẫn Khuê hốt hoảng, Khoa Trung ôm chầm lấy cô trấn an:

– Không có sao đâu, em đừng sợ!

Rồi anh quay sang ông Khải Tân:

– Ông khai thác bằng bác sĩ của tôi . Giao cho tôi làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân chỉ là danh nghĩa để ông kiếm tiền . Mỗi lần tôi miễn phí cho bệnh nhân nghèo hay làm công tác từ thiện đều bị Khải My đay nghiến, làm như tôi phá tài sản của ông không bằng .

Ông Khải Tân nạt ngang:

– Thôi, mày đừng kiếm chuyện nữa! Tao hỏi mày có chịu cắt đứt với con nhỏ đó không ?

Khoa Trung khẳng khái đáp:

– Không! Tôi yêu Mẫn Khuê .

– Nó là con nhỏ ở, mày có biết không ?

– Điều đó không quan trọng với tôi .

Ông Khải Tân cao giọng ra lệnh:

– Mày hãy chấm dứt mối quan hệ bất chính này ngay và lo cho Khải My .

– Tôi vẫn cố gắng chạy chữa cho Khải My cai nghiện tốt và mau chóng lành bệnh .

– Mày hãy đưa vợ mày về Sài Gòn ngay, ở đó không thiếu trung tâm cai nghiện .

Khoa Trung khí khái:

– Khải My không phải là vợ tôi .

Ông Khải Tân tức tối lớn tiếng:

- Nhưng mày đã cưới Khải My rồi .
- Do ông tổ chức sắp đặt chứ không phải tôi .

Ông Khải Tân giận dữ dần giọng:

- Tao tổ chức đám cưới tốn hao bao nhiêu thứ . Mày hãy bồi thường toàn bộ chi phí đó cho tao .

Khoa Trung đáp nhanh không do dự:

- Được . Tôi sẽ bồi hoàn toàn bộ chi phí cho ông .

Mắt ông Khải Tân nhìn Khoa Trung từ đầu đến chân như nhìn 1 hành tinh lạ . Ông cất giọng khinh bỉ .

- Mày mà có tiền bồi thường ? 1 xu dính túi không có .
- Miễn sao tôi có tiền bồi hoàn cho ông thôi .
- Hay nhi! Mày định ăn trộm hả ?

Khoa Trung nóng mũi:

- Ông không được xúc phạm đến tôi!

Hiện tại chưa có tiền nhưng Khoa Trung nhất định sẽ bán hết các bức tranh anh vẽ để trả cho ông Khải Tân . Tàn Khương cứ bảo triển lãm tranh hoài mà anh chưa có dịp .

Vì tự do hạnh phúc với Mẫn Khuê, Khoa Trung sẵn sàng bán những bức tranh . Công sức lao động tinh thần và niềm say mê hứng thú của anh . Anh chỉ giữ lại bức tranh đã quỳ để tặng Mẫn Khuê .

Sợ ông Khải Tân không tin tưởng, 1 lần nữa, Khoa Trung khẳng định:

- Ông yên tâm, tôi hứa là sẽ hoàn trả đủ cho ông, nhưng ông phải cho tôi 1 thời gian .
- Được .
- Còn điều này nữa ...
- Điều gì nữa, nói luôn đi .

- Ông hãy để tôi yên với tình yêu của tôi .
- Mà nói vậy là sao ?
- Giữa tôi và Khải My không có tình yêu . Chờ cô ấy cai nghiện xong bình phục hẳn, tôi sẽ làm thủ tục ly dị .

Ông Khải Tân cao giọng:

- Mà dám!

Khoa Trung giải thích:

- Tôi và Khải My không thể kéo dài cuộc sống tạm bợ đó . Ông thừa biết tôi đã bỏ đi vì lý do gì rồi .

Ông Khải Tân nghiêng răng:

- Mà đòi ly dị à ? Không thể được!
- 1 cuộc hôn nhân gượng ép không tình yêu không thể kéo dài làm gì ?
- Mà làm thế thì còn gì danh dự của tao và Khải My .
- Điều này không phải do tôi . Chính Khải My đã tiêm chích ma túy bị bắt, báo đã đăng rồi .

Ông Khải Tân nóng nảy gất lên:

- Mà đã lợi dụng vào hoàn cảnh của Khải My .

Khoa Trung phân bua:

- Tôi đã rời khỏi nhà ông từ lâu .
- Chính mà làm cho Khải My sa vào con đường nghiện ngập ma túy ?
- Tại Khải My thì đúng hơn . Cô ta ăn chơi phóng túng thì tất yếu dẫn đến nghiện ngập . Ông phải trách cô ta và gã ca sĩ Phong Đình kia .
- Mà đừng nhắc thằng ca sĩ đó với tao!
- Ông thừa biết Khải My cặp bồ với Phong Đình .
- Nhưng mà đã cưới Khải My . Mà phải biết cắt đứt mối quan hệ của nó với Phong Đình chứ .

Khoa Trung hừ giọng:

– Tôi không yêu Khải My . Tôi không cần biết cô ta quan hệ với ai .

Giọng ông Khải Tân đầy vẻ trách cứ:

– Mày không quan tâm đến Khải My, bởi vậy nó mới sa vào tình cảnh .

– Ông đừng đổ thừa tôi! Ông chưa nghe Khải My miệt thị tôi đến thế nào đâu .

Nói xong, Khoa Trung đồng dặc tuyên bố:

– Tôi và Khải My sẽ ly dị và chấm dứt tất cả .

Mọi việc không như ý muốn, ông Khải Tân tức tối khôn cùng . Ông ngỡ là sẽ cho Khoa Trung 1 trận . Nào ngờ ...

Ông cố chút hy vọng hỏi lại:

– Mày nhất định không trở về với Khải My và trở về làm giám đốc bệnh viện Hồng Ân ?

Khoa Trung quả quyết:

– Tôi đã nói rồi, xin ông hiểu cho .

– Được! Mày bồi hoàn chi phí đám cưới cho tao!

– Tôi đã đồng ý .

– Mày hãy trả ngay cho tao .

– Ông đã đồng ý gia hạn thời gian cho tôi .

– Tao chỉ cho mày 1 tháng thôi . Quá hạn, tao sẽ thừa mày về tội lừa gạt .

Trước lời lẽ hăm dọa vô lý của ông Khải Tân, Khoa Trung nóng mũi gằn lại:

– Giữa tôi và ông không biết ai lừa gạt ai đây ?

Ông Khải Tân cáu kỉnh:

– Mày đừng có lừa chọc tức tao nữa . Mày phải lo cho Khải My, nếu không thì không yên với tao đâu .

Trước khi ra về, ông Khải Tân còn ném cho Khoa Trung cái nhìn hằn học và sự quát tháo nặng nề .

o O o

Thấy nét mặt xuôi xị của Khoa Trung, Tần Khương vỗ vai bạn an ủi:

– Thôi, đừng có nặng nề khó thở nữa, ráng mà lãnh trách nhiệm lo cho 2 người phụ nữ .

Khoa Trung nhăn mặt than van:

– Tự dung phải lãnh trách nhiệm lo cho 2 người bệnh .

Tần Khương pha trò:

– Ai bảo mày đào hoa . Người ta chỉ 1 là đủ phát mệt rồi, mà mày đeo bông tới 2 .

Khoa Trung kêu ca:

– Cái thằng! Tao có muốn thế đâu . Tự dung bị trói buộc với Khải My .

– Còn người mày muốn trói buộc lại không được phải không ?

– Tao nhất định sẽ cưới Mẫn Khuê, không để mất cơ hội nữa .

Tần Khương động viên:

– Tao ủng hộ mày . Tình trạng sức khỏe của Mẫn Khuê ổn định tốt, không có gì đáng lo .

– Tao lo là lo cho Khải My . Chỉ cần cô ấy cai nghiện xong, sức khỏe bình phục là tao làm thủ tục ly dị ngay .

Tần Khương phân vân:

– Biết Khải My có đồng ý không ?

Khoa Trung cất giọng cương quyết:

– Không đồng ý cũng không được, tao nhất quyết rồi . Lúc trước nhu nhược vì nghĩ đến cái thai . Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ, cô ta làm cho tao tức ói máu ra được .

Tần Khương siết tay bạn:

– Thôi, chuyện cũ qua rồi, hãy nghĩ đến chuyện sắp tới đi!

Khoa Trung gật đầu:

– Trước mắt là mày giúp tao mở phòng triển lãm để bán tranh lấy tiền bồi

hoàn cho ông Khải Tân .

Tần Khương hậm hực:

– Ông ấy đòi tiền mày vô lý thật . Không thể bồi hoàn cho ông ta được!

Khoa Trung nhăn trán:

– Tao chỉ muốn được yên thân, mày ơi .

– Yên thân đâu có nghĩa là bồi hoàn tiền cho ông ta . Mày đâu có vay, tự ông ta bỏ ra mà .

– Nếu họ đồng ý ly dị thì tao sẽ bồi hoàn .

Tần Khương chép miệng:

– Tao khổ sở cho tình yêu của mày quá .

Khoa Trung nói với vẻ tự tin:

– Tao sẽ vượt qua tất cả để đến với Mẫn Khuê .

– Mẫn Khuê là cô gái tốt . Cô ấy yêu mày tha thiết . Mày có biết lúc hay tin mày cưới Khải My, cô ấy đau khổ đến thế nào không ?

Khoa Trung gật đầu:

– Tao biết điều đó . Tao muốn xóa hết nỗi đau và đem hạnh phúc đến cho Mẫn Khuê .

Tần Khương vui vẻ:

– Tao chúc mày đạt được ước muốn .

– Ước mơ hạnh phúc của tao còn ở phía trước . Hiện giờ tao vẫn còn lo bao nhiêu thứ .

– Trước mắt là mày lo chăm sóc sức khỏe cho Khải My, động viên cô ấy cai nghiện tốt .

Mắt mày Khoa Trung nhăn nhó:

– Tao khổ sở khi phải nói những lời ngọt dịu động viên Khải My .

Tần Khương bật cười:

– Mày nên nhớ bác sĩ phải luôn an ủi động viên bệnh nhân .

– Nhưng thà tao nói với người khác chứ phải dịu ngọt với Khải My tao khó chịu lắm .

– Chẳng lẽ mày gây sự với Khải My như thế thì làm sao chăm sóc sức khỏe cô ấy .

Khoa Trung ôm đầu rên rỉ:

– Nói thế chứ tao đã hứa với ông ấy sẽ chăm sóc Khải My thì tao phải làm tròn trách nhiệm .

Tần Khương căn dặn:

– Mày nhớ đừng để Mẫn Khuê vào phòng Khải My nhé . Cô ấy đã có ấn tượng và không muốn gặp Khải My . Đừng để 2 người gặp nhau .

Khoa Trung gật nhẹ:

– Tao biết . Khải My luôn thành kiến với Mẫn Khuê . Vì vậy mà cô ta mới hành hung Mẫn Khuê .

– Tốt nhất là đừng để họ tiếp xúc nhau .

Khoa Trung đứng lên nói với Tần Khương .

– Hiện giờ Khải My đã ngủ . Tao đưa Mẫn Khuê đi dạo chơi . Mày trông chừng chút nhé .

Tần Khương ca cẩm:

– Lại giao trách nhiệm cho tôi sao ông ?

– Mày là bác sĩ trưởng khoa, coi chung mọi mặt mà .

– Cái thằng ...

Tần Khương kêu lên thì Khoa Trung đã phóng ra ngoài rồi .

Khoa Trung gõ cửa phòng Mẫn Khuê . Thấy cô đang ngồi tư lự mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, anh gọi nhỏ .

– Mẫn Khuê làm gì đó ? Chúng ta ra ngoài đi dạo nhé!

Mẫn Khuê quay lại, mừng rỡ khi thấy Khoa Trung:

– Đi dạo hả anh ? Có lên đồi dã quỳ không ?

– Em thích thì chúng ta lên đồi dã quỳ chơi .

Mẫn Khuê bước ra khỏi phòng cất tiếng hỏi Khoa Trung:

– Dã quỳ còn nở không anh ?

– Còn . Dã quỳ lúc nào cũng nở vàng rực cho em .

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

– Dã quỳ nở cho em .

2 người bước thong thả bên nhau . Chiều gần xuống . Trời Đà Lạt vẫn còn hửng chút nắng vàng hanh .

Hàng thông xanh mượt rì rào trong gió . Con suối nhỏ hiện ra bên đồi dã quỳ vàng ngút mắt .

Mẫn Khuê ngồi sà xuống bên thảm dã quỳ, đưa tay với hái đoá hoa .

Khoa Trung vội bảo:

– Để anh hái cho!

Cầm đoá dã quỳ, ánh mắt Mẫn Khuê đắm chiều nhìn lên bầu trời mênh mông . Cô bỗng quay hỏi Khoa Trung:

– Ông khách hôm qua là ai mà la hét anh dữ vậy ?

– Là ông Khải Tân ba của Khải My . Em không nhớ ông ấy sao ?

Mẫn Khuê lẩm bẩm:

– Ba của Khải My là ai ? Ông ấy lên đây thăm Khải My phải không ?

– Ừ . Thăm Khải My .

– Có rước Khải My đi không ?

– Ông ấy sẽ rước Khải My về .

Mẫn Khuê lo lắng hỏi:

– Anh có về cùng với họ không ?

Khoa Trung lắc đầu đáp cho Mẫn Khuê yên lòng:

– Anh không về, anh ở đây với em .

Ánh mắt trong veo của Mẫn Khuê nhìn vào mắt Khoa Trung hỏi dồn dập:

– Anh nói thật à ? Anh không về với Khải My sao ? Cô ấy có chịu không ?

Đặt tay lên vai Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn tồn giải thích:

– Anh giải quyết dứt khoát với Khải My . Anh và cô ta không có quan hệ gì cả . Anh sẽ ở đây mãi với em .

Mẫn Khuê suy luận:

– Ông ấy không chịu nên mới la hét anh phải không ?

Khoa Trung lắc đầu:

– Không phải vậy đâu!

– Chứ ông ấy la chuyện gì ? Lại còn phàn nàn em nữa .

– Tại em không nhớ ông ấy nên ông ấy khó chịu thôi, chẳng phải là đâu .

– Em không nhớ ông ấy nổi .

– Ông chủ cũ của em với anh đó . Ông ấy là con bà Trâm Anh mà hàng ngày em chăm sóc, còn anh khám bệnh cho bà .

Khoa Trung nhắc nhở để cố gợi nhớ cho Mẫn Khuê . Cô hỏi lại:

– Bà Trâm Anh có hay la như ông chủ không ?

– Bà bị bệnh nên tính tình cũng gắt gỏng lắm .

– Chắc cô Khải My giống bà ?

Khoa Trung phì cười:

– Thì con giống cha, cháu giống bà nội .

Rồi anh hỏi lại Mẫn Khuê:

– Còn em giống ai có biết không ?

Mẫn Khuê hồn nhiên trả lời:

– Em giống ông nội .

Khoa Trung mừng rỡ reo lên:

– Ôi! Em nhớ ra rồi phải không ? Em với ông nội sống ở nhà ông Khải Tân .

Mẫn Khuê hỏi khẽ khàng:

– Em chăm sóc sức khỏe cho bà Trâm Anh, còn ông nội làm gì nhỉ ?

- Em nhớ ông nội làm gì ?
- Chắc ông làm vườn, trồng cây kiểng .
- Đúng rồi đó . Ông em chăm sóc hoa kiểng .
- Sao không ở đó làm nữa ?
- Khải My không đồng ý .
- Em nhớ rồi . Cô ta đuổi 2 ông cháu đi . Về Đà Lạt, ông em bị bệnh .

Khoa Trung thoáng mừng vì Mẫn Khuê từ từ nhớ các sự việc .

Giọng anh trầm ấm ngâm nga:

"Linh linh đôi dĩa quỳ .

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi có hay ?

Dĩa quỳ nở cho ai ?"

Dĩa quỳ vẫn nở mãi lung linh cùng đôi thông xanh nghiêng bóng .

o O o

Trong khi Mẫn Khuê có dấu hiệu đáng mừng vì cô từ từ nhớ ra từng sự việc thì Khải My có điều đáng lo .

Khải My buồn bã ít nói có vẻ trầm cảm . Khoa Trung khám bệnh và động viên cô uống thuốc:

- Cô ráng uống thuốc cho chóng khỏi rồi về nhà .

Khải My cười cay đắng:

- Tôi không muốn về đâu cả .
- Sao thế ? Khỏe mạnh thì phải về nhà chứ ?
- Làm như anh lo cho tôi dữ .

Khoa Trung nhăn mặt:

- Tôi chỉ mong cô cai nghiện tốt và bình phục sức khỏe . Thầy thuốc nào cũng thế thôi .

Nhìn Khoa Trung chòng chọc, Khải My cười khẩy bất bẻ:

– Anh lo cho tôi chỉ vì anh là thầy thuốc ?

Khoa Trung hỏi lại:

– Cô còn đòi hỏi gì hơn nữa ?

Khải My ngạo nghễ đáp:

– Tôi muốn anh phải chấm dứt với con Mẫn Khuê . Hãy đuổi nó ra khỏi đây và 1 mình anh lo cho tôi .

Dù bực tức nhưng Khoa Trung cố dịu giọng:

– Cô không nên nói thế!

Khải My lồng lên, quắc mắt nhìn Khoa Trung:

– Tôi nói không phải sao ? Anh bỏ tôi, lén lút lên đây với nó . Thế mà nó chối đây đẩy .

Khoa Trung cau mặt:

– Cô nói năng phải lựa lời!

– Tôi nói thế đó, anh sợ à ? Anh đã bị nó quyến rũ rồi . 2 người hẹn hò nhau là việc ở đây . Hừ! Tình tự chứ làm việc gì .

– Tôi nói cho cô biết là tôi làm việc ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh chứ không phải ở đây .

Khải My vẫn không tin:

– Thế sao anh lại ở đây .

– Vì Mẫn Khuê bị cô xô té cần thương nên tôi đến đây chăm sóc .

Khải My xỉ ngón tay vào trán Khoa Trung:

– Vậy là đã rõ! Anh đừng hòng chối cãi .

Khoa Trung tức khí nói nhanh:

– Tôi không chối cãi . Đúng, tôi đã yêu Mẫn Khuê . Chúng tôi sẽ sống bên nhau .

– Anh dám nói thế à ?

– Giữa tôi và cô không có gì cả .

Chợt nhớ phải dịu ngọt khi chăm sóc Khải My để cô mau lành bệnh, nên Khoa Trung đề nén cơn giận để khỏi gây sự .

Mấy ngày liên tiếp, Khoa Trung lo chăm sóc Khải My, anh phát hiện nhiều dấu hiệu lạ ở Khải My . Cô bị bệnh ngoài da, rồi viêm phổi nặng, sốt cao, cô bị đi tiêu chảy kéo dài .

Khải My ngày càng tiêu tụy, cô nói với Khoa Trung:

– Hãy đưa tôi về Sài Gòn đi, ba tôi có bệnh viện tư . Ở đây các người chẳng trị được gì cả .

Khoa Trung gật đầu:

– Để tôi bảo Tần Khương khám bệnh cho cô!

Khải My gất lên:

– Khỏi khám gì cả!

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, Tần Khương đưa ca sĩ Phong Đình đến:

– Có người đến thăm cô đây .

Khoa Trung lịch sự bước đi ra ngoài cùng Tần Khương . 2 người trao đổi nhau về tình trạng của Khải My .

Còn lại Phong Đình và Khải My trong phòng, anh hỏi nhanh:

– Em khỏe chứ ?

Khải My xẵng giọng trách móc:

– Anh đợi tôi sắp chết mới đến thăm phải không ?

Phong Đình nhăn mặt:

– Khô quá! Em phải thông cảm . Anh bận công việc làm ăn .

Khải My chì chiết:

– Anh đi hú hí với con ả Đan Huệ thì có ?

Nhìn cô người mẫu xinh đẹp mỹ miều ngày nào, giờ hốc hác bơ phờ trên giường bệnh, Phong Đình lắc đầu ngao ngán . Anh còn nghĩ chút tình mà

đến thăm Khải My .

Phong Đình nhẹ giọng động viên:

– Em đừng nói nhiều . Hãy ráng điều trị cho hết bệnh rồi về .

Khải My bấu víu vào Phong Đình:

– Anh hãy đưa em về Sài Gòn đi Phong Đình!

Phong Đình buông giọng thẳng thừng:

– Anh chỉ ghé thăm em thôi . Còn việc của em thì gia đình em lo!

Khải My vẫn nắm chặt Phong Đình như sợ anh biến mất:

– Đừng bỏ em mà Phong Đình! Hãy đưa em về Sài Gòn!

Phong Đình nói nhanh:

– Chúng ta hãy chia tay nhau . Tôi đã có Đan Huệ rồi .

Anh mở ví lấy tiền đưa cho Khải My:

– Tôi tặng em 1 ngàn đô để trị bệnh .

Khải My lắc đầu:

– Không! Không! Em không cần tiền của anh!

– Em cần phải có tiền để lo chi phí chữa bệnh . Thôi, anh về đây .

Phong Đình đến vội vã và đi vội vã . Dường như anh sợ níu kéo của Khải My hay là anh muốn trốn chạy 1 điều gì .

Phong Đình bỏ đi . Khải My hụt hẫng chơi vơi .

Phong Đình thật sự lìa bỏ cô . Anh tuyên bố thẳng thừng chia tay Khải My và cặp bồ với Đan Huệ . Còn Khoa Trung thì nói không có gì với Khải My cả, anh chỉ yêu Mẫn Khuê .

Khải My chỉ là kẻ bị lãng quên bị vứt bỏ .

Người mẫu Khải My bị ruồng bỏ thảm hại thế này sao ? Tức giận, đau buồn, tuyệt vọng, Khải My chẳng biết làm gì . Cô la hét, đập phá cho hả . Nhưng có gì để đập phá ? Khải My ném mền gối văng tung tóe, rồi ngồi thõ ra, mệt rũ rời .

Trong phút chốc, Khải My không còn thiết tha gì đến cuộc sống nữa . Cô sẽ chết .

Nước uống hết 1 vốc thuốc đang nắm trong tay .

Trò chuyện với Tần Khương, Khoa Trung bước ra ngoài . Thấy Phong Đình vội vã rời trung tâm ra về, Khoa Trung hấp tấp bước nhanh đến phòng của Khải My .

Khoa Trung hốt hoảng khi thấy Khải My nằm gục dưới bàn, vớ thuốc vương vãi xung quanh với ly nước còn uống dở . Biết chuyện gì xảy ra, Khoa Trung bế thốc Khải My đi cấp cứu .

Nhờ phát hiện kịp thời, Khải My được cứu chữa .

Tỉnh dậy, Khải My la hét lung tung:

– Tôi muốn chết, tại sao anh cứu tôi ?

Khoa Trung nhẹ giọng an ủi:

– Cuộc đời cô còn dài, cô vẫn có thể sống có ý nghĩa hơn .

Khải My gào lên:

– Tôi chán sống, tôi muốn chết, anh nghe rõ chưa .

– Cuộc sống rất đẹp . Mọi người hãy yêu cuộc sống chứ đừng lìa bỏ .

Khải My bực dọc:

– Anh cứ yêu cuộc sống của anh . Còn tôi muốn chết sao không cho tôi chết .

Khoa Trung xoa dịu:

– Cô không được chết!

– Tôi muốn chết để mọi người hối hận .

Tần Khương bước vào anh bảo với Khoa Trung:

– Mà hãy để tao chăm sóc Khải My . Thấy mà, cô ấy càng tức giận thêm .

Khoa Trung gật đầu, bước ra . Tần Khương cho Khải My uống chút sữa rồi hỏi:

– Nào, có chuyện gì cô hãy nói tôi nghe đi! Cô làm như thế không sợ ba mẹ cô buồn sao ?

Khải My hần học:

– Tôi ghét bọn đàn ông .

– Cụ thể là ai ?

– Gã Phong Đình, hắn lừa gạt tôi . Tôi có thai với hắn, hắn bảo còn tương lai sự nghiệp, chỉ yêu chứ không cưới . Tôi giận nên lấy Khoa Trung . Bây giờ hắn bỏ rơi tôi chạy theo diễn viên Đan Huệ, tôi không thiết sống nữa .

Tần Khương an ủi:

– Cô còn trẻ đẹp, có biết bao người hâm mộ, đừng nghĩ đến Phong Đình nữa .

Khải My nóng nảy:

– Khoa Trung đâu có hâm mộ tôi . Anh ta cưới tôi nhưng vẫn yêu Mẫn Khuê .

– Cô đừng nghĩ đến 2 người đàn ông này nữa . Vẫn còn nhiều người si mê cô mà .

Khải My hỏi giọng ráo hoảnh:

– Thế anh có si mê tôi không ?

Tần Khương nói nhanh:

– Tôi có vợ sắp cưới rồi .

– Thế thì ai si mê tôi, anh nói đi!

Tần Khương đáp bừa:

– Chắc chắn những người đồng nghiệp cùng lĩnh vực với cô .

Khải My lắc đầu:

– Anh chỉ lừa tôi .

Rồi cô lại mím môi:

– Thật ra, vẫn còn nhiều người đàn ông theo đuổi tôi . Tôi sẽ về Sài Gòn tìm

họ . Tôi gì phải chết, tại tôi tức Phong Đình muốn cho hắn hối hận .

Tần Khương cất giọng khuyên nhủ:

– Cô hãy ráng tĩnh dưỡng, uống thuốc cho mau hồi phục sức khỏe .

Khải My ngoan ngoãn uống thuốc trước những lời động viên của Tần Khương .

Sau đó anh yên tâm ra ngoài khi thấy Khải My đã ngủ say .

o O o

Tần Khương trầm giọng thông báo:

– Kết quả xét nghiệm cho thấy Khải My bị nhiễm HIV .

Khoa Trung thẳng thốt kêu lên:

– Trời ơi! Khải My bị nhiễm ư ?

Tần Khương nhìn bạn đầy ái ngại:

– Trong cuộc sống vợ chồng, mày có quan hệ với cô ấy phải không ?

Khoa Trung lắc đầu khẳng định:

– Tao và cô ấy xung khắc nhau mãnh liệt . Mạnh ai nấy sống, tao chưa bao giờ gần gũi với cô ấy .

Tần Khương kêu lên giọng mừng rỡ:

– Ôi! Vậy là đáng mừng! Tao cứ tưởng tai họa ập xuống đầu mày .

Khoa Trung bắn khoăn hỏi:

– Là do Khải My tiêm chích hay quan hệ với Phong Đình .

– Có thể là do cả 2 .

Tần Khương trả lời Khoa Trung rồi cất giọng lo lắng:

– Nếu Phong Đình bị bệnh, hắn sẽ tiếp tục lây bệnh cho nhiều người khác nữa, thật là nguy hiểm!

Khoa Trung lộ vẻ căng thẳng:

– Phải làm sao ngăn chặn đây ?

– Phải lên mạng Internet thông báo chung .

– Còn trường hợp Khải My phải tính sao đây ?

Tần Khương chép miệng:

– Tao sẽ làm xét nghiệm cho Khải My lần nữa . Tạm thời phải giấu cô ấy, chúng ta để ở đây trị bệnh . Chỉ báo tin cho ba mẹ cô ấy biết thôi .

Khoa Trung thở dài:

– Khải My vừa bị bệnh tật hành hạ, lại vừa uống thuốc tự tử, sức khỏe khó mà hồi phục .

– Mà báo tin cho ba Khải My biết nhé .

– Mà báo đi! Ông ấy đang bắt măn tao .

– Cũng được! Để tao gọi điện báo cho ông ấy ngay .

– Đúng là tai họa ập xuống đầu Khải My quá nặng . Cứ tưởng cô ấy chỉ sa vào nghiện ngập ma túy, nào ngờ còn vướng căn bệnh thế kỷ .

Khoa Trung than thở rồi bồn chồn bảo:

– Chúng ta phải làm gì để giúp cô ấy đây ?

Tần Khương buột miệng:

– Chúng ta chỉ biết làm những gì mà kiến thức y học đã trang bị cho mình .
Làm hết khả năng .

Khoa Trung trầm giọng:

– Bệnh này thì không thể nói là còn nước còn tát .

– Chúng ta hy vọng y học có thứ thuốc đặc trị chữa bệnh AISD cho nhân loại .

– Hy vọng và cầu nguyện cho Khải My chứ biết làm sao hơn .

Tần Khương nhắc nhở Khoa Trung .

– Mà cũng đừng nói cho Mẫn Khuê biết, chỉ làm cho cô ấy nghĩ ngợi thêm thôi chứ chẳng ích gì .

– Tao biết mà .

2 người thống nhất nhau giấu kín mọi chuyện và âm thầm lo chữa trị cho

Khải My .

Nghe Tần Khương gọi báo hung tin, ông Khải Tân hối hả đi ngay lên Đà Lạt

.

Tần Khương mời ông vào phòng làm việc trình bày mọi lẽ .

Ông Khải Tân nóng nảy hỏi nhanh:

– Cậu có chắc là xét nghiệm có đúng không ? Coi chừng bị lầm đó .

Tần Khương buồn bã đáp:

– Chắc chắn rồi bác! Khải My có dấu hiệu của căn bệnh . Chúng cháu đã xét nghiệm cẩn thận rồi và giấu biệt Khải My .

Ông Khải Tân nhìn Tần Khương hỏi với giọng nghi ngờ:

– Các cậu ở đây điều trị cai nghiện thế nào ? Liệu Khải My có bị lây bệnh từ đây không .

Tần Khương khẳng khái:

– Ở trung tâm tụi cháu điều trị rất cẩn thận . Chúng cháu biết tiêm chích ma túy là 1 nguyên nhân lây nhiễm HIV mà . Khải My bị lây bệnh trước khi đưa vào đây cai nghiện, bác ạ .

Ông Khải Tân khó chịu:

– Cậu khẳng định như thế à ?

– Vâng . Khải My cai nghiện lâu hơn người khác, cô ấy có dấu hiệu của bệnh viêm phổi sốt cao, tiêu chảy .

Ông Khải Tân lo lắng:

– Khải My có biết nó bị nhiễm bệnh .

Tần Khương ân cần:

– Tạm thời chúng cháu chưa cho cô ấy biết kết quả xét nghiệm .

– Tốt! Cứ giấu biệt nó!

– Cháu nghĩ như thế là để Khải My chữa trị .

Ông Khải Tân buông giọng sâu nã:

– Tôi nghe nói vướng vào căn bệnh quái ác này chỉ có chết chứ đâu có chữa trị được .

– Thời gian phát bệnh còn kéo dài . Trước mắt cứ lo chữa trị bác ạ .

Ông Khải Tân gật nhẹ:

– Tùy các cậu . Có điều phải giấu kín chuyện này kéo mang tai tiếng chúng tôi khó làm ăn .

Tần Khương ra chiều cảm thông:

– Cháu biết rồi . Nhưng với Khải My chỉ giấu tạm thời, rồi sau đó hãy cho cô ấy biết để ngăn ngừa lây bệnh bác ạ .

Ông Khải Tân nóng mũi nạt ngang:

– Cậu nói Khải My lây bệnh à ?

Tần Khương thật lòng nhận định:

– Chúng cháu chỉ ngại sống phóng túng mà lại không biết mình bị nhiễm HIV .

– Cậu nói con tôi sẽ gây bệnh cho người khác ư ?

– Ngừa bệnh vẫn hơn bác ạ .

Ông Khải Tân bực tức lớn tiếng:

– Cũng tại thằng Khoa Trung mà ra .

Tần Khương ngạc nhiên bênh bạn:

– Khoa Trung đâu có lỗi gì trong chuyện này .

Ông Khải Tân vẫn kết tội:

– Nếu nó yêu thương lo lắng cho Khải My thì đâu có chuyện này xảy ra .

Tần Khương buông câu nhận định:

– Khải My sống rất phóng túng và đã quan hệ với ca sĩ Phong Đình trước đó rồi bác ạ . Không phải tại Khoa Trung thiếu quan tâm đến cô ấy đâu .

– Tôi thấy nó vô trách nhiệm quá .

– Khoa Trung không vô trách nhiệm đâu bác . Chỉ tại cuộc hôn nhân mà bác

xếp đặt là gượng ép không có kết quả .

Giọng ông Khải Tân đầy vẻ đay nghiến:

– Thằng Khoa Trung là kẻ vong ân bội nghĩa . Nó còn muốn gì nữa . Tôi lo cho nó 1 cuộc sống sung túc, 1 cuộc hôn nhân tốt đẹp .

Tần Khương chùng giọng:

– Hôn nhân không có tình yêu thì không thể tồn tại đâu bác .

Ông Khải Tân hằn học:

– Tuổi trẻ các cậu động tới là nói chuyện tình yêu .

Tần Khương triết lý:

– Tình yêu làm cho người ta sống tốt, yêu đời và hăng say làm việc .

Ông Khải Tân xua tay:

– Đẹp ba ái triết lý của cậu lại đi . Hãy tập trung lo cho Khải My .

– Vâng . Chúng cháu vẫn lo cho Khải My . Xin hỏi ý bác thế nào ?

– Ý gì ?

– Bác để Khải My lại trung tâm này cho chúng cháu lo hay muốn đem về bệnh viện thành phố ?

– Tạm thời để nó ở đây rồi tôi tính .

Ông Khải Tân trả lời và căn dặn:

– Ở đây phải tuyệt đối giữ bí mật . Tôi không muốn người ta biết người mẫu Khải My nghiện ma túy lại bị nhiễm HIV .

Tần Khương gật đầu:

– Bác yên tâm . Chúng cháu phải giữ uy tín cho Khải My chứ .

Ông Khải Tân lấy ra 1 số tiền đưa cho Tần Khương .

– Tôi gửi cậu 1 ít tiền để lo chi phí thuốc thang cho Khải My . Mọi việc tôi trông cậy vào trung tâm .

– Bác cứ yên tâm và tin vào chúng cháu .

Ông Khải Tân thở dài:

– Không tin vào cậu, tôi còn biết tin ai nữa đây .

Rồi ông bảo Tần Khương đưa ông vào thăm Khải My .

Khải My đang được Khoa Trung vỗ về cho ăn cháo . Thấy ông, cô không chịu ăn nữa và gọi:

– Ba!

– Ba lên thăm con nè . Ráng bình phục nhé!

Khải My cất giọng ráo hoảnh:

– Con hết bệnh rồi mà ba .

Ông Khải Tân vỗ vai con gái:

– Ủ . Con hết bệnh rồi, ba mừng ...

Trông Khải My xanh xao tiều tụy mà ông Khải Tân se sắt lòng . Nghĩ đến căn bệnh thế kỷ mà con đang mang, ông không dám nhìn lâu vào Khải My .

Ông khẽ nhắc nhở:

– Con ráng ăn và uống thuốc nhé .

– Con hết bệnh rồi uống thuốc chi ba ?

– Uống cho khỏi hẳn .

– Rồi ba đưa con về nhà nghe .

Vuốt tóc Khải My, ông Khải Tân hứa hẹn:

– Ủ, ba đưa con về nhà .

Mắt Khải My sáng lên:

– Con về để gặp những người đồng nghiệp . Con muốn đi chơi, đi biểu diễn thời trang .

Khoa Trung đưa mắt nhìn ông Khải Tân, ông quay sang chỗ khác, rồi bỗng nói với Khải My:

– Để bà gặp bác sĩ Tần Khương 1 chút .

Nói xong, ông đi nhanh và bàn với Tần Khương việc đưa Khải My về Sài Gòn .

o O o

Khải My được trở về căn biệt thự xinh xắn của họ, được trở về căn phòng quen thuộc của cô .

Nhưng Khải My cảm thấy không còn vui tươi phấn khởi như ngày nào nữa .
Mệt mỏi rã rời, Khải My không tha thiết với việc đi chơi . Suốt ngày cô nằm ủ dột trong phòng .

Chẳng ai đến phòng của Khải My để cô trò chuyện . Ông bà Khải Tân thì đi suốt ngày . Đến khi đối diện với Khải My, 2 người buồn buồn khiến cô cũng không muốn nói gì .

Chị Năm mang cơm vào cho Khải My:

– Mời cô Hai ăn cơm .

Khải My lắc đầu nguầy nguậy:

– Em không ăn cơm đâu, ngán lắm .

Chị Năm nhỏ nhẹ:

– Cô muốn ăn gì nói tôi nấu cho .

Khải My vẫn lắc đầu, chị Năm gợi ý:

– Cô ăn xúp nghe, hay cháo thịt, mì, phở .

– Không ăn mà .

Chị Năm nài nỉ mãi, cuối cùng Khải My đồng ý ăn phở . Chị chạy đi mua ngay tô phở thơm lừng mang về cho cô .

Khải My uể oải ăn được 1 ít . Chị Năm ngồi theo dõi Khải My ăn như để đo lường sức khỏe của cô .

– Chiều tôi nấu xúp cho cô ăn . Hãy cố ăn cho mau khỏi bệnh .

Mặt Khải My nhăn nhó thảm hại:

– Tôi bệnh gì mà ai cũng bắt ăn và uống thuốc cả vậy .

Không biết gì, chị Năm đáp bừa:

– Cô bị cảm cúm, viêm phổi . Ở Đà Lạt lạnh nên ông rước cô về đây .

Bưng ly cam vắt, đưa cho Khải My, chị Năm nài nỉ:

– Cô uống ly cam vắt cho khỏe .

– Cam chua lắm .

– Cam này ngọt, cô uống đi .

Ăn cũng nài nỉ, uống thuốc của nài nỉ .

Hớp mấy ngụm nước cam vắt rồi Khải My uể oải nằm xuống giường chị

Năm thu dọn các thứ rồi bước ra ngoài .

Từ Đà Lạt, Khoa Trung về Sài Gòn mua thuốc đặc trị cho Khải My . Anh đến nhà gặp ông Khải Tân .

Giọng ông gay gắt khi thấy Khoa Trung:

– Cậu còn đến đây là gì nữa ?

Khoa Trung thản nhiên trả lời:

– Tôi đến thăm bệnh Khải My mua mấy thứ thuốc đặc trị cho cô ấy .

Ông Khải Tân chưa chát hỏi:

– Cậu còn nghĩ đến nó ư ?

Khoa Trung đáp với giọng khẳng khái:

– Tôi với Khải My không duyên nợ không tình nghĩa nhưng vẫn có tình người . Thấy cô ấy bệnh, tôi cũng khổ tâm lắm .

Bà Thúy Sa ngồi bên cạnh chồng để vô:

– Chứ không phải cậu mừng khi thấy Khải My bị bệnh sao ?

Khoa Trung nóng mặt:

– Sao bà nói vậy ? Dù gì tôi cũng là 1 bác sĩ chuyên trị bệnh . Tôi mong mọi người khỏe mạnh chứ .

Bà Thúy Sa bĩu môi:

– Nhưng với Khải My thì cậu mong nó bệnh .

Khoa Trung khó chịu kêu lên:

– Trời ơi! Bà đừng đặt điều như thế! Tôi là người có lương tâm . Tôi chỉ

muốn Khải My khỏi bệnh .

Bà Thúy Sa vẫn nặng nề trách móc Khoa Trung:

– Tôi chỉ sợ với Khải My thì cậu mong khác .

Khoa Trung khẳng khái đáp:

– Nếu không nghĩ đến sức khỏe của Khải My thì tôi không đến đây .

Bà Thúy Sa cất giọng phũ phàng:

– Vợ chồng tôi và cả Khải My đều không mong cậu đến đâu .

Khoa Trung tức anh ách . Sao ông Khải Tân và bà Thúy Sa không chịu hiểu cho anh đến đây bằng tấm lòng thành thật . Khoa Trung chỉ muốn đi về, nhưng anh đành nén cơn tức giận .

Lấy mấy hộp thuốc ra để trên bàn, Khoa Trung nói với ông Khải Tân:

– Đây là những thứ thuốc đặc trị, tôi mua cho Khải My, bác nhớ cho cô ấy uống mỗi ngày .

Bà Thúy Sa nhíu mày:

– Ai cần mấy thứ thuốc của cậu . Đem về đi!

Có lẽ thấy sự vô lý của vợ đối với Khoa Trung, ông Khải Tân dịu giọng:

– Thôi mà bà, cậu ấy có lòng đem thuốc đến đây .

Giọng bà Thúy Sa nặng trĩu:

– Cậu ta đến đây chỉ làm cho tôi thêm tức giận . Tại cậu mà Khải My mới như thế .

Khoa Trung cao giọng:

– Khải My bị bệnh, nguyên nhân không phải tại tôi đâu .

– Chứ ai, cậu nói đi! Cậu không biết lo cho nó .

Khoa Trung nhũn nhặn đáp:

– Trước nay Khải My sống thế nào, bà cũng biết rồi .

Bà Thúy Sa gắt gỏng:

– Cậu bảo nó không đang hoang chứ gì ? Tôi cấm cậu đó .

Ông Khải Tân lên tiếng:

– Bà đừng trách phiền ai cả, phần số của Khải My rồi .

Bà Thúy Sa nóng nảy:

– Phần số gì ? Sao không ai vương bệnh mà Khải My bị .

Ông Khải Tân nói với giọng buồn tênh:

– Nói mãi cũng chẳng ích gì . Tôi với bà hãy lo chăm sóc cho con, tới đâu hay tới đó .

Bà Thúy Sa thở dài thườn thượt:

– Khổ thật! Khi không lại vương bệnh không biết bao giờ chữa trị được .

Ông Khải Tân căn dặn vợ:

– Điều quan trọng là bà không được hở môi cho Khải My biết gì cả .

Khoa Trung xin phép ông bà Khải Tân vào phòng thăm Khải My .

– Cháu muốn thăm Khải My .

Ông Khải Tân gật đầu:

– Cậu vào an ủi nó đi!

Khoa Trung bước vào phòng của Khải My .

Căn phòng vắng lặng . Đồ đạc vừa bữa bãi .

Khải My mở mắt nằm trên giường nên khi Khoa Trung bước vào, cô đã trông thấy và hỏi ngay:

– Anh đi đâu đây ?

Khoa Trung nhẹ giọng:

– Tôi ghé thăm cô .

Khải My hần học:

– Tôi chưa chết mà thăm gì .

– Nếu cô khỏe mạnh, hết bệnh thì tôi mừng .

Khải My ngồi bật dậy như muốn gây sự với Khoa Trung .

– Tôi đã cai nghiện rồi .

Khoa Trung muốn tư vấn cho Khải My về việc điều trị bệnh, nhưng cô trong tình trạng này, anh biết nói sao đây ?

Khải My nhếch môi cười . Nụ cười héo hắt buồn hiu:

- Anh còn tiếc nuôi căn nhà này sao mà ghé đây ?
- Tôi chỉ ghé thăm cô thôi .
- Tôi đâu có cần anh thăm . Anh hãy về với cô Mẫn Khuê của anh đi .

Khoa Trung cất giọng ôn hòa:

- Tất nhiên tôi về với Mẫn Khuê . Tôi ghé thăm cô nhắc nhở cô mấy điều .

Khải My xua tay:

- Tôi không cần anh nhắc nhở điều gì cả!

Khoa Trung buột miệng nói nhanh:

- Tôi nhắc là cô bị bệnh ... lã rãng lo tịnh dưỡng!

Khải My cười khan:

- Phải, tôi bị bệnh! Ở trung tâm cai nghiện, tôi nghe nói rồi . Về đây, ba tôi nói nữa, giờ đến lượt anh . Tôi bệnh gì, anh nói đi!

Khoa Trung đáp vội:

- Cô bị viêm phổi .
- Tôi bị viêm phổi mà mọi người làm như tôi sắp chết đến nơi vậy .
- Tại cả nhà lo cho sức khỏe của cô thôi .

Khoa Trung trả lời rồi căn dặn Khải My:

- Cô ráng uống thuốc đều đặn cho mau bình phục .

Khải My bật hỏi:

- Thuốc đâu, anh đưa cho tôi uống luôn 1 lần .
- Cô uống đều mỗi ngày chứ không phải 1 lần .
- Ai cũng dặn uống thuốc, tôi mệt mấy người quá!

Nếu vậy thì Khoa Trung phải căn dặn ông Khải Tân tự tay ông cho Khải My uống thuốc chứ đừng giao cho cô ...

Khoa Trung lại bảo:

- Có uống thuốc cô mới khỏe mạnh .
- Tôi chán bệnh tật uống thuốc rồi . Tôi chỉ muốn đi biểu diễn thời trang đi chơi .

Khoa Trung nhẹ nhàng động viên:

- Cô hãy đi ngủ cho khỏe đi . Chừng nào bình phục rồi đi biểu diễn .

Ngước ánh mắt đờ đẫn nhìn Khoa Trung, Khải My hỏi dồn:

- Chừng nào tôi bình phục .

Không biết trả lời sao cho Khải My yên lòng, Khoa Trung phân vân . Điều nguy hiểm là Khải My không hề biết cô đang nhiễm HIV . Cô tiếp tục quan hệ thì hậu quả khôn lường .

Với cá tính của Khải My, nếu biết mình có bệnh chắc cô còn muốn trả thù đời chứ chẳng giữ cho ai .

Khoa Trung thở ra, cố giấu vẻ âu lo . Anh phải bàn điều này với ông Khải Tân .

Khải My tiếp tục vắn vẹo Khoa Trung:

- Anh không biết chừng nào tôi bình phục sao ?

Khoa Trung ân cần bảo:

- Nếu cô thực hiện tốt mọi yêu cầu của bác sĩ thì sẽ mau bình phục .

Khải My bướng bỉnh:

- Tôi không thực hiện yêu cầu của ai cả . Anh đi đi!
- Thăm cô rồi tôi sẽ đi ngay .
- Anh đừng giả vờ tốt với tôi . Anh lên Đà Lạt với con Mẫn Khuê phải không ?

Khoa Trung cố giữ giọng điềm tĩnh:

- Đó là tình yêu của tôi .

Khải My buông lời hăm dọa:

– Anh còn quan hệ với tôi . Tôi không để yên đâu .

– Giữa tôi và cô không có gì cả .

Khải My gần mạnh:

– Anh muốn chối bỏ à ? Không được đâu . Anh và Mẫn Khuê đi đến đâu tôi cũng chẳng buông tha 2 người .

Khoa Trung chán nản đi ra ngoài . Nói chuyện với ông bà Khải Tân anh chẳng được thông cảm mà nói với Khải My lại càng thêm chuốc oán . Ai cũng trách cứ Khoa Trung làm như anh tây ra tội vậy .

Thực tế là chính họ gây ra mọi nỗi trớ trêu này .

Vì tình người, vì lương tâm thầy thuốc.

Bệnh tật hành hạ, Khải My buồn bã chán chường . Bạn bè chẳng ai đến ba mẹ cũng không vào thăm chỉ có mình chị Năm vào ra chăm sóc Khải My . Chị vỗ về an ủi vì bốn phận chứ cũng không mấy mặn mà .

Chị Năm bung cơm vào rồi lại bung dẹp . Khải My không chịu ăn uống gì cả .

Thấy chị Năm đi ra Khải My kêu lại hỏi:

– Ba mẹ tôi đâu ?

– Ông bà chủ đi vắng .

Khải My cất giọng than thở:

– Bộ họ muốn bỏ tôi rồi hay sao ?

Chị Năm phân trần:

– Không có đâu . Ông bà chủ có việc bận mà .

– Việc gì ?

– Tôi cũng chẳng rõ .

Khải My khoát tay cho chị Năm đi ra . Còn lại 1 mình cô buồn bã ủ ê .

Chẳng biết làm gì, Khải My ngồi gõ máy tính cho đỡ buồn . Cô truy cập trên mạng Internet tình cờ thôi đã phát hiện ra ca sĩ Phong Đình bị nhiễm HIV từ

lâu . Anh ta đã phát bệnh nặng và đang điều trị ở Hàn Quốc .

Khải My thét lên kinh hoàng . Phong Đình bị bệnh có nghĩa là cô đã bị lây nhiễm HIV từ anh ta .

Bùn rùn đau đớn, Khải My ngã vật ra giường khóc ngất .

Thảo nào ở trung tâm cai nghiện cô bị bệnh hoại không hết, rồi ông Khải Tân đưa cô về đây điều trị . Ba mẹ lúc nào cũng buồn bã . Khoa Trung thì liên tục mua thuốc cho Khải My uống .

Mọi người đều biết Khải My bị bệnh, chỉ có cô là không biết .

Khủng khiếp thật! Khải My muốn phát điên lên vì bị bệnh . Tại sao Khải My bị vướng căn bệnh quái ác này ? Tại sao ?

Khải My thấy trước mắt là 1 màn đêm đen tối thê lương . Cuộc đời cô kể như chấm dứt . Tất cả đã chấm dứt . Hận ai hay hận chính mình ? Cuộc đời thanh xuân tươi đẹp trong phút chốc đã vứt bỏ đi . Đau đớn khôn nguôi .

Đáng cay chông chết . Khải My nguyên rủa Khoa Trung đã gây tai họa cho cô . Còn gì nữa đâu, đời cô đang chìm xuống vũng sâu .

Hãy bỏ ta đi! Mọi người hãy xa lánh Khải My, kẻ bị bệnh AIDS đáng khinh bỉ . Mọi người hãy tươi cười đi . Người mẫu Khải My sẽ ngã gục vì chứng bệnh SIDA mới kinh hoàng của nhân loại .

Uất ức, tuyệt vọng, Khải My la hét, đập phá cho hả cơn tức giận căm hờn .

Mọi người trong nhà đều biết Khải My bị bệnh, chạy chữa để làm gì ?

Chứng bệnh AIDS này có tha cho ai ? Vướng vào rồi sẽ chết, cái chết đến chậm hay nhanh mà thôi . Khải My không thể ngồi chờ cái chết đến . Tinh thần hoảng loạn, cô muốn phát điên lên được .

Khải My ra đi vì căn bệnh quái ác này, có ai tiếc thương cô không ?

Dần vật, ray rứt, bồn chồn, tuyệt vọng, Khải My muốn gào to cho thấu cả đất trời . Tại ai ? Tất cả cũng do cô . Biết Phong Đình là tên ăn chơi phóng đãng mà cô dính vào hấn để rồi ôm hận nghìn năm .

Thà cái chết đến bất ngờ không biết trước chứ ngồi đếm từng ngày chờ cái chết đến với mình dường như không ai có thể chịu nổi .

Không thể âm thầm ngồi nguyên rửa số mạng trở trêu . Tự mình gây ra thì phải gánh lấy hậu quả . Khải My đã phần nào lấy lại được sự bình tĩnh . Cô không thể oán trách ai được .

Bị thương đau đớn tột cùng, người ta cũng sẽ không còn thấy đau nữa . Con bệnh hành hạ thể xác Khải My quằn quại, hành hạ tinh thần giá buốt, nhưng tất cả rồi sẽ qua, cái chết đến nhẹ tênh thì cô sẽ không lo sợ gì cả .

Khải My biết cô phải làm gì trong giây phút cuối cùng trước khi từ giã cõi đời .

"Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi

Để 1 mai vườn hình hài lớn dậy .

Ôi, cát bụi tuyệt vời

Mặt trời soi 1 kiếp rong chơi ...

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi

Để 1 mai tôi về làm cát bụi .

Ôi, cát bụi mệt nhoài

Tiếng động nào gõ nhịp khôn nguôi ..."

Giây phút cuối cùng, Khải My muốn quên tất cả nhưng cũng muốn nhớ thật nhiều .

Khải My sẽ trở về với cát bụi hư vô . Khải My sẽ ngủ giấc nghìn thu yên ả không mộng mị chiêm bao .

Giây phút cuối cuộc đời thêm được nghe tiếng ai hát . Nhưng âm thanh như lời ru dịu ngọt để hồn chìm vào khoảnh khắc chơi với .

"Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi

Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một

Trên 2 vai ta đôi vầng nhật nguyệt

Rời suốt trăm năm 1 cõi đi về ...
Lời nào của cây lời nào cỏ lạ
1 chiều ngời say, 1 đời thật nhẹ ... ngày qua
Vừa tàn mùa xuân rồi tàn mùa hạ
1 ngày đầu thu nghe chân ngựa về ... chốn xa ...
Mây che trên đầu và nắng trên vai
Đôi chân ta đi, sông còn ở lại
Con tim yêu thương vô tình chợt gọi
Lại thấy trong ta hiện bóng con người ..."
Xin trả nhân gian lại 1 người Khải My về với hư không cô tịch . Con tim
yêu thương vẫn gọi nhưng vẫn không còn thấy bóng dáng con người nữa đâu
.
Xin trả nhân gian lại cho ba mẹ . Mong 2 đáng sinh thành đừng buồn đau .
Xin trả nhân gian lại cho Khoa Trung và Mẫn Khuê, mong 2 người thứ tha .
1 lần lầm lỗi, 1 kiếp xót xa . Nhân gian dành lại cho 2 người, Khải My mãi
mãi đi xa, 1 chuyến đi không bao giờ trở lại .
Xin hãy thứ tha! Xin 1 đóa hoa cho người nằm xuống!
Khải My như chìm trong cơn mơ hư ảo giữa "đôi vầng nhật nguyệt rời suốt
trăm năm cho cô 1 cõi đi về" .
Bềnh bồng trong gió, bềnh bồng trong mây, Khải My nhẹ lướt đôi cánh
mỏng cất cao tiếng hát .
"Tình là làn gió cất tiếng hát giữa nhân gian, vang lời ca ngâm nga đến tuyệt
vời .
Còn lại đây quanh em những phút thần tiên mà vì đâu tan ra thành khói lan
trời ..."
Tất cả đã tan ra thành khói lan trời ...
Và người lơ lửng giữa gió ngàn bay ...

o O o

Khoa Trung cúi người đọc lá thư tuyệt mệnh của Khải My:

"Anh Khoa Trung!

Trước khi đi vào cõi thiên thu, tôi viết lá thư này mong anh hãy tha thứ cho tôi . Tôi có lỗi với anh và Mẫn Khuê, tôi cố tình ngăn cách 2 người, tôi có ý xô cho Mẫn Khuê té bị chấn thương . Dù tôi có làm gì cũng không chuộc lỗi lầm . Nhưng xin anh hãy vì người sắp nhắm mắt mà nói 1 lời tha thứ .

Anh Khoa Trung!

Anh và mọi người giấu kín chuyện tôi bị bệnh nhưng tôi đã biết rồi . Tôi truy cập trên mạng Internet . Phong Đình bị bệnh thì tất nhiên tôi bị lây bệnh .

Tôi trách Phong Đình nhưng cũng tự trách mình . Bệnh của tôi không có cách gì cứu chữa, chỉ chờ chết mà tôi thì không thể âm thầm chờ cái chết . Tôi ra đi cho lòng thanh thản . Anh đã cứu tôi rồi, lần này xin đừng cứu chẳng ích gì đâu . Nếu thượng đế không để cho tôi tồn tại trên trần gian vì căn bệnh quái ác thì tôi đành phải chấp nhận thôi .

Tôi gieo gió thì tôi gặp bão . Cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi . Tôi còn chưa nói với anh là chính tôi lần đó đã lén đổ thuốc sơn móng tay vào nồi canh của nội tôi để hại Mẫn Khuê ..."

Trời ạ! Khoa Trung thoáng rung mình nổi gai ốc . Anh nghĩ không sai, phải có chất độc trong nồi canh rau, bà Trâm Anh mới bị ngộ độc .

Khoa Trung đọc tiếp lá thư của Khải My:

"... Đúng như anh nói cuộc hôn nhân của tôi và anh chỉ là trò đùa, tất cả đều cha con tôi sắp đặt . Ba tôi muốn lợi dụng anh để làm giàu cho bệnh viện tư mà ông mở ra . Vì mục đích trục lợi nên ba tôi sẵn sàng lo cho anh . Tôi và anh không có tình yêu, sống bằng sự gượng ép nên cãi nhau thường xuyên . Không hiểu sao ngay từ đây phát hiện ra Mẫn Khuê ở nhà tôi là tôi biết là

anh yêu cô ấy . Tôi chỉ muốn tổng khứ Mẫn Khuê đi ngay .

Thôi, chuyện cũ nhắc lại dài dòng chẳng tốt đẹp gì . Tôi chỉ xin anh và Mẫn Khuê tha thứ cho kẻ ra đi vĩnh viễn .

Cầu chúc anh và Mẫn Khuê mãi mãi hạnh phúc bên nhau .

Vĩnh biệt,

Khải My"

Đọc xong lá thư của Khải My, Khoa Trung hỏi chị Năm:

– Chị phát hiện cô ấy lúc nào ?

– Tôi chăm sóc cô ấy nhưng còn bận nhiều việc khác nữa nên đến phòng cô ấy có giờ giấc, như sáng sớm rồi 2 bữa ăn, và những lúc giúp cô ấy tắm giặt . Sáng nay, tôi mang điểm tâm đến gõ cửa hoài, cô ấy chẳng mở . Tôi tưởng cô ấy say thuốc ngủ dậy trễ . Ai ngờ, chờ mãi không được, tôi lấy búa đập cửa xông vào . Trời đất ơi! Thấy cô ấy nằm vật vã trên giường sùi bọt mép . Tôi hoảng hốt gọi điện cho ông bà chủ và cho cậu .

Khoa Trung gật đầu:

– Tôi được tin chị thì đến ngay, còn ông bà chủ đâu rồi .

Chị Năm hạ giọng:

– Máy hôm nay ông bà chủ bận việc đi vắng đâu có nhà .

– Họ bận việc gì chị có biết không ?

– Nghe nói bệnh viện Hồng Ân bị phá sản sao đó, ông chủ phải lo đối phó .

Ngân hàng đòi nợ, ngôi nhà sắp bị phát mãi .

– Trời ạ! Mọi việc thật là bi đát!

Khoa Trung kêu lên, chị Năm lo lắng hỏi:

– Tính sao đây hả cậu ?

Khoa Trung nói nhanh:

– Chị báo cho công an biết đi, rồi chúng ta sẽ tiến hành lo mai táng cho cô ấy .

- Không chờ bà chủ về sao ?
- Trong khi chờ bà ấy về, chúng ta tiến hành 1 số việc . À! Bà chủ đi đâu ?
- Chắc đi với ông chủ lo công việc, tôi cũng không rảnh lắm .

Chị Năm trả lời và lính quỳnh làm công việc .

Nhìn thi hài Khải My trắng nhợt trên giường, chị Năm than thở:

- Cô Khải My uống thuốc ngủ tự tử ghê quá . Tại sao cô ấy chết trẻ như thế hồi trời!

Khoa Trung nhẹ đáp:

- Cô ấy bị bệnh chị ạ .

Chị Năm không chịu:

- Bệnh gì cũng phải có lúc hết chứ .
- Nhưng bệnh của Khải My không thể cứu chữa, khi bệnh bộc phát mạnh thì chấm dứt .
- Bệnh gì mà bi đát dữ vậy ? Cô ấy còn trẻ quá, chết như thế thật là đáng thương .

Chị Năm chép miệng, tỏ giọng thương xót Khải My . Dù chị biết cô chủ kiêu kỳ hồng hách, nhưng khi cô chết rồi nằm bất động đó trông thật tội .

1 mình Khoa Trung lo tổ chức đám tang cho Khải My .

Ông Khải Tân bị tạm giam chờ ra tòa về nhiều vấn đề có liên quan đến bệnh viện tư Hồng Ân . Bệnh viện làm tử vong 1 bệnh nhân, bệnh viện hoạt động trái phép, tiền vay ngân hàng chưa trả, tên phó giám đốc và kế toán nhập và bán thiết bị lậu .

Khải My chết, ông không thấy mặt . Đám tang con gái, ông không về dự được .

Đám tang Khải My, Khoa Trung lo tất cả . Báo chí đưa tin người mẫu Khải My chết vì vướng căn bệnh thế kỷ .

Bà Thúy Sa về kịp thời chôn cất Khải My rồi vội vã lo đi giải quyết công

việc .

1 vài vòng hoa của đồng nghiệp viếng thăm, vài người mến mộ sụt sùi thương xót, chẳng biết có làm Khải My có ấm lòng nơi 9 tuổi .

Khoa Trung đốt nén hương vĩnh biệt người quá cố .

Xong mọi việc, Khoa Trung trở về Đà Lạt .

o O o

Tần Khương cất tiếng hỏi:

– Mày lo chu toàn mọi việc xong rồi chứ ?

Khoa Trung gật đầu:

– Chôn cất Khải My xong, tao mới trở ra đây .

Tần Khương chép miệng:

– Tội nghiệp Khải My hồng nhan bạc mệnh!

Khoa Trung ngồi trầm ngâm, xót xa cho 1 đóa hoa vừa rụng .

Tần Khương bỗng cất tiếng hỏi:

– Tại sao Khải My biết mình bị bệnh ?

– Cô ấy buồn bã vì bệnh, lang thang truy cập trên mạng Internet biết tin

Phong Đình bị bệnh nên tự kết luận được .

Tần Khương tắc lưỡi:

– Biết mình bị bệnh, cô ấy tự tử phải không ? Vẫn uống thuốc ngủ chứ ?

Khoa Trung thở dài áo nã:

– Uống thuốc ngủ nhiều hơn lần trước và không ai hay cả . Cô ấy chết trong vật vã đau đớn .

Tần Khương buột miệng nói với vẻ tiếc nuối:

– Phải chi mình biết trước chuyện này đã ngăn ngừa không thể xảy ra chuyện cho Khải My .

Khoa Trung trầm giọng:

– Chuyện xảy ra ngoài ý muốn . Chúng ta đâu biết trước sự việc thế này .

Tần Khương cau trán:

- Khải My mới bị phát bệnh, cuộc sống còn kéo dài nhiều năm nữa mà .
- Có lẽ khi biết mình bị bệnh, cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng nên tự tử .

Tần Khương rên rỉ:

- Tuyệt vọng đâu có nghĩa là tìm đến cái chết . Cô ấy thật là đại dột .

Khoa Trung nhẹ giọng:

- Chúng ta không thể trách cô ấy, chỉ biết tiếc thương người đã khuất .

Tần Khương thoáng nét buồn:

- Chính vì tiếc thương Khải My nên tao tự trách mình đã bất lực trước cái chết của cô ấy . Lẽ ra chúng ta ngăn cản được .
- Ở đời có những chuyện chúng ta không ngờ tới làm sao mà ngăn cản được .
- Khô quá! Khải My còn có chúng ta tại sao cô ấy không tìm đến .

Khoa Trung buông lời nhận định:

- Vì buồn, vì tuyệt vọng, Khải My đã bế tắc, cô ấy chỉ còn biết tìm đến cái chết . Mà quên cá tính Khải My mạnh mẽ xóc nổi, đã 1 lần cô ấy tự tử rồi .

Tần Khương gật đầu:

- Tao biết! Lần đó mày đã kịp thời phát hiện và cứu chữa kịp thời .
- Lần này thì không ai cứu kịp . Khải My đã chết từ lúc nào, đến sáng chỉ Năm mới phát hiện . Cô ấy để lại cho tao lá thư tuyệt mệnh kể rõ mọi chuyện .
- Thôi kể như phần số Khải My đã như vậy rồi, để cho cô ấy ngủ yên .
- Tao chỉ tội cho Khải My lúc nhắm mắt mà không có cha bên cạnh .

Tần Khương ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa! Ông ấy đi đâu ?

Khoa Trung kể mọi chuyện cho Tần Khương nghe rồi kết luận:

- Tao không có ý kiến gì về những việc làm của ông ấy . Vả lại, giờ đây ông

ấy đã gánh chịu hậu quả .

- Ông ấy không chịu suy nghĩ đến hậu quả những việc mình làm .
- Khi giờ thủ đoạn ra với người khác hầu như người ta chỉ nghĩ đến hiện tại .

Khoa Trung thở ra với vẻ than thở:

- 1 gia đình tan nát, con gái chết vì lối sống phóng đãng, cha bị tù tội vì làm ăn bất chính, còn bà mẹ rồi không biết phải ra sao .

Giọng Tần Khương đầy tiếc rẻ:

- Phải chi Khải My có cuộc sống tốt đẹp thì cô ấy đâu bị vướng bệnh và chết thê thảm thế này .

Khoa Trung cất giọng ôn tồn:

- Mà bảo tao thôi đi mà mày thì than thân trách phận giùm cô ấy .
- Biết sao được! Trước người chết ai mà không khỏi đau lòng, nhất là trước cái chết của người thiếu nữ trẻ .
- Chứng kiến cái chết của Khải My rồi, tao cứ thấy buồn . Nhớ lúc trước luôn cãi vã với cô ấy .

Tần Khương xua tay:

- Cãi cũng có lý do . Thôi, đừng nói nữa .
- À thôi! Tao về phòng tìm Mẫn Khuê đây .

Khoa Trung đứng dậy quay bước ra ngoài, Tần Khương ngáp ngừng:

- Mẫn Khuê ... Tao chưa nói với mày .

Khoa Trung hỏi dồn:

- Nói cái gì ?
- Mẫn Khuê ... cô ấy đi đâu ... 2 ngày kiếm không được .

Khoa Trung nhướng mày hé lên:

- Trời đất! Sao bây giờ mày mới nói ? Mẫn Khuê đi đâu đi hỏi nào ?

Tần Khương khổ sở gãi đầu:

– 2 ngày nay, từ lúc mày đi . Tao bận công việc của trung tâm đến tối sức nhớ cô ấy . Vào phòng không thấy, tao tưởng Mẫn Khuê đi chơi đâu đó . Đến sáng ra tìm cũng không thấy .

Khoa Trung lắc tay Tần Khương:

– Trước khi đi, tao đã nhờ mày chăm sóc Mẫn Khuê, sao mày để cô ấy đi mất ?

Tần Khương phân bua:

– Tao bận tối mũi, vẫn quan tâm đến cô ấy nhưng mà đâu ngờ . Mọi khi Mẫn Khuê vẫn ra khỏi trung tâm đi chơi .

– Nhưng lúc đó có tao, tao đưa Mẫn Khuê đi dạo .

– Tao không nghĩ là Mẫn Khuê đi lạc .

Khoa Trung nôn nóng hỏi:

– Mày đã đi tìm Mẫn Khuê .

– Tìm khắp nơi vẫn không thấy .

– Trời ạ! Vậy Mẫn Khuê đi đâu ?

Vứt chiếc vali ở phòng của Tần Khương, Khoa Trung chạy lao vào phòng Mẫn Khuê .

Căn phòng hoàn toàn vắng vẻ . Đồ đạc cá nhân của Mẫn Khuê vẫn còn .

– Mẫn Khuê không có ý rời khỏi đây, vì đồ đạc cô ấy vẫn còn .

Tần Khương lo lắng:

– Tao và nhiều người ở đây đã đi tìm khắp nơi mà chẳng thấy Mẫn Khuê đâu .

Khoa Trung vò đầu bứt tai:

– Trời ơi! Chẳng lẽ Mẫn Khuê bị mất tích ?

Rồi anh lại hoảng hốt lo lắng hơn:

– Hay là Mẫn Khuê bị bắt cóc . Ai bắt cóc cô ấy ?

Đặt tay lên vai bạn, Tần Khương trấn an:

– Mày đừng quá lo lắng . Chắc không ai bắt cóc Mẫn Khuê đâu .

Khoa Trung rên rỉ:

– Tao muốn điên lên đây này mà mày bảo đừng lo lắng .

– Chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm .

– Mày đã tìm Mẫn Khuê ở đâu ?

Tần Khương đưa tay chỉ:

– Khắp trung tâm cai nghiện, khắp nơi bên ngoài, cả nhà người quen nữa .

– Có ra bờ suối ?

– Có nhưng cũng không thấy bóng dáng Mẫn Khuê .

Khoa Trung hét lên:

– Vô tích sự! Để tao đi!

Tần Khương ái ngại nhìn Khoa Trung đang lao ra ngoài . Không hiểu sao

Khoa Trung cứ gặp lao đao lận đận vì Khải My và Mẫn Khuê .

Quan hệ với Khải My và Mẫn Khuê, cuộc đời của Khoa Trung chưa lúc nào có được giây phút bình yên .

Khải My chết, cuộc đời cô đã yên phận . Đến lượt Mẫn Khuê mất tích . Sóng gió cứ xảy ra, Khoa Trung phải làm sao ?

Vừa chạy, Khoa Trung vừa réo gọi Mẫn Khuê .

– Mẫn Khuê ơi! Mẫn Khuê!

Chỉ có hàng thông xanh rì rào đáp lại lời của Khoa Trung . Núi rừng vẫn âm vang .

Khoa Trung đi tìm Mẫn Khuê ở những nơi anh đã từng đưa cô đi dạo .

Trời tối dần, Khoa Trung tức tốc lao ra phía dòng suối nhỏ cạnh đồi dã quỳ vàng rực .

Ôi! Có bóng dáng 1 người!

Mẫn Khuê đang ngủ vùi bên khóm dã quỳ .

Trên bầu trời ánh trăng lung linh huyền ảo .

Ánh trắng bàng bạc trên thảm dã quỳ . Cả người Mẫn Khuê thấm đẫm trắng vàng .

Sung sướng đến nghẹn lời, Khoa Trung cởi áo khoác đắp cho Mẫn Khuê .

Anh không dám thờ mạnh sợ làm tan giấc mơ huyền hoặc của cô .

Cuối cùng thì Mẫn Khuê ở đây bên vạt cỏ quỳ thân yêu của cô . Khoa Trung hoảng hốt cuống cuống lo sợ tìm cô . Bây giờ thì yên tâm vì Mẫn Khuê đang chìm trong giấc ngủ giữa khóm dã quỳ .

Sao không ai nhìn thấy Mẫn Khuê hay là cô chỉ mới vừa đến đây ?

Mẫn Khuê ơi! Em khờ quá, sao lại bỏ đi ? Em phải ở lại trung tâm chờ anh về . Anh sẽ trở lại với em, anh có bỏ đi luôn đâu .

Khoa Trung thăm thì với Mẫn Khuê rồi gom lá cây rừng đốt đồng lửa nhỏ sưởi ấm cho Mẫn Khuê .

Không gian bát ngát ánh trắng vàng, đốm lửa hồng reo tí tách . Thảm dã quỳ vàng cháy như càn rục rờ hơn .

Mẫn Khuê nằm ngoan hiền như cô bé Lọ Lem ngủ quên bên vạt dã quỳ đẫm ánh trắng đêm .

Khoa Trung say sưa đọc cho cô nghe bài thơ Dã quỳ vẫn nở:

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa như bờ ngõ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lở dờ

Bao năm đời đa đoan

Ta bây chừ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rực rỡ
Gió đưa mùa hương về
Xua ngày dài lê thê
Lung linh đôi dã quỳ
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi ... có hay ?
Dã quỳ nở cho ai ?
Lung linh đôi dã quỳ .
Bâng khuâng chiều thương nhớ
Yêu người từ muôn thuở
Người đi rồi có hay ?
Dã quỳ nở cho ai ?..."

Mẫn Khuê khẽ cựa mình . Đôi môi hồng lên nhờ ánh lửa đỏ sưởi ấm hé mở
ra như cánh dã quỳ chợt mấp máy:

– Dã quỳ nở cho em! Đọc nữa cho em nghe đi anh!

Khoa Trung sung sướng đến lặng người . Trong giấc ngủ mơ, Mẫn Khuê đã
nghe tiếng lòng anh thì thầm . Mẫn Khuê đã đáp lại tình anh .

Giọng Mẫn Khuê êm như tiếng thở rớt vào tim anh .

"Như nỗi buồn lang thang vào bóng tôi

Em thối thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phổ núi

Cơn mưa mùa dăng đặc cao nguyên

Và 1 dòng sông ám ảnh nỗi vô hình

Miền xa khuất trôi nhanh về xa lạ

Và em vẫn 1 mình như lá

Thuở địa đàng thanh thảo trái cấm rơi

Gió đã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi

Thổi thăm thăm xa xưa miền cổ tích ..."

Xúc cảm vô biên, Khoa Trung ôm choàng Mẫn Khuê trong vòng tay mạnh mẽ, gấn môi lên đôi môi mềm mại thơm hương dã quỳ của cô, say sưa như uống từng giọt mật ngọt ngào .

Mẫn Khuê bừng tỉnh choáng ngợp trong tay Khoa Trung ...

Tình yêu thơm ngát vị ngọt của đất trời, của cỏ hoa ...

Bỗng Mẫn Khuê kêu lên:

– Ôi! Anh Khoa Trung, em đã nhớ ra rồi .

Khoa Trung mừng rỡ nhìn sâu vào mắt Mẫn Khuê:

– Em nhớ gì ?

Ánh mắt Mẫn Khuê long lanh mơ màng đang nhớ về kỷ ức xa xưa:

– Hôm ấy tức anh, em ra bờ suối hái hoa dã quỳ 1 mình, em bị té ngã, 1 cành cây đâm vào vai em đau điếng .

Khoa Trung tiếp lời Mẫn Khuê:

– May sao anh ra kịp thời đưa em về nhà cho cha băng bó và xức thuốc

– Đúng rồi! Sau đó em giận anh luôn .

– Đến bây giờ em vẫn còn chiếc sẹo, phải không Dã Quỳ .

Mẫn Khuê ngồi ngay lại, vén cổ áo chỉ cho Khoa Trung xem vết sẹo trên vai:

– Đây này! Vết sẹo còn mãi .

– Không phải tại anh đâu nhé .

– Em biết rồi anh Ti ạ .

Nhìn chăm chăm vào vết sẹo của Mẫn Khuê, Khoa Trung xúc động bồi hồi .

Ôi! Thì ra đây là cô bé Dã Quỳ mà bao năm nay anh cứ nhớ mong tìm kiếm .

Ngày ấy Dã Quỳ sống với ba mẹ .

– Em vẫn nhớ anh là anh Ti phải không ?

Mẫn Khuê sung sướng gật nhẹ:

– Em nhớ anh Ti . Nhưng em đâu ngờ anh Ti là Khoa Trung .

Khoa Trung cọ cảm trên tóc Mẫn Khuê:

– Anh cũng đâu ngờ Mẫn Khuê là cô bé Dã Quỳ . Bao năm qua, chúng ta sống cạnh bên nhau mà không biết, không nhận ra .

Giọng Mẫn Khuê đầy vẻ giận dữ:

– Nhận làm gì khi bên anh đã có Khải My .

– Đừng nói thế Mẫn Khuê! Khải My không còn nữa .

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

– Cô ấy đi đâu ?

Khoa Trung từ chối trả lời:

– Đừng hỏi Khải My! Kể chuyện em đi, ba mẹ em đâu ? Sao rời bỏ Đà Lạt ?

– Ba mẹ em mất, em theo ông nội vào Sài Gòn sinh sống . Lúc em chăm sóc cho bà Trâm Anh, em gặp anh ở đó phải không nào ?

Khoa Trung muốn nín thở khi nghe Mẫn Khuê nhắc đến điều này . Mẫn

Khuê đã nhớ ra . Vùng ký ức ngủ quên của cô đã vừa thức dậy .

Anh lặng lẽ ngắm nhìn Mẫn Khuê . Hồi hộp chờ đợi, không dám làm kinh động, không dám phá tan sự hồi ức của cô .

Khe khẽ gật đầu, Khoa Trung đáp lời Mẫn Khuê:

– Anh làm bác sĩ điều trị cho bà Trâm Anh .

Mẫn Khuê nói tiếp với giọng ngậm ngùi:

– Chúng ta ở đó rất vui . Nhưng em và ông nội đã bị cô Khải My đuổi đi .

Về Đà Lạt cũng không thoát được cô ấy .

Khoa Trung bỗng hỏi:

– Sao em lại nói thế ?

Mắt Mẫn Khuê ánh lên nét buồn vời vợi:

– Em nói không đúng sao ? Cô ta đã lên tận đây chữa trị cai nghiện, rồi lại

kéo anh về Sài Gòn luôn .

Khoa Trung nói nhanh cho cô yên lòng:

– Anh không về Sài Gòn, mà đã trở lại đây với em .

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Anh nói dối! Anh đã về Sài Gòn với Khải My rồi .

Khoa Trung phân trần:

– Anh về đưa Khải My đi và trở lại đây với em .

– Em không tin đâu! Anh đã bỏ em mà về Sài Gòn thì em ở lại trung tâm làm gì nữa ?

– Em đã đại dốt bỏ đi làm Tần Khương và mọi người tìm em khắp nơi .

Đừng đi như thế nữa nhé!

Mẫn Khuê âm ức bày tỏ:

– Anh bỏ em về với Khải My . 1 mình em ở lại trung tâm, em chẳng biết làm gì . Em chỉ muốn đi thôi .

Khoa Trung cất giọng ái ngại:

– 2 ngày nay em làm gì, ở đâu ?

– Em đi lang thang trong rừng .

Khoa Trung căn dặn:

– Có anh về rồi, từ nay chỉ đi lang thang với anh thôi nhé!

Nhìn Khoa Trung với ánh mắt nghi ngờ, Mẫn Khuê bảo:

– Em không tin đâu ? Anh về rồi anh đi nữa . Anh là của Khải My chứ không phải của em .

– Của em! Của em!

Khoa Trung lại áp đôi môi nóng bỏng lên môi Mẫn Khuê . Cô muốn ngộp thở trong hạnh phúc ngọt ngào nhưng thấy hạnh phúc mong manh quá .

– Em không có cái gì của riêng mình, kể cả anh . Đừng làm cho em có lỗi với Khải My!

Khoa Trung nói như trong mơ:

– Em không có lỗi gì cả . Em thật là đáng yêu!

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Anh đừng nói gì với em nữa . Anh hãy về Sài Gòn với Khải My đi, cô ấy đang chờ anh!

Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê với ánh mắt nồng nàn . Mẫn Khuê vô cùng thánh thiện . Cô chỉ lo nghĩ cho người khác mà không nghĩ gì về bản thân mình .

Giọng anh trầm ấm thiết tha:

– Anh đã trở về đây với em . Từ đây chúng ta sẽ ở mãi bên nhau .

Mẫn Khuê phản ứng:

– Không được! Cô Khải My không đồng ý đâu . Cô ấy sẽ ra đây tìm anh đó .

– Khải My sẽ không tìm chúng ta đâu .

– Nhất định Khải My sẽ tìm anh . Em biết tính cô ấy . Em không muốn gặp rắc rối đâu .

Vuốt tóc Mẫn Khuê, giọng Khoa Trung rất dịu dàng:

– Em yên tâm! Khải My sẽ không ra đây tìm anh . Cô ấy không bao giờ làm phiền chúng ta, cũng chẳng làm gì rắc rối đến em đâu . Cô ấy đi rồi!

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

– Khải My đi đâu ?

Cuối cùng thì đành phải nói thật cho Mẫn Khuê biết luôn, Khoa Trung trầm giọng:

– Khải My bị bệnh nặng . Cô ấy chết rồi .

Mẫn Khuê giật mình lắm bầm:

– Khải My chết rồi ư ? Chết như ông nội em à ?

Khoa Trung gật đầu xác định:

– Khải My đã chết . 2 ngày qua anh vào Sài Gòn lo đám tang cho cô ấy .

– Khải My chết rồi à ? Cô ấy sẽ không ra Đà Lạt nữa sao ?

– Không! Cô ấy đã ngủ yên rồi .

Mẫn Khuê bồn chồn:

– Khải My đã chết rồi ... Ai chết cũng thấy tội cá .

2 tay ôm choàng Mẫn Khuê, Khoa Trung âu yếm:

– Thôi, em đừng nhắc đến Khải My nữa, hãy để cho cô ấy ngủ yên thanh thản!

– Ừ thôi, em sẽ không nhắc đến Khải My nữa .

Mẫn Khuê lặng im chìm trong suy tưởng .

Vàng trắng tròn vành vạch trên trời cao vẫn lung linh tỏa sáng . Hương đã quỳ hòa trong hương đêm thoang thoảng . 2 người ngồi bên nhau ngập tràn hạnh phúc .

Mẫn Khuê ngỡ ngàng trước hạnh phúc mỏng như sương, thơm như hoa .

Mẫn Khuê sợ sự vỡ tan chỉ muốn giữ chặt hạnh phúc trong tay .

Tần Khương ra đến . Anh nhìn thấy 2 người đã lâu nhưng không muốn phá tan giây phút êm đềm bên nhau của 2 kẻ yêu nhau say đắm .

Ngập ngừng 1 lát, Tần Khương cất giọng vui tươi:

– Cuối cùng đã tìm được Mẫn Khuê rồi phải không ?

Mẫn Khuê quay lại nhìn Tần Khương ánh mắt sáng lên:

– Anh Tần Khương!

Tần Khương vờ trách Mẫn Khuê:

– Em trốn ở đây hả Mẫn Khuê ? Báo hại anh và mọi người đi tìm gần chết .

Anh còn bị Khoa Trung la cho 1 trận nữa chứ .

Khoa Trung lên tiếng thanh minh:

– Tôi đâu có dám la ông .

Tần Khương hỏi vặn lại:

– Thế ai vừa cự tào không biết trông nom để Mẫn Khuê mất tích ?

Mẫn Khuê mỉm cười bền lên:

– Lỗi là tại em ... em muốn bỏ đi .

Tần Khương cười trách nhẹ:

– Anh đâu có hắt hủi, mà em muốn rời bỏ trung tâm .

– Tại em thấy mình vô dụng .

– Nói thế mà nghe được à ? Tại em thích chơi trốn tìm với Khoa Trung phải không ?

Khoa Trung lên tiếng:

– Thôi đi ông . Tôi muốn thót tim khi đi tìm Mẫn Khuê đây .

Tần Khương phì cười trêu chọc:

– Lâu lâu có thót tim vậy mới đáng nhớ chứ phải không Mẫn Khuê .

Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Em cũng không biết nữa .

Tần Khương bật hỏi Mẫn Khuê như kết tội:

– Tại sao anh có đến tìm em bên bờ suối cạnh đồi dã quỳ này mà không gặp, còn Khoa Trung đến thì gặp em ngay ?

Mẫn Khuê hóm hỉnh trả lời:

– Em cạnh lúc anh Khoa Trung đi tìm nên đến đây đó .

– Em thật là quá đáng! 2 người có hẹn ở đây phải không ? Nói đi!

Khoa Trung trịnh trọng lên tiếng:

– Tao và Mẫn Khuê đã hẹn nhau ở đồi dã quỳ này từ muôn kiếp nào rồi nên luôn gặp nhau ở đây .

Tần Khương nhìn Khoa Trung với ánh mắt tinh quái:

– Tôi biết rồi số 2 người là phải gặp nhau và sống bên nhau ở đồi dã quỳ này .

Mẫn Khuê chợt hỏi:

– Sống bên nhau bên đồi dã quỳ à ?

Tần Khương nghe rằng cười:

– Thế Khoa Trung chưa nói gì với em sao ?

Mẫn Khuê ngo ngác:

– Nói gì ?

– Nói là 2 người sẽ ...

Không biết Tần Khương định nói gì, Khoa Trung lên tiếng chặn lại:

– Thằng quý! Định nói diên gì đó ?

Tần Khương nháy mắt với Khoa Trung:

– Tao tỏ tình cho mày mà bảo tao diên à ?

– Chuyện của tao để tao lo .

– Tao biết mày giỏi rồi, không cần tao .

– Cần chứ!

– Cần làm gì ?

– Tư vấn!

Tần Khương lắc đầu cười:

– Thôi đi ông! Tôi là bác sĩ chứ không phải chuyên gia tình yêu .

Mẫn Khuê lên tiếng:

– 2 anh nói gì kỳ quá .

Khoa Trung tươi cười với Mẫn Khuê:

– Nói chuyện chúng mình chứ không có gì kỳ đâu .

Tần Khương phẩy tay:

– Thôi tôi, không ở đây gây phiền cho 2 người nữa! Trả cho 2 người lại đôi
dã quỳ đây!

Nói xong Tần Khương vội bước đi nhanh .

Khoa Trung cũng vội đưa Mẫn Khuê về vì trời đã khuya và sương đêm đang
phủ giăng khắp lối .

o O o

Tay trong tay, Mẫn Khuê và Khoa Trung đi dạo ngoài bờ suối . Đôi dã quỳ vàng ngút mắt bên cạnh .

Siết nhẹ bàn tay Mẫn Khuê, Khoa Trung cất giọng dịu êm:

– Mọi khó khăn trở ngại đã qua rồi . Chúng ta hãy thật sự sống với tình yêu của mình .

Mẫn Khuê đáp khẽ khàng:

– Vâng . Sống với tình yêu của mình nhưng em sợ .

Khoa Trung ngạc nhiên:

– Em sợ gì ?

– Em sợ có tội với Khải My .

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Chúng ta không có tội gì cả . Trước khi vĩnh viễn ra đi, Khải My có viết thư cho anh, cô ta xin lỗi và chúc cho em với anh hạnh phúc bên nhau .

Mẫn Khuê hỏi dồn:

– Có thật thế không anh ?

Khoa Trung mỉm cười:

– Anh đã đưa em đọc thư của Khải My em quên rồi sao ?

– Em nhớ chứ .

Nâng cằm Mẫn Khuê, Khoa Trung nhìn sâu vào mắt cô:

– Nhớ thì không lo lắng gì cả . Chúng ta kết hôn với nhau cũng là ý nguyện của Khải My . Cô ấy sẽ yên lòng nơi 9 suối .

Mẫn Khuê ngồi trầm tư mắt hướng ra thảm dã quỳ bành bồng dưới trăng .

Khoa Trung lay vai Mẫn Khuê:

– Em nghĩ gì mà thờ người ra thế ?

Mẫn Khuê buông gọn:

– Em nghĩ đến anh .

Khoa Trung ôm choàng cô trong vòng tay:

– Ôi, em nghĩ đến anh hả ? Nghĩ hoài nghĩ mãi nhé!

Mẫn Khuê hứ nhẹ:

– Ham lắm!

– Điều này thì anh ham vô cùng .

Khoa Trung cười hì hì rồi trịnh trọng:

– Anh thông báo cho em 1 tin này .

– Tin gì ?

Giọng như ướp mật, Khoa Trung thì thầm vào tai Mẫn Khuê:

– Anh không thể nào sống xa em được .

Ngả đầu vào vai Khoa Trung, Mẫn Khuê nũng nịu:

– Em cũng vậy .

Môi Khoa Trung nở nụ cười tươi rói:

– Vậy còn chờ gì mà chúng ta không kết hôn với nhau ?

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Hãy để anh Tần Khương và chị Linh kết hôn trước .

– Tần Khương đâu có yêu cầu mình nhường cho nó .

Mẫn Khuê hồn nhiên đáp:

– Em thích như thế . Anh Tần Khương lo cho em nhiều quá, em muốn lo lại .

Khoa Trung pha trò:

– Ôi! Em lo được gì cho Tần Khương ? Làm cô dâu phụ hả ?

Mẫn Khuê đấm vai Khoa Trung:

– Anh kỳ ghê!

– Anh thích chúng ta tổ chức kết hôn cùng 1 lượt với Tần Khương .

– Có được không anh ?

– Tốt quá chứ sao không ?

Mẫn Khuê nghiêng đầu suy nghĩ:

– Để xem em sẽ làm gì ?

Cẩn nhẹ vành tai Mẫn Khuê, Khoa Trung ranh mãnh đáp:

– Em chỉ là cô dâu thôi chẳng làm gì cả .

– Anh sẽ làm gì cho cô dâu ?

Chỉ ra vật đã quỳ vàng đẫm ánh trăng huyền diệu, Khoa Trung cười đáp .

– Anh sẽ tặng cô dâu 1 bó cúc quỳ thật to trong ngày cưới .

Mẫn Khuê tiếp lời anh:

– Và em cũng sẽ mặc chiếc áo dài vàng rực màu hoa cúc quỳ .

– Em sẽ là cô dâu đẹp kiều sa và hiền dịu nhất thế gian .

– Em không cần nhất thế gian đâu, chỉ cần có anh bên cạnh mãi mãi .

Ánh mắt Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê như có tia lửa nồng ấm:

– Anh sẽ ở bên em mãi mãi . Bây giờ và cả mai sau .

Rồi anh cất giọng trầm lắng:

"Ví dụ bây giờ ta yêu nhau

Gánh ngọn gió qua sông rũ trắng vào cuộc hội .

Tiếng cười em vỡ loang, khắc chạm ngăn vách núi .

Đêm káht men tình say môi thơm .

Ví dụ bây giờ ta yêu em

Ươm đôi mắt trinh nguyên vào vầng trăng mộng sữa .

Chìm sâu trong tận cùng vũ trụ .

Gặp lại mình nguyên vẹn giữa môi em".

Trao nụ hôn ngọt ngào mê đắm cho Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn hòa lý giải .

– Chúng ta thật sự yêu nhau, yêu từ muôn thuở, chứ không phải ví dụ đâu nhé .

Mẫn Khuê gật đầu hưởng ứng lời của Khoa Trung:

– Tao yêu nhau từ muôn thuở có đã quỳ chứng giám phải không anh .

Giọng Khoa Trung thiết tha tình tứ:

– Dã quỳ vẫn nở cho em, cho anh .

– Thế bây giờ anh có còn cô đơn nữa không ?

Khoa Trung cười thú vị:

– Có em, có dã quỳ, anh không còn cô đơn nữa .

Mẫn Khuê nép vào vai anh:

– Ở bên nhau, chúng ta sẽ có tất cả phải không anh ?

– Phải, có tất cả! Anh muốn được nhìn thấy em ngủ ngoan bên vạt dã quỳ như công chúa Lọ Lem chờ anh đánh thức .

Mẫn Khuê e thẹn:

– Thôi đi! Em ngủ xấu lắm, anh còn trêu chọc nữa .

– Anh thích được hát ru cho em ngủ .

Mẫn Khuê năn nì:

– Anh hát ru đi!

– Em phải ngủ nghe .

Khép vội 2 hàng mi cong như cò muợt, Mẫn Khuê mỉm cười:

– Vâng, em ngủ đây .

Khoa Trung cất tiếng hát:

"Ru em bằng sợi tóc mai

Cọ thêm chéch lá nghiêng dài giấc mơ ..."

Mẫn Khuê mở mắt ra:

– Có dã quỳ nở nghe anh .

Khoa Trung đáp lời Mẫn Khuê bằng 1 nụ hôn chát ngát đắm say .

Vàng trắng trên cao vẫn tỏa sáng thắm dã quỳ lung linh dưới trăng bênh
bồng trong gió .

Tình yêu thơm ngát . Cả 2 ngây ngất trong hương dã quỳ hòa lẫn hương đêm
tinh khiết ngọt ngào .

Hết

Đánh máy: bebe
Nguồn: vietlove
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 8 tháng 2 năm 2005